



Pic and Pajimela

1

M. A. Novack

1. Portretul unui străin

Gările se numărau printre locurile care nu le putea suferi. Nu știa dacă se datorează acelui aspect de clădire veche care stă să cedeze la primul cutremur, din cauza mizeriei întâlnite la orice pas sau al mirosului insuportabil emanat de ființele umane ce se perindau grăbite pe peron și în sala de așteptare. Nici aerul de lângă șine nu era mai respirabil; era îmbâcsit cu mirosul de toaletă, fier sau piatră, și cu cel al câinilor vagabonzi ce își mai pierdeau câte un membru viețuind în apropierea trenurilor. Știa că viața totdeauna face victime.

Și băncile unde erau locurile de așteptare erau mizere, făcându-l pe tânăr să renunțe la a sta jos. Își putea savura țigara și din picioare, contribuind cu ceva la poluarea aerului, și așa nociv. Începu să se concentreze pe mediul înconjurător, acum că simțea nicotina umplându-i plămâni, liniștindu-l. Nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului că este dependent; de cele mai multe ori lipsa țigărilor fiind motivul proastei sale dispoziții. Buzele lui roz-palide se crispară în jurul filtrului de la țigară. Nu suporta gălăgia, în special la o oră matinală când mintea sa înota încă între vis și trezire. Își aminti asta, căci în fața sa doi copii se certau pe un telefon mobil, probabil pentru a se juca, își spuse puțin absent, de asemenea enervat.

Pânza gândurilor sale devenea din ce în ce mai transparentă pe măsură ce se îndepărta de ea și revenea la zgomotul mundan al realității. Încercă să-și treacă mâna prin păr, dar o retrase repede din cauză că era prea încurcat. Se pieptănase acasă în zadar. Mereu întâmpina probleme cu periatul părului, era moale și se încurca ușor. În rest era mulțumit de aspectul pletelor sale, culoarea lor brună fiind accentuată cu străluciri roșiatice sau aurii. Însă în dimineața aceea părul său arăta ca după un dezastru: avea șuvițe ce-i stăteau în toate părțile, erau fire încurcate cu alte fire ce dădeau impresia unui stil ciudat de dezordonat.

Se străduise din răspuțeri să scape de clăile de păr încurcate și să arate - cât de cât - aranjat. Părul era puțin cam lung și tunsoarea ciudată îl făcea să arate ca un punker. Odată pieptănat, părul avea un aspect turtit și

drept, bretonul îi intra în ochi, ascunzându-i privirea. Nu avea succes cu nici unul din stiluri. Rebel sau pieptănat, dar personal, nu-i prea păsa.

Trenul sosi mai repede decât se aștepta și privi nervos către țigara pe care o începuse, fumată pe sfert, pe care acum trebuia să o arunce. Găsi un coș de gunoi, scăpând imediat de ea; după care urcă în tren. Își luase bilet de la casă cu trei zile înainte, de teamă că se vor epuiza. Multă lume pleca din provincie spre București în acea perioadă, facultatea începuse deja de o săptămână și jumătate. Chiar dacă existau ca alternativă microbuze către capitală, îi plăcea să meargă cu trenul. Mai ales când nu era așa aglomerat și reușea să-și pună gândurile în ordine. Se așeză pe locul obișnuit, în spate lângă fereastră și privi mulțumit căci nu era așa îmbulzeală. Cei care erau înăuntru nu făceau prea multă gălăgie.

Era trenul cu care călătorea de obicei, Acceleratul. Ajungea în câteva ore la destinație, fără opriri la alte stații care nu erau importante. Alesese un loc la fereastră, singurul scaun care avea măsuță proprie cu spațiu să-și întindă picioarele lungi. Nu-și dorea să fie deranjat, inclusiv ora la care circula fusese aleasă prin observație: călători mai puțini, absența distragerii sau a zgomotelor erau o preferință. Haosul din exterior persista prin dispariția magică a săpunului lichid din toaletă sau a șervețelelor de unică folosință. Îi dădea un soi de confort pervers; era mai ușor să accepte mizeria exterioară a lumii, inevitabilă și previzibilă, decât dezordinea care îi măcina interiorul.

Așeză bagajul lângă el, trăgând din greu de valiza sa plină. Știa că uneori exagerează aducând cu el cărți sau albume de artă, dar era firea lui și nu avea ce-i face. Deschizându-și carnetelul cu schițe, privea pe fereastră pentru a zări ceva demn care să-i aducă inspirație. Într-o clipă de bucurie interioară începu să traseze liniile subțiri cu creionul, ce semănau cu un acoperiș de casă.

Îi plăceau aceste mici scânteii ale imaginației, pentru că nu era un simplu acoperiș. Sub el zăceau posibilități ale afecțiunii sau poate ale singurătății. Destine tragice ale unei familii sau schimbări ireversibile. Toate erau posibile însă puterea creației era cea care făcea posibilă o singură cale. Calea momentului ales. Liniile se formau natural sub mâna lui, ușurința

mișcărilor îi inducea o stare de calm și detașare. Lumea aceea nu era accesibilă altcuiva decât dacă își dorea asta cu tot adinsul.

Nici nu își dăduse seama cum de trecuseră orele atât de repede. Simțise de fiecare dată când călătorii coborau la stațiile lor, dar nu își ridicase privirea din caietul de schițe. Nu îl interesa ce se întâmpla în jur. Oricât ar fi încercat, lumea îi părea distantă, de parcă s-ar fi aflat la ani lumină de el. Trăia izolat în propria lume, străbătând drumul alături de ceilalți...ca un străin. Nu înceta să se simtă ca o povară acasă, de aceea alesese să plece cât mai departe. Acolo ar fi rămas prins cu trecutul ca o ghilotină, ce ar fi atârnat la fel de greu în familia care-i mai rămăsese: o mătușă și multe cutii în care strânsese urmele fericirii de odinioară.

Dacă putea să o scutească de calvarul amintirilor, atunci plecarea era simplă. Îi aduceau bucurie dar și durere în aceeași măsură, mesele copioase pe care femeia se străduia să i le facă. Să mențină o oarecare normalitate după moartea părinților lui, a surorii ei. Plecarea lui avea să o aducă iar pe linia de plutire și nimic mai mult. Era împăcat cu decizia.

Sora mamei lui nu avusese niciodată copii, doar o familie extinsă, pe ei. Le fusese alături în toate momentele importante, de la venirea lui pe lume până la plecarea tatălui și mamei. Citea mereu suferința din spatele privirii ei și devenise din ce în ce mai dificil să nu realizeze că el era precum o monedă cu două tășuri: supraviețuise pierzându-i pe ei și supraviețuise rămânându-i doar el. Știa că nu are resentimente față de el, însă perioada lor de doliu nu încetase. Iar maturizarea lui rapidă îl adusese în fața unor decizii pentru un viitor mai bun.

Razele de soare ce îi luminau dintr-o dată ochii verzi îl făcuseră să își schimbe puțin starea de melancolie în care se aflase în ultimele trei ore, cât călătorise. Trenul oprise. Odată ajuns jos tânărul lăsă valiza pe peron lângă el, respirând același aer de la care plecase, îmbâcsit și bolnăvicios. Nici în capitală lucrurile nu stăteau prea roz. Gata de a-și continua drumul, simțindu-se în largul său își ridică valiza pornind spre ieșirea din gară. Afară soarele amiezii făcea frigul toamnei mai suportabil. Grăbise pasul, flexându-și degetele de la picioare în adidași în încercarea de a-și dezmoți puțin picioarele. Abia aștepta să se schimbe din blugi în pantaloni de

trening comozi și să stea în pat, ascultând muzică sau citind un alt roman de capă și spadă. O bătaie cu palma peste buzunarul de la geaca de piele asigura că pachetul de țigări e la locul său.

Luase un taxi până la destinație, adică până la apartamentul unde el și cel mai bun prieten al său locuiau cu chirie. Îi ceru taximetristului să îl lase exact în fața blocului. Venise de atâtea ori acolo și totdeauna simțea acea bucurie limpede, ceva ce lega eternitatea acelu loc cu memorii ce păreau a veni ca o furtună în minte. Urcă cele patru etaje cu ușurință. Nu i-ar fi spus niciodată amicului său, dar îi plăcea faptul că stăteau la ultimul etaj și că îi lua ceva timp până să urce. Făcea revederea mai intensă, căci respirația i se întretăia din două motive: se întorcea la vizuina lui și reîntâlnirea cu cel mai bun prieten. Putea ascunde în acest mod cât este de fericit în compania lui. Ușa se deschise imediat ce sună la sonerie; era așteptat și asta îl făcu să zâmbească larg.

— Octavian! Exact la fix, mă mir că ești așa punctual azi. Îi spuse Robert pe un ton între amuzat și lăudăros.

2. Evantai de lumini și umbre

Octavian sau Tavi cum îi mai spunea cel mai bun prieten al său, salută rezervat și intră în apartamentul cu două camere în care amândoi locuiau. Pereții păstrau izul comunist, chiar dacă erau proaspăt vopsiți în nuanțe neutre de alb. Holul de la intrare era înghesuit, Tavi își făcuse loc printre papucii și adidașii amicului său, lăsându-și în cuier geaca de piele și descălțându-se rapid, fără să-și mai desfacă șireturile.

- Știi că am început deja cursurile la facultate. Robert își răcea gura degeaba, știa că Tavi nu este perfect în ceea ce privește prezența sa la cursuri, dar compensa prin talent și inteligență.

Venise mai târziu pentru că în fiecare an orele de început fie se amânau, fie nu se țineau deloc. Deveniseră amândoi obișnuiți cu asta, iar dacă existau ceva situații diferite, de obicei Octavian recupera rapid orele.

- Mda. Da...Anul trecut am așteptat trei ore în hol până ce a venit proful de Estetică, ai fost acolo.

Tânărul trecu de hol înspre camera sa pentru a-și lăsa valiza. Se opri însă imediat ce deschise ușa, constatând că proprietarul făcuse ceva schimbări.

- De ce este un pat în plus aici? Popescu are de gând să aducă chiriași noi?

Se încruntă lovind cu piciorul în pragul ușii, nehotărât dacă să intre sau nu. Sătul să stea în prag alături de el, Robert îi trase valiza din mână și o așeză pe unul din paturile din camera cea mica. Tavi era încă în prag, dezbătând problema în sinea sa.

- Ai vorbit cu el? A zis despre ce e vorba? Continuă cu o voce puțin mai revoltată. Nu era obișnuit să își împartă spațiul cu altcineva.
- Din câte am înțeles în seara asta trebuie să sosească o fată. A spus ca o cheamă Sanda sau Sandra... Se așeză Robert pe fotoliul de lângă fereastră, renunțând la a-l convinge pe Tavi să accepte ideea că vor fi nu doi ci patru de acum încolo.

Camera tânărului era mobilată simplu, un pat pe peretele din dreapta, lângă ușă; o noptieră și o masă pentru studiu lângă. Spațiul unde liniile de pe hârtie aveau sens, fusese profanat. Un pat nou, străin, stătea pe peretele stâng ca o insultă, în locul în care fusese fotoliul. Biblioteca era pe peretele sudic, cu fotoliul lângă ea, numeroase cărți sau caiete susținându-i-i verticalitatea. Toate le serveau la studiu, fiind cumpărate de către Tavi, noi sau din anticariate. Erau zona lui de refugiu acum devenită nesigură și înghesuită. Un dulap pentru haine consuma spațiul cu înălțimea sa, lărgindu-se către ușă. Sus depozita de obicei valiza și cărțile citite sau alte caiete de studiu mai vechi.

În spațiul rămas între dulap și ușă strecuraseră și șevaletul cu planșeta pentru tablourile sau schițele lor. Asta pentru că Octavian era cel care îl folosea des. Pictatul era o pasiune aproape zilnică pentru el, spre deosebire de Robert, care prefera activitățile fizice sau jocurile pe calculator.

— Asta-i culmea! Eu de ce aflu acum?! Era nervos, lovind cu piciorul în marginea fotoliului pe care stătea. Robert îl urmări înmărmurit; neobișnuit cu un Tavi impulsiv, tânărul fiind întotdeauna rece și calculat.

Înțelegea că acum erau amândoi nevoiți să împartă spațiul cu doi străini, și în ultimul an când se pregăteau să dea licența. Era un stres în plus pe care spera să-l poată ține sub control.

— Ce ai de gând să faci? Întrebă cu o voce nesigură, bănuind că nu va fi simplu să-l convingă pe Octavian să accepte situația.

Doar ce apucase să ștergă praful și să facă puțină curățenie înainte ca Tavi să sosească. Încăperea era luminată și avea un aer proaspăt. Măcar acum arăta decent. Tavi ținea mereu draperiile trase și iubea întunericul. Lumina caldă parcă începea să-i mai liniștească spiritul, dar nu renunța așa ușor la o idee.

— Am de gând să-mi caut un alt loc unde să stau! Răspunse cu vocea groasă, așteptându-se să fie certat. Normal, intuiția sa dădea rar greș.

— Nu ești normal, zău așa! Tavi, privește-mă! Nu suntem la un curs de Estetică unde poți să lipsești dacă nu-ți place proful. Aici, dacă nu acceptăm chiriașii, suntem în stradă. Licența nu se dă pe trotuar.

Îi ținu Robert morală, având noroc pentru că de cele mai multe ori îi asculta părerile și ținea cont de ele. Ascultase tăcut, știind că prietenul lui cel mai bun și colegul său de clasă are dreptate. Cu toate acestea se simțea prins în a accepta că spațiul personal îi va fi invadat de către cineva, fără ca el să poată avea o putere de decizie în toată această situație. Și asta îl enerva la culme.

Fire diplomatică, în totalitate opusă amicului său, Robert era mereu atent la ceilalți încercând să păstreze aparențele. Îi plăcea să se facă plăcut, având o fire amiabilă. Aura luminoasă era evidențiată din interior spre exterior. Forma feței era lipsită de duritatea pe care corpul lui bine clădit o externaliza. Avea umeri mari și puternici, o talie greoaie care purta similaritatea feței lui și mâini groase, musculoase în mod natural. Tavi i-ar fi descris picioarele ca două bețe înfipte în fund pentru că păreau subțiri și firave, în contrast total cu trunchiul său. Desigur, avea defectele lui, însă îl salva firea romantică și tandră în ciuda aspectului dur. Ochii săi căprui trădau acea sensibilitate cunoscută doar de cei apropiați, căci pentru restul, Robert era la fel de rece ca și Octavian; acest lucru făcându-l din precauție, pentru a-și alege prietenii cu grijă.

— O să mă ajuți cu referatele, da? Inspectase cu ochi critici hainele șifonate ale amicului său atunci când acesta se tolănise în pat. Oftă, știind că nu avea ce-i face chiar dacă i-ar fi reproșat. Doar ce sosise și probabil vestea nouă îl făcea să rămână ușor de neclintit, la exterior cât și în interiorul său.

— Da, le rezolvăm ca de obicei. Se observa în tonul său obosit că nu prea avea chef de discuții. Liniștea era ceva obișnuit între ei doi, dar Robert știa că nu-i trebuie liniște iar.

— Săptămâna trecută am dus un referat la cursul de „Artă Antică”. L-am luat de pe internet.

Tavi trăia în liniște, fie exterioară, fie interioară. Căuta să-l scoată din starea de apatie, să-l aducă în realitate, de aceea îi povestea tot ce-i trecea prin minte, pornind de la prezent până la întâmplări din întreaga săptămână ce nu aveau legătură cu persoane pe care acesta le cunoștea. Întâmplări pe care nu i le povestise încă, încercând să fie întotdeauna atent să nu repete ceva să-l plictisească. Rob încerca să-i umple timpul, văzându-l atât de absent. Știa că îi pasă și conștientiza că este ascultat de fiecare dată. A doua zi, sau când își amintea, Octavian întreba de acele persoane, rugându-l în acest mod să continue cu întâmplările.

Era un alt mod de a-l transforma pe Octavian într-un om care știe să fie de folos. Fie reușea să găsească cele mai ingenioase soluții, fie îi demonta ideile pe rând. Uneori avea păreri cam tranșante, arțagoase sau chiar impertinente. Modul în care avea impresia uneori că le știe pe toate îl făcea pe Robert să capete aceeași încredere. Dar cel mai mult îi plăcea să-l vadă pe Octavian în bucătărie, să-i dea de făcut treburi. Amicul lui era atent la detalii, avea precizia unui chirurg ce se uită de trei ori și taie o singură dată. Știa să tranșeze carnea în funcție de îmbinarea oaselor, tăia venele sau grăsimea în exces cu iscusință și nu îi era silă de sarcini mai grele. Rezolva mereu chiuveta care se înfunda cu resturi fără a comenta că se mânjește de resturi, deși știa că nu suportă să se murdărească pe haine sau pe sub unghii. Repara orice li se strica prin casă fără să i se zică de două ori.

Tocmai de aceea își luaseră câteva ore să pregătească cina pentru noul lor musafir, chiar dacă urma să împartă casa cu ea sau respectiv o cameră. Încă nu se hotărâseră care din ei va fi cel care să se sacrifice, însă Robert hotărâse ca pentru sine să fie primul care ia inițiativa din dorința de a-i mai oferi lui Octavian câteva zile până ce va fi nevoit să-și împartă și el spațiul.

- La ce oră trebuie să sosească tipa aia? Își aminti Tavi să-l întrebe când pregătea cina pentru amândoi. Scăpă cuțitul din mână în timp ce tăia pâinea.
- Trebuia să ajungă până acum! Rosti îngrijorat, privind pe geamul din bucătăria lor, văzând că era negură afară.
- S-a înserat deja...Comentă Tavi uitându-se ca și el, pe geam. Se ridică de pe scaunul pe care era așezat, punându-și palmele pe

masă privind cu atenție în stradă. Câteva siluete izolate se observau trecând în grabă.

— Crezi că s-a întâmplat ceva?

Neliniștea începea să-l consume, mușcându-și buzele temător. Nu era vorba doar de fata ce trebuia să ajungă acolo, ci și de ei, pentru că puteau fi dați afară din acest motiv. Nu dorea să-l supere pe proprietar. Abia găsiseră un apartament cu o chirie acceptabilă. Nu aveau mulți bani; numai ce primea de la părinți în cazul lui plus un job part - time, iar în cazul lui Tavi bursa socială ce o avea după moartea părinților săi și tablourile pe care le vindea ocazional.

— Încerc să o sun. Popescu ne-a lăsat numărul ei de mobil pe frigider prins de carnetul cu magnet.

Amândoi apelaseră numărul respectiv, scrijelit în grabă pe carnetul de pe frigider. Întâi Robert, apoi Octavian. De fiecare dată suna până ce intra robotul.

— Eu zic să mergem să ne uităm. Cartierele astea nu-s ca la noi acasă. Octavian plecă spre holul de la ieșire unde aveau cuierul pentru haine și își luă imediat jacheta de piele pe el. Robert îl urmă din spate, îmbrăcându-se la fel de grabit.

— Ce este? Se opri, urmându-i exemplul de nemișcare. Tavi îi păru absent ca de fiecare dată, doar privirea o avea diferită. Ceva în ochii săi verzi și scânteietori se schimbase, întunecându-i. Ca o prevestire nefastă.

— Hai să vedem ce e cu fata asta. Răspunse vag, ascunzând în vocea sa aceeași îngrijorare și puțină teamă. Acum Rob era sigur că ceva e în neregulă.

Coborând jos, erau întâmpinați de aleea ce ducea spre celelalte blocuri și clădiri din apropiere. Câteva felinare și becuri aprinse la unele intrări în bloc luminau în jur, dar foarte puțin. Amândoi știau de găștile de cartier care își făceau veacul pe acolo, dar fiind din alt oraș nu avuseseră de-a face cu ele.

Robert îl urmă pe Tavi, care începuse să meargă spre cea mai întunecată alee. Știa că duce în spatele tomberoanelor de gunoi, dar acceptase sa-și urmeze cel mai bun prieten. Îi urma silueta înaltă știind că Octavian are ochii mai adaptați întunericului și instincte mai clare decât el. Se opriseră lângă tomberoane datorită unor râsete și voci amuzate ce păreau a proveni din spatele unei clădiri abandonate. O fostă centrală termică ce stătea să cadă. Nu era luminată cum trebuie, decât de felinarul ce provenea de lângă tomberoanele de gunoi.

Octavian îi făcu semn să tacă, tânărul aprobându-l imediat. Nu se temea de ce ar putea păți ei, cât de ce ar putea vedea odată intrați în încăperea părăsită. Își urmări amicul cu privirea până ce ajunse la ușa întredeschisă, din metal. Râsetele erau acum combinate cu țipătul unei fete. Amicul lui era mai rapid dar Robert grăbi pașii să-i rămână în proximitate. Acum era la fel de sigur că se întâmplă ceva grav acolo.

— Trebuie să intrăm. Îi șopti Tavi, dar întoarse privirea când auzi un țipăt strident; haine ce se rupeau, urmate de lovituri și palme. Se albise la față. Deși se gândea că va fi depășit numeric, lovi ușa cu piciorul dând buzna peste grupul de tineri ce hârțuiau fata respectivă.

Nu scoase nici o vorbă. Știa să profite de factorul surprizei și să lovească. Doi dintre tipi de acolo îi căzură pradă imediat, primind fiecare câte un pumn puternic în maxilar. Se auzeau doar icnetele lor de durere. Robert îl urmăse îndeaproape, immobilizându-l pe al treilea, care se zbătea să scape acum că Tavi începuse să lovească în neștire pe unul dintre cei patru. Îi observa cu coada ochiului pe fiecare, conștient de mișcărilor lor.

Rămăsese la fel de tăcut ca la început; și la fel de indiferent la sunetele din jur. Tot ce vedea în față ochilor era trupul chircit de jos al tânărului care molestase fata. Nu făcea altceva decât să-și potolească ura, teama și regretul, lovind fără milă. Simțea adrenalina arhicunoscută, auzindu-și pulsul ridicat și inima bătând cu putere în timpanele sale. Plămânii îi erau plini de aer pe care-l respira sacadat, în ritm cu loviturile. Creierul recepta mirosurile: căldura din încăperea de la trupurile celorlalți, pereții mâncați de

igrasie și praf, urină și fecale, însă cel mai pregnant era mirosul de sânge. Își linsese buzele instinctiv.

Avea pumnii încleștați ca niște gheare, articulațiile zvâcneau înmuiate în sângele străinului care avusese nefericita ocazie de a pica în mâinile lui. Chipul care i se arăta în fața ochilor devenea din ce în ce mai stâlcit și diform. Auzise câteva oase cedând, probabil nasul sau arcada.

Robert lăsase din mâinile sale pe tânărul care participase la hârțuirea fetei. Oricum acesta ca și ceilalți, o luaseră la fugă speriați că vor fi bătuți până la sânge ca amicul lor. Fata se târâse într-un colț, punându-și înfricoșată mâinile la ochi, refuzând să privească în continuare.

- Oprește-te! Țipase către Octavian, care se oprise privind-l cu ochi injectați de mânie. Se grăbise să-l tragă de lângă bărbatul care respira din greu datorită pumnilor primiți.
- Îl omori dacă o ții tot așa!

Era pentru prima oară când îl vedea pe Octavian în acțiune. Auzise despre el bârfele celor din liceu, șoapte pe care nu le luase în serios. Campion la arte marțiale din școala generală. Violent. Impulsiv. O versiune necunoscută. Tavi pe care îl cunoscuse el doar înjura, maxim ridica vocea și era impulsiv. Știa că se duce la sală des. La fel de des schimba sălile de forță. Fie rupea sacul de box până ce nisipul se împrăștia ca dintr-o clepsidră spartă și îl dădeau afară cu certuri, fie încercau să-l racoleze tot felul de antrenori și pleca el. Robert mergea în speranța că va arăta la fel de musculos precum amicul lui. Văzându-l pe Octavian caftind niște bărbați în toată firea îi amintea că țintea prea sus. În prezent era ca un tigrău cu ghearele prinse de pradă, mușcând cu gust din ceea ce prinsese. Îl speria.

Îl zgâlțâi cu putere pentru a-l aduce cu picioarele pe pământ. Îi strigase numele disperat. Oftă calm văzând că ochii săi capătă o culoare mai normală.

Tavi aruncase din strânsoarea sa trupul inert al bărbatului, care gemea de durere printre fărâme de revenire. Îi mai trăsese un șut puternic în ficat ca măsură preventivă:

- Dacă tu și nenorociții ăia vă mai apropiați de colega mea, vă rup fiecare os din corp!

Se depărtă lent scuturându-și pumnii și fixând privirea sa către fata care tremura într-un colț pe niște cartoane ude și murdare. Nu se apropiase de ea, văzând-o atât de temătoare. Robert preluase inițiativa:

- Acum este în regulă. Se aplecă și o privi blând. Fata i se aruncă obosită în brațe, leșinând din cauza sperieturii puternice. Robert o trase aproape de el, ridicând-o de jos.

Octavian se apropie de amândoi și cu mâinile ezitante dădu să închidă sutienul desfăcut al fetei, dezbrăcându-se de geacă și punând-o în jurul ei ca pe o pătură. Îi rupseseră cămașa și încercaseră să o desfacă la blugi. O găsiseră la timp.

- Cred că ar fi indicat să sunăm la ambulanță. Nu cred că au reușit să o violeze dar chiar și așa, mai bine ne asigurăm că va trece peste episodul acesta fără probleme. Că nu are răni interne, naiba știe...

Robert oftă dezamăgit, dar se conformă imediat. Acum că erau toți trei în siguranță, o cărase pe fată până la ieșirea din clădirea abandonată. Tavi se întoarse cărând o valiză și o geantă de femeie.

- Ea e! O cheamă Sandra Avram...Îi spuse ducând cu el lucrurile găsite. Acum erau amândoi siguri că ea era cea pe care o așteptau; noua lor colegă de cameră.
- La naiba frate! Explică asta la Popescu, zici că avem ceva blestem pe noi. Înjurase Robert în timp ce Octavian chema salvarea. Tot planul lor la o seară liniștită fusese complet distrus. Iar toată povestea asta avea să-i urmeze inclusiv după, pentru că probabil Sandra nu avea să uite atât de simplu toată întâmplarea.
- Le-am zis că au fugit cei care au încercat să o abuzeze. Probabil vor anunța și poliția. Poți aștepta te rog să mă spăl pe mâini și să-mi schimb hainele? Ultimul lucru ar fi să le dau ăstora explicații de ce am sânge pe tricou și pe brațe.

- Da, du-te liniștit că rămânem aici până vine ambulanța. Doar să vii la timp, te rog. Urăsc să explic sau să stau de vorbă cu autoritățile.
- Ok. Vin cât se poate de repede.

Fugise înapoi cât îl țineau călcâiele, se simțea ușor, rapid și condus de o forță invizibilă. Nici nu știa când urcase patru etaje, în mintea lui relua lupta. Fiecare coordonare a mâinilor, impulsul și reacțiile celorlalți. Se schimbaseră de haine aproape mecanic, nu avea altă geacă așa că luase o bluză cu mânecă lungă și o vestă tricotată de mătușa lui. Nu-i păsa că pare ușor de modă veche. Hainele purtau uneori emoții și amintiri ce treceau dincolo de trendurile schimbătoare. Iar pentru el aceste amintiri erau mai importante decât părerea lumii despre cum îi șade. Se asigurase că nimic nu se observă pe corpul lui ce ar indica că s-ar fi bătut. În special în zona mâinilor, unde improvizase puțin, ca de obicei.

Coborâse scările în grabă căci zărise la capătul aleii luminile stridente ale mașinii de salvare. Ajunsese înapoi la timp, chiar înainte ca Salvarea să cotească spre aleea unde se aflau. Li se permiseseră la amândoi să urce în mașină alături de Sandra. Tânăra era încă într-o stare catatonică, Robert strângându-i mâna dreaptă în semn de încurajare pe sub pătura termică cu care fusese imediat acoperită. Octavian era atent la asistenta care puneă branula și injecta ceva lichid dintr-o fiolă. Probabil ceva care să o calmeze pe față pentru că imediat aceasta închisese ochii ca și cum ar fi dorit să doarmă.

- Cine a atacat-o? Întrebase femeia privind cu scepticism către ei, probabil suspectând pe unul dintre ei.
- Nu am apucat să vedem, am ajuns când trăgeau de ea. Au fugit care încotro.
- Erau patru, în clădirea abandonată. Completase Robert, asigurându-se că dă totuși câteva detalii. Tavi privise aprobator către el, se înțelegeau din priviri și asta le asigura povestea.
- Probabil vă așteaptă și Poliția la Spital pentru declarații. Așa că oricum se va afla întâmplarea.
- E în regulă.

3. Fundal silențios

Spitalele îi dădeau o stare de anxietate pe care o simțea în fiecare fibră a corpului. Știa prea bine acele lumini neon, reci și neiertătoare. Mirosul de la intrarea de la Urgențe era o combinație de dezinfectant și disperare umană. Acolo i se părea că poți mirosi stresul, izul acela al zburătorii umane în fața morții. Sau poate că era prea sensibil, i se tot spusese asta în copilărie. Octavian privise cum Sandra este dusă în zona de triaj și le ajutase pe asistente cu actele ei. El și Robert fuseseră invitați să se așeze pe scaune, în salonul de așteptare. Găsiseră două scaune în spatele sălii, fără a fi în totalitate izolați. Era un zumzet de vorbe, gemete și adesea câte o salvare ce rupea ritmicitatea ciudată a situației.

- N-am văzut pe nimeni, când am ajuns acolo au fugit care încotro și au abandonat-o pe jos.

Repetase Robert șoptit, privind în gol spre ceva ce doar el putea vedea. Octavian aprobase din cap, lăsându-se pe scaun cu tot corpul, încercând să-și relaxeze mușchii încordați.

- Te-ai lovit rău la mână?

Nu se așteptase ca amicul său să mai întrebe, îl privise ușor mirat.

- M-am asigurat că nu se observă, am mâinile mânjite de vopsea.

Robert pufnise într-un râs scurt, prinzându-i mâinile pe rând de la încheietură pentru a le observa. Octavian le mânjise într-adevăr cu tot felul de culori de tempera, făcând să pară că ar fi pictat nu că și-ar fi zdrelit articulațiile de la baza degetelor snopind netoți în bătaie. Abia acum realiza că are un sentiment de eliberare combinat cu mândrie, pentru că Tavi nu primise vreo lovitură și că tot ce pățise era iritația din zona degetelor de la mâna dreaptă.

Liniștea dintre ei fusese spartă de o voce pătrunzătoare, venind aproape de ei:

- Ofițer Alexandru Baraba. Mi s-a comunicat că voi doi sunteți cei care ați asistat la tentativa de viol al domnișoarei sau doamnei Sandra Avram.

Octavian făcuse o grimasă și Robert privise la cei din jur cu gura deschisă, știind că toți din sala de așteptare acum aflaseră motivul pentru care se aflau acolo. Toate privirile erau ațintite asupra lor, lucru care-l făcuse pe tânărul șaten să se ridice brusc.

- Unde trebuie să dăm cu subsemnatul să terminăm șarada.
- Vă rog să mergem cu toții în același salon, vom verifica informațiile. Polițistul îl privise încruntat, deși încercase să păstreze un ton neutru, antipatia i se citea pe chip.

Îl urmaseră pe bărbatul în uniformă, care avea la el tot arsenalul polițienesc agățat în centura din talie. Un Carpați atârna scurt în dreapta, ascuns de jacheta groasă. Nu era un oarecare trimis să le ia declarații. Cu toate astea, n-avea să le dea decât tăcere compactă.

Ajunseseră în salonul improvizat, unde era Sandra. Fusese izolată imediat de ceilalți pacienți într-o zonă anexată sălii de urgență unde paturile erau despărțite de perdele albe, unele mai murdare ca altele sau mai desfăcute din inelele rotunde din care atârnavă. Avea branula în venă și îi făcuseră în sfârșit o perfuzie, probabil cu ceva care urma să o ajute să-și revină. Era trează, cu chipul împietrit și plâns. Lângă patul ei era un alt polițist, care lua notițe pe un clipboard.

- Ei sunt cei care te-au găsit?

Aprobase din cap fără să scoată o vorbă. După ce îi rugase să se legitimeze, polițistul se întorsese către ei:

- Cunoașteți persoanele care au agresat-o pe numita Sandra Avram în seara aceasta?
- Nu, nu știm cine sunt. Când am ajuns la ea, probabil ne-au auzit și au fugit.
- I-ați putea recunoaște dacă i-ați vedea cu o altă ocazie? Întrebă celălalt, intervenind în discuție.

- Din păcate era întuneric, n-am observat decât siluete depărtându-se.
- Știm doar că erau patru la număr. Completase Octavian scurt întorcându-se către el. Dacă asta vă ajută cu ceva.
- Ce credeți că intenționau?

Octavian se încruntase și Robert îi privise tăcut. Bănuia ce va urma:

- Dacă am citi gânduri, n-am mai fi aici să dăm declarații... nu?
- Deci nu aveți idee ce intenții aveau?
- Clar nu. Nu știm.
- Aveți idee dacă numita Sandra Avram a făcut ceva să-i provoace?

Se auzise un oftat scurt. Robert simțea tensiunea din aer și spera să nu escaladeze.

- Mai repetați odată?
- Numita Sandra Avram i-a provocat în vreun fel?
- Nu. Mai repetați odată în gând. Poate vă ajută.
- Nu, nu cred că a provocat. Chiar dacă am ajuns prea târziu pentru a vedea asta. Se grăbise Robert să adauge înainte ca polițistul să se ia de Octavian pentru obraznicia cu care îi răspunsese.
- Ați observat vreo particularitate la atacatori? Îmbrăcăminte, înălțime, constituție?
- Nu. Zona e slab luminată, lângă tomberoane. N-am văzut aproape nimic. Ne-am concentrat s-o ajutăm pe colega noastră.

Se vedea că Robert obosise pentru că începuse să se plimbe prin salonul acela mic și modest. Era doar patul în care stătea Sandra acum, undeva în stânga, iar în dreapta erau vestiare și alte rafturi înțesate cu dosare și hârtii. Nu avea timp să le observe, știa că Octavian face asta oricum. Se uită de ieșiri, intrări și detalii care sunt aparent banale dar mereu au un scop. Fie el secund.

- Asta ați făcut imediat ce ați ajuns? Ați ajutat-o?
- Da, eu am încercat să o țin de vorbă cât am chemat salvarea și Octavian i-a pus geaca lui peste ea, fiind dezbrăcată.

- Nu am observat nicio geacă atunci când a venit. Vom întreba. A completat polițistul în clipboard și i-a privit curios pe amândoi.
- Ați mai văzut și altceva?
- Nimic. Am așteptat Salvarea alături de ea și cam atât.

Lămurise Octavian, care rămăsese nemișcat și flancat de cei doi polițiști. Părea mai impunător decât ei, datorită înălțimii și constituției. Uneori tocmai asta îi îndemna pe unii să-l provoace sau pe alții să-l evite de-a dreptul.

- Aveți ceva urme pe mână. Sunt de la bătaie?
- Nu. Este tempera. Demonstrase udându-și degetul cu limba și atingând culoarea de pe mână. Vopseaua i se preluase imediat, ascunzându-i amprenta prin densitatea sa.

Polițistul a notat ceva scurt, fără comentarii. Nu părea că s-ar fi îndoit de ce i se spusese.

- Domnișoara Avram nu dorește să depună plângere iar declarațiile dumneavoastră sunt neconcludente. În această situație nu putem continua cercetările și avem nevoie de semnături. Sunteți de acord?

Amândoi aprobaseră, citind declarațiile și semnând pe rând. De îndată ce se încheiase interogatoriul, cei doi polițiști salutaseră scurt și ieșiseră din salon ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Robert își dusese imediat mâinile la față, ca și cum ar fi vrut să șteargă toată seara cu apăsări pe pleoapele grele. Vocea Sandrei îl adusesse înapoi:

- Mulțumesc, la amândoi. Ați venit cu mine pe Salvare și aici.
- Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Nici nu bănuiam că s-ar întâmpla așa ceva...

Octavian se apropiase de patul ei, privind-o cu blândețe. Robert se apropiase și el:

- Pregăteam cina, te așteptam cu mâncarea caldă când ne-am dat seama că a trecut ora la care Popescu a zis că sosești. Și atunci am ieșit afară crezând că te-ai rătăcit.

- Nu. Nu m-am rătăcit. Ajunsesem fix acolo în zona tomberoanelor când au venit cei din gașca aceea. Observasem mai devreme că mă urmăresc, dar m-am gândit că poate merg pe același drum. Nu m-am gândit nici măcar o clipă că, se oprișe din vorbit pentru că ochii i se umpluseră de lacrimi.
- Cred că ar fi bine, cel puțin acum să nu vorbim despre asta. Ce zici? strângând-o asigurator, ca atunci când se aflase în mașina de Salvare.

Sandra aprobase cu un zâmbet trist și crispat, bucuroasă pentru empatia primită.

- Aveam pregătită o salată de legume și cartofi gratinați cu smântână și cașcaval. Voiam să prăjesc puțină pâine dar nu am mai apucat.

Robert încerca să păstreze normalul situației, fiind conștient că nu va fi ușor pentru Sandra de aici încolo. La fel și pentru ei. Colega lor de apartament era într-o situație sensibilă care nu se șterge cu buretele sau cu o simplă dorință.

- E ok dacă vei gusta mâine din ce am pregătit?
- Da, nu trebuia să vă deranjați pentru mine. Sună divin ce ați pregătit și, recunosc, îmi e foame, dar mi-au zis că mă țin sub observație până mâine.
- Deci abia mâine te vor externa.
- Da. Mi-ar fi plăcut să ajung mai repede la apartament.
- Nu-i problemă, ne vom asigura că ajungi înapoi acasă. Mâine venim și te luăm.
- Mă bucur că pot conta pe voi.

Confesase Sandra scoțând un oftat dureros și profund.

- Dacă nu erai voi, probabil s-ar fi întâmplat...
- Te rog, vorbim mâine sau în altă zi dacă vrei. Insistase Robert văzând cu lacrimi proaspete i se preling pe obraji în jos.

- Important este că a trecut șocul și la fel de important este să te refaci. Să-ți iei puterea înapoi. Mă gândesc că, la fel ca și mine, ai venit cam târziu pentru Facultate.

Octavian schimbase discuția, gândindu-se că alt subiect, despre studii, i-ar ghida gândurile spre ceva mai calm. Chipul ei palid îi amintea de păpușile de porțelan din magazinele de antichități, pe care colecționarii plăteau sume mari. Părul negru cu irizații albastre îi era încurcat pe alocuri, răvășit și ochii căprui păreau fixați într-o zonă la care nimeni nu avea acces. Cunoștea acel gol, neantul acela odată deschis te chema din când în când să-ți reamintească că aceasta este inițierea dintre moarte și ridicolul de a fi viu.

— Da, aș fi vrut ca după rezidențiat să aleg psihiatria. Sunt la Medicină și n-am crezut că voi lua examenul de admitere, dar iată-mă aici.

- La buget?! Întrebase curios Robert.

Sandra aprobă cu o mișcare din cap și un zâmbet modest.

- Wow. Avem printre noi un geniu.

Robert o făcuse să zâmbească.

- Nu te lăsa măgulită prea mult, are toate vorbele la el și e șarmant cu femeile de obicei.

Completase Octavian, atrăgându-și o privire arțăgoasă din partea amicului său în timp ce Sandra scosese un sunet ce semăna a râs. Se auzea oboseala din tonalitatea sunetelor scoase.

- În orice caz, felicitări. O să te ajutăm cum putem, dar cred că e indicat să te lăsăm să te odihnești.
- Da, chiar așa. Ești ok dacă te lăsăm singură?

Sandra aprobă și se cuibărise mai bine cu capul pe perna de spital. Avea o plapumă peste ea, părea subțire, ușor roasă de atâtea purtări, dar era mai bine decât nimic.

- Am rugat asistenta de pe Salvare să țină bagajele mele și haina ta, privise insistent spre Octavian, la ele în vestiare. Dacă mergeți și întrebați de Minerva, a promis că vi le lasă vouă. Sigur o să vă recunoască.
- Ok. Mergem să le luăm chiar acum.
- Mulțumesc că mi-ai păstrat geaca. Adăugase Octavian urmându-și prietenul afară din salonul mic, spre ieșirea din salonul de urgență și înapoi către sala de așteptare. Întrebaseră un gardian unde se află vestiarele asistentelor.

Minerva nu mai era acolo, însă rugase pe colegele ei să le dea valiza, geanta și geaca. Robert luase valiza, lăsându-l pe Octavian să care geanta Sandrei și geaca proprie.

- Ți-e teamă că-ți pică ouăle dacă pui mâna pe genți de femeie?
- Nu, dar prefer să duc eu valiza ei.
- Nu știam că e vreo competiție. Puteai să le ții pe ambele cât mă îmbrac. Am reușit să iau pe mine doar o vestă, după cum n-ai observat.
- Am observat că vrei să fii o victimă a modei opzeciste.
- Haha. Uite că n-am treabă cu gențile de femei. Pusese geanta Sandrei pe umăr, cu nepăsarea-i caracteristică, făcându-l pe Robert să mărească pasul spre ieșirea din Spitalul Județean de Urgență.
- Ai putea să nu faci spectacol acum? Nici nu știu în ce sector ne aflăm.

Pufnise Robert odată ajunși în curtea spitalului și pornind înspre poarta care se afla la câțiva metri de ei.

- Suntem în sectorul doi. Răspunsese Octavian mecanic.
- Și? Cum naiba ajungem înapoi acasă. N-am ajuns niciodată în zona asta.
- Vezi, dacă nu pui mâna pe gențile de femei, nu cunoști nici magia lumii...
- Octaviannn.

Rostise numele prietenului său exasperat, făcându-l să râdă.

- Mai mult ca sigur schimbăm două autobuze sau un autobuz și un metrou. Stai să văd.

Scosese din buzunarul de la spatele blugilor o hartă mică, bine împăturită.

- Doamne ferește zici că suntem în vreo savană sălbatică.
- Pleonasm.
- Oh, du-te naiba și găsește odată autobuzul, trăsura, calul alb, ce o fi!
- Mâine facem juma – juma cu taxiul când o luăm pe Sandra. Se grăbise Octavian să lămurească.
- Da, facem. Dar acum ce facem?
- Mergem la următoarea intersecție, acolo avem stația de autobuz. Ți-am zis că schimbăm două busuri.
- Minunat.
- Indirecți prin excelență.
- Numai tu știi ce zici uneori... comentase Robert acum că se puseseră amândoi în mișcare. Îl urma ținând pasul în unison.
- Nu eu. Cioran.
- Și mai minunat.

Bănuia că discuția nu se va opri acolo pentru că uneori Octavian umplea spațiul când te așteptai mai puțin. Probabil era la fel de obosit, dar simțea nevoia să-l destindă, să amortizeze într-un fel întâmplările prin care trecuseră. Lucru care-l făcea să pice în vorbă, să-l asculte și să răspundă. Abia ajuns acasă realizase că Tavi îl făcuse să uite cu totul de seara traumatizantă și să-i inducă o stare diferită.



4. Tente de azur

Să trăiești în aceeași casă cu Octavian nu era cel mai plăcut lucru din lume. Cel puțin nu pentru Robert, care simțea pe pielea lui abuzurile domestice. Imediat ce pusese piciorul în cameră, lucrurile i se împrăștiaseră peste tot: pe pat, pe sub pat, pe masă sau pe șevaletul pe care ar fi trebuit să picteze. Trebuia să recunoască faptul că haosul care îl înconjură pe șaten depășea de multe ori periferia camerei proprii. S-ar fi lipsit cu plăcere de marele său defect: dezordinea ordonată. La prima vedere camera șatenului arata rău. Se aștepta ca în două-trei zile covorul crem și proaspăt curățat, din camera tânărului să revină la griul bolnăvicios de odinioară și la culorile pastelate, rămase de la tuburile de tempera ținute pe jos.

Spera că luase o decizie bună de o tine pe fată în camera sa. Cel puțin acolo aerisea camera de două ori pe zi, și lucrurile erau mai curate. În camera lui Octavian ar fi riscat să se îmbolnăvească. Chiar dacă mereu își găsea lucrurile, în special în acele locuri în care le pune bine, Robert simțea că stă în aceeași casă cu o tornadă ținută în cutia proverbială a lui Schrödinger

Normal că tânărul cu ochii verzi nu se abținuse în a-l cataloga drept afemeiat pentru că încercase să o încurajeze pe noua lor colegă de apartament. Dar nici nu insistase ca Sandra să stea în camera lui. Își dăduse seama că Tavi trage pe ultima sută de metri de intimitatea sa, ce urma să dispară în acea zi, în care primeau în apartament pe cineva nou. Nici el nu știa dacă e vorba de o altă fată sau un tip.

Nu se sinchisise să bată în ușa camerei lui, intrase cu aplomb:

- Scoală să mergem după Sandra.

Îi spusese știind că aude și înțelege chiar și printre genele fluturânde sau printre visele scurte ce-i furau imaginația. Imediat Octavian se sculase în șezut ca mai apoi să se ridice brusc din pat. Ca o tornadă.

- Gata, acum mă îmbrac! Promisese, culegând fiecare haină de pe unde fusese atârnată sau aruncată și grăbindu-se la baie să se spele și să se schimbe.

Dacă-i dădeai ceva de făcut era ca un cărbune pus pe foc, mocnea să termine ce nici nu începuse. Dar mocnea și asta îi dădea inclusiv lui energie. În dimineața aceea preparase micul dejun mai devreme să se asigure că pleacă amândoi mâncați la drum. Și Tavi știa să gătească, dar nu ar mai fi avut cine să doarmă în locul lui dacă ar fi pregătit micul dejun. Seara trecută când ajunseseră acasă, lihniți de foame mâncaseră aproape toată cina special gătită pentru Sandra. Astăzi însă se asigurase că are o porție oprită pentru ea și avea să pregătească iar ceva special. În săptămânile cât venise mai devreme din provincie avusese timp să umple și frigiderul și congelatorul. Octavian mereu îi lăsa partea lui de bani inclusiv pentru mâncarea la comun.

- Sunt gata.

leșise din baie ca un vârtej adus pe sus din greșeală. Robert îi aranjase părul în încercarea de a-i îmblânzi pletele rebele. Măcar arăta pus la punct, un tricou nou și o pereche de pantaloni de trening, largi. Bluza de trening și-o legase în jurul taliei.

Nu dorea să-l eclipseze, uneori stilurile lor erau total opuse. Își dorea să fie prezentabil, așa că își călcase o cămașă în dimineața aceea. Era aceeași pe care o purta uneori la facultate când dorea să lase o impresie bună. Se mirase că Tavi nu-i reproșase această diferență de stil. Adesea cârcotea când încearcă din răspuțeri să se facă observat.

Drumul spre spital fusese același ca seara precedentă: două autobuze schimbate. Singura diferență era ca Octavian nu mai avea același chef de vorbă. Părea cu gândul departe.

- N-am apucat să fac ordine prin lucrurile mele. Și avem cursuri azi, să-mi ștampilez carnetul ca să iau abonament.

Explicase văzându-se privit insistent de către Robert. Adesea simțea nevoia să fie singur cu lucrurile care-i plac, să le așeze, să le atingă și să-și lase sufletul înmuiat în energia lor. Azi nu era deloc una din acele zile.

- Să sperăm că nu stăm mult până ce o externează.

Robert încerca să fie încurajator, dar știa că Octavian are un timp foarte limitat până ce spațiul din cameră îi va fi invadat. Odată ajunși la spital, își lăsaseră datele din buletin la gardian. Nu era program de vizită, însă aveau voie să meargă să-și ia rudele externate. Evident că acel gardian nu știa dacă Sandra le este rudă sau nu, acest detaliu nu-l privea oricum.

Ajunși înapoi la recepția de la Urgență, Octavian întrebase de starea Sandrei și de ora ei de externare.

- Suntem în curs de completare a actelor celor pe care îi externăm în următoarea oră. Luați loc în sala de așteptare și o vom aduce noi.
- Ok.

Se conformaseră imediat, dar de data aceasta refuzaseră amândoi să stea pe scaune. Își găsiseră un geam care dădea spre curtea interioară a spitalului și rămăseseră acolo, privind cum toamna cucerește copacii și iarba verde.

- N-am apucat să fumez deloc în dimineața asta.

Comentase Octavian ca pentru sine.

- Vrei să ieși la o țigară?
- Nu. Că poate o aduc pe Sandra și n-am chef să o sting când doar ce am aprins-o.
- Sună foarte poetic.

Zâmbiseră amândoi. Uneori își găseau amuzament în cele mai simple sau plictisitoare fraze. Alteori în complexitatea textelor pe care Octavian le citea și le împărtășea cu amicul său. Sandra apăruse în cele din urmă, adusă de o asistentă diferită.

- Mulțumesc că m-ați așteptat.
- Nu se putea altfel. Lucrurile tale sunt acasă deja și te așteaptă. O să chemăm un taxi totuși.

- Ok. Sandra acceptase imediat. Și ea își dorea să fie acasă, în siguranță. Abia aștept să fac un duș, sau o baie caldă. Confesase în timp ce așteptau taxiul.
- Alegi tu. Avem și cadă și duș. După micul dejun ai tot apartamentul la dispoziție, noi avem cursuri azi până pe la patru sau cinci seara.

Aprobase fericită că exista această opțiune și că cei doi păreau a fi amabili și empatici. În ciuda celor întâmplare și a faptului că Octavian era ușor intimidant, Sandra era dispusă să le acorde încredere. Ascultase atentă discuția cu cei doi polițiști și realizase că ambii sunt doi tipi pe care poți conta la nevoie.

Odată dați jos din taxi, se pregătise instinctiv pentru a urca cele patru etaje.

- Nu știu cine a inventat blocurile cu patru etaje fără să pună și un lift. Sper să se învârtă în mormânt.

Tavi oftase exasperat, deși părea cel mai athletic dintre ei toți și singurul care urca cele patru etaje în ritm constant fără să respire greoi odată ajuns sus. Pornise înaintea lor, cu pași lenți:

- Robert a pregătit ceva desert azi. N-am apucat să gust, ce-ai gătit maestre?
- Clătite americănești, să trăiești.
- Trăiești bine, adică.

Tânăra părea a-și fi revenit după întâmplarea din seara precedentă. Era puțin palidă, dar arăta mai sănătoasă. Râsese copios la mica lor discuție ce trecuse de la deliciu la oficiul prezidențial. Nici nu realizase când ajunseseră în fața ușii.

- Am făcut curat, așa că tot ce ai de făcut este să despachetezi și să faci baia aia caldă.

O informase Robert deschizând ușa și poftind-o în hol. Octavian rămăsese în spatele lor, chiar dacă urcase primul, lăsând-o să pășească prima în apartamentul lor. Tânăra se așteptase la un miros bărbătesc pregnant, însă

mirosea a curat și a parfum de încăpere. Observase că Robert lăsase deschise ușile la camere și geamurile la fel de deschise, pentru a aerisi casa. Chiar dacă în același timp se făcuse răcoare în interior. Nu simțea acel frig în oase, era un frig ce îi înviora simțurile.

- Care va fi camera mea?
- Vei sta în aceeași cameră cu mine. Domnul Octavian n-a avut timp să-și facă ordine în lucruri aseară.
- Tragedie.

Comentase Octavian scurt, în timp ce se descălța. Lui Robert nu-i scăpase faptul că pune adidașii înapoi în pantofar. De obicei îi lăsa pe holul de la intrare, așa cum îi venea. De multe ori ajunsese să se împiedice de ei și mai mereu îl apostrofa. Simțea uneori că locuiește cu un soț greu de cap și că rolul lui domestic îl feminizează. Poate că se gândea prea departe...

Sandra nu comentase, ci mersese imediat în camera indicată de Robert și închisese ușa după ea.

- Când vrei și când ai chef, poți ieși să mănânci. Te așteptăm în bucătărie.

Adăugase Robert, mergând aproape de ușă. Fata îi răspunsese imediat de dincolo și îi mulțumise. Amândoi intraseră în bucătărie, așezându-se pe scaunele obișnuite, de când se mutaseră aveam aceleași scaune: fiecare în câte un capăt al mesei.

— Te simți mai bine azi?

O întâmpinase Robert de cum intrase pe ușa de la bucătărie. Își luase un cot sub coaste de la Octavian. Știa că oricât ar fi încercat să nu deschidă subiectul, era îngândurat. Bănuia că fetei nu-i este ușor să ascundă sub acel zâmbet politicos toată întâmplarea.

— Recunosc că nu sunt foarte bine. Probabil o să am multe coșmaruri de acum încolo. Oftă așezând-se la masă pentru a mânca.

Robert îi adusese o farfurie cu clătite peste care așezase cremă de ciocolată și tăiasse o banană.

- Mulțumesc!

Nu ar fi recunoscut în ruptul capului că se bucura în sfârșit de prezența unei persoane care mânca delicat, savurând lent și mestecând cât se poate de omenește. Octavian mânca precum toți strămoșii lui din epoci demult apuse. Era repezit, lăsa firimituri și abia îl vedeai mestecând. Cu toate acestea era foarte critic la unele mâncăruri și mereu observa ingredientele adăugate, în particular. Robert nu știa cum cineva atât de contradictoriu poate avea aceste calități. Nici nu insista să afle.

- Sunt foarte bune clătitele.

Vocea ei recunoscătoare îl făcuse să zâmbească. Octavian clipise lent privind spectacolul cu o ușoară nelămurire pe chip. Încerca să-și dea seama dacă nu cumva între cei doi se înfiripă ceva sau sunt doar politicoși. Probabil ultima variantă, dar se simțea ca a treia roată de la căruță.

- Sunt bune, adăugase repede, dar mă duc să-mi adun mapa pentru ore. Vreau să ajung să-mi duc inclusiv carnetul la ștampilat.
- Vezi dacă nu te-ai pregătit din timp. Acum te duci și la secretariat...

Îl dojenise Robert fără malițiozitate în voce, ci cu o oarecare ușurare. Sandra în schimb părea ușor siderată de plecarea lui.

- Ne vedem totuși în seara asta la cină? Întrebase fata imediat.
- Da, ne vedem totuși la cină. Răspunsese Octavian băgând înapoi capul pe ușă, privindu-i pe amândoi.
- Sper că nu te sperie Octavian. Robert o privi atent, încercând să-și dea seama dacă Sandra îl place pe Octavian, îl tolerează sau preferă să stea departe de el.
- Nu mă sperie, dacă te îngrijorează faza de ieri. Nu sunt chiar așa sperioasă. Popescu mi-a zis câte ceva despre voi. Vă știe de mult... a spus că pot avea încredere.

Odată ajuns în cameră Octavian mormăi nervos știind că nu are timp suficient să facă ordine sau să aranjeze așa cum i-ar fi plăcut. Încă de aseară îi trecuse toată pofta de a se mai duce undeva. Ar fi stat toată ziua în pat, la căldură, mai ales că zilele de octombrie erau reci și ploioase.

Găsise mapa pentru cursuri în sertarul de la birou. Avea restul actelor în portofel. Zbughise un pix de pe birou și era gata să iasă pe ușă.

Clipi de câteva ori, tresărind atunci când își auzi telefonul mobil sunând difuz. Îl uitase iar sub pernă. Cineva trebuia decapitat în dimineața aceea pentru că îl deranja înainte de a pleca la facultate. Îl scoase de sub pernă, ochii i se îngustaseră într-o expresie critică. Apăsă butonul verde pentru a primi apelul. Răspunse exasperat, închizând ochii pentru că refuza să accepte realitatea uneori.

— Alo?

Bălmăji, deschizând într-un final ochii săi verzi și încruntându-se la sonorul bruiat pe care-l auzea dincolo. Privi înspre telefon să vadă dacă apelul este tot în curs, pentru că tot ce auzea erau zgomote și nici urmă de vreo voce.

- Mai du-te naiba! Strigă pregătindu-se să închidă când în sfârșit auzi vocea proprietarului. Domnul Popescu zicea ceva greu de înțeles.
- Nu închide, Octavian! Doamne bleg mai ești! Încerc să îți explic de un minut că sunt într-o hală unde se fabrică...Și tânărul se strădui să asculte și restul conversației, care se auzea în fundal, întreruptă de gălăgia din acea fabrică. Proprietarul lor, un afacerist prosper, se ocupa nu doar cu afaceri imobiliare dar și cu vânzările de mobilă.
- Închid că oricum nu se aude nimic. Mă duc la cursuri și n-am timp. Sunați pe Robert. Îl atenționează exasperat, pregătit să apese pe butonul roșu și să închidă telefonul.
- Stai să-ți spun să vă pregătiți azi că vine...Și linia se întrerupse de-a binelea, făcându-l să ofteze frustrat că nu pricepuse nimic din ce îi spusese patronul.

Își lăasă telefonul în patul nefăcut, pus sub pernă și ieși din cameră uitând să deschidă geamul.

- Rob, ne vedem la facultate. Sandra, ne vedem pe la un cinci – șase diseară! Deschisese ușa la bucătărie cât să îi salute pe cei doi.

- Bine, Sandra se ridicase de pe scaun și îi înmânase jacheta de trening, știind că îi aparține. O purtase în acea dimineață și o uitase pe spătarul scaunului din bucătărie. Tânărul îngână o mulțumire scurtă, pipăind buzunarele după țigări și brichetă, după care ieși pe ușă.
- Pa. Ascultase ușa închizându-se în urma lui.

Ceva mai mulțumit acum că dădea de liniștea din scara blocului, se hotărî să-și aprindă o țigară. Porni lent pentru a coborî cele patru etaje până la parter. Nu se grăbea, căci avea ore la facultate și bănuia că acolo nu va avea timp să fumeze. Ajuns la parter se sprijini cu spatele de zidul ce dădea spre ieșirea din bloc, admirând peisajul mohorât de afară. Părea că stă să plouă.

Privi încruntat când o mașină străină opri în fața blocului. Numărul de înregistrare nu era din capitală, ci din provincie, dar ignoră acest amănunt. Maramureș? Îl frapa mâna fină și strălucitoare ce se sprijinea de portiera mașinii. Degete subțiri și elegante, cu unghii scurte și frumos îngrijite. O tânără blondă, cu părul filat până la umeri și cu breton lung ieși grijuliu din mașină.

- Sabin, descarcă-mi bagajele. Îi comandă șoferului, care se dădu imediat jos din mașină pentru a executa ordinul, în timp ce fata își aranja hainele scumpe, examinându-și ținuta în geamul fumuriu al mașinii de lux.

Ce mironosiță. Își spuse Octavian fumând țigara care era aproape de terminare. Între timp inspecta la rândul lui hainele fetei, care arătau a fi scumpe. Oricum, era îmbrăcată cu gust, recunoscându-se trăgând puternic din țigară; admirând ideea ei de a combina șosetele cu voal, blugii strâmți pe trup cu bocanci în stil clasic. Nu era de acord cu jacheta verde deschis pe care aceasta o purta. Dar nu mai era atent la îmbrăcămintea ei cât să o asculte vorbind. Ceva din vocea ei răsuna puțin abrupt? Deloc firav.

- Camelia exagerează! Uite câte bagaje mi-a făcut! Privi aceasta spre șofer, care se chinuia din greu să echilibreze nu doar cele

două valize din mâinile sale, ci și pe cele două care le avea la subraț.

Tavi privi în tavan exasperat de atitudinea fetei. Părea a fi o răsfățată. Spera să nu fie printre altele noua lui colegă de cameră. La cât de bine arăta, atitudinea ei era pe măsură. Încruntându-se ieși din bloc, hotărât să afle cine este tipa. Aruncă țigara la picioarele ei, atrăgându-i atenția.

- Hei! Ai grijă puteai să mă arzi! Apostrofă imediat întorcându-se spre el. Pentru câteva clipe o privi fascinat de ochii ei albaștrii, atât de limpezi și de deschiși la culoare. Îl duceau cu gândul la o zi senină. Aproape că era gata să-și ceară scuze.
- Aveți probleme, domnișoară? O întrebă pe un ton între politicos și sarcastic. Tânăra îl fixase uimită și puțin tăcută. Bănuia că va avea un acces de furie, după felul în care începuse să se roșească la față.
- Ești tâmpit?! Nu sunt domnișoară! Se pipăise pe piept în semn de protest. Unde vezi tu țâțe!? Sunt băiat!! Adăugă apoi țipând și lovind cu piciorul mucul de țigară, în culmea exasperării că cineva atât de arogant ca tânărul din fata sa își permisesese nu doar să-i arunce o țigară la picioare dar și să-l jignească.

Octavian ridică din sprâncene. Tipa era...un el?! Îl inspectă încă odată, gândindu-se că poate fata glumește, dar privind mai atent la unele detalii...constata că tânărul blond este un el, în ciuda hainelor feminine pe care le purta și a atitudinii sale. Amintindu-și de întâmplarea dinainte, Octavian dădu din umeri și continuă cu sarcasm.

- Dacă te porți ca o mironosiță! Îi spuse așteptând-se insultat sau luat la bătaie de șoferul tânărului. Nu primi răspunsul imediat, din cauza mirării celor doi. Porni spre aleea ce ducea la stația de autobuz auzind în urmă un șir de insulte de la tânărul blond cu ochii albaștrii.

Rânjise victorios că-l pusese cu botul pe labe pe băiatul acela simpatic. Simpatic?! Pașii îi deveniseră lenți, își simțea obrazii arzând și scrâșnise din dinți enervat la amintirea vie din adolescență, în fața computerului. Dacă

tipul urma să fie noul lui coleg de cameră? Înghițișe saliva ce i se acumulase în gură cât simțea că inima îi bate de două ori mai rapid. Reluase pașii rapizi, simțind nevoia să-și pună sângele în mișcare. Ajunsese la Facultate mai repede decât de obicei în ziua aia. Părea că-l posedase un spirit al teleportării, cu gândul la băiatul blond nici nu realizase când începuse să urce scările către intrare.

5. Contrastul culorilor

La Universitate erau o mulțime de studenți, majoritatea frecventau cursurile numai la început, de dragul prezenței, sau veneau numai pentru a-și lua orarul. Abia că era loc să arunce un ac pe jos, și trecu exasperat de porțile de metal din față, mergând spre coridorul din stânga unde cei de la clasa sa obișnuiau să facă orele. Și acolo, grupuri mari sau mici de studenți, adunați în bisericuțe, discutau înfierbântați schimbările din orar sau cum petrecuseră în vacanță. Printre ei și bobocii, pe care Tavi nu avea ochi să-i vadă. I se părea că sunt niște liceeni cu zâmbete răzgâiate, veniți majoritatea la facultăți de prestigiu. Numai că realitatea îi pune într-o zi la zid, și le scutura fulgii de pe aripi, lăsând în urmă pene întunecate și murdare.

Lui i se întâmplase mai devreme decât ar fi sperat. Poate acesta era și principalul motiv pentru care gândea așa, mai pesimist decât cei din jur, mai radical și la fel de sever ca un critic. În final găsi clasa sa, aflată la parterul din acea aripă a clădirii. Colegii săi erau încă în timpul orei, verifică acesta desfăcând lent ușa. Făcuse rapid inventarul clasei și al orei care se ținea. Sigur, închise ușa la loc înainte ca profesorul nou să-l observe. Bărbatul pe care nu-l mai văzuse până acum, le dicta ceva de pe niște coli galbene și foarte vechi. Nu reușise să rețină mai multe amănunte, pentru că perioada scurtă în care privise printre crăpătura ușii nu îi permisese.

Hotărât să afle măcar cât e ceasul, opri un alt student ce trecea la fel de întârziat pe coridor. Mulțumindu-i politicos tânărului porni spre afișierul unde putea să citească orarul. Robert i-l copiase și lui, dar îl rătăcise printre coli sau îl aruncase din greșeală; de aceea reciti, de data asta ceva mai atent. Ca de obicei printre materiile de bază, cei de la catedra de Arte Plastice strecuraseră și materii noi. Se scărpină în cap cu pixul pe care și-l scosese din buzunar. Notă pe un colț de foaie, scos pe jumătate din mapă, că în următoarea oră avea Artă arhitecturală. Își coborî brațele în jurul său, cu gura căscată la coala agățată la afișier. Arhitectura era egală pentru el cu măsurători, cote, lungimi și înălțimi...deci, matematică. Strâmbă exasperat din nas. Anul acesta presimțea că îl va trece iar cu restanțe. Se

săturase să vină iar în toamnă, ca în primul an, când abia trecuse la jumătate din materii.

— Parcă ti-am lăsat acasă o copie.

Se auzi din spatele lui vocea lui Robert, care suna atât de sigură și plină de reproșuri, încât Tavi îl ignoră. Supărat, deși fără motiv, îl prinse pe Octavian de braț și îl întoarse cu fața. Acesta rămase calm, păstrând însă o oarecare precauție în privire. Ceva nu era în regula cu Robert în ziua aceea. Îl lăsase la discuții cu Sandra.

— Chiar nu îți pasă de viitorul tău?! Vii aici când ai tu chef, parcă ai veni la cafenea! Știi că ai note bune la majoritatea materiilor, dar asta nu echivalează cu dormitul tău pe-o ureche! Îl certă Robert, mai mult pentru a-i găsi defecte; își lua acea insidioasă revanșă, pentru ceva ce îl deranja interior. Octavian îl privise confuz fără să răspundă la conflict.

— Exagerezi.

Veni răspunsul calm din partea lui Tavi, care părea a nu se simți nici așa jignit cum spera Robert, nici bruscat de faptul că prietenul său cel mai bun îl trăsesese cu putere de braț. Nu trebuia nimeni să-i spună că este supărat. Știa că nu era vina lui, el doar primea insultele pentru ca Robert să-și descarce nervii pe cineva. Se mai întâmpla între ei, și prietenia lor fusese de multe ori pe muchie de cuțit, dar rezolvaseră conflictele discutând. Asta îl determina să țină legătura și mai strânsă. De când părinții lui muriseră, nu-l avea decât pe Robert. Iar abia acum realiza că șatenul lăsa garda jos când vine vorba de el.

Calmul și vocea fermă și convingătoare a lui Tavi îl determină să ofteze descumpănit, recunoscând-și sieși vina. Octavian nu avea legătură cu ceea ce îl destabiliza.

— Avem oră de Arhitectură? Tavi își rezemase umărul de zid, privind la alți colegi, care îi observaseră prezența, salutându-l. În primii ani toți se salutau, dându-și mâna, vorbind preț de câteva minute. Acum, că noutatea dispăruse, se cunoșteau și ajungea un salut

scurt. Numai doi-trei, erau cei care încă mai păstrau obiceiul.
Poate că blazarea era o stare resimțită de mulți, nu doar de el.

— Da. Am înțeles că avem și un nou profesor.

Îl informă Robert, scoțându-și din mapă orarul cu materiile pe care le aveau, cu seminare și unde trecuse și numele noilor profesori. Octavian luă coala scrisă pe care i-o înmână acesta și citi unde acesta îi arătă cu degetul.

— Codreanu Mihail. Țsta e proful de Arhitectură?

Ochii săi verzi trecând peste toată foaia, apoi spre amicul său care aprobase din cap. Oftă privind iar unde era notat numele noului profesor.

— Să vedem despre ce e vorba. Rosti cu voce tare, și Robert îi zâmbi. Așa îl știuse întotdeauna, îngăduitor cu ce îl interesa pe moment, și critic cu ceea ce cunoștea prea bine.

— Sandra a vorbit numai despre tine în dimineața asta. A întrebat de tine de parcă îți făcea portretul robot, mai avea puțin și întreba de oră și zi ca să-ți facă horoscopul!

Tavi clipise lent realizând că de aici se trage dispoziția proastă pe care o avea amicul său. Avea nevoie de reasigurare? O plăcea pe Sandra?

- Am plecat știind că tu te pricepi mai bine la discuții profunde și emoționale. Nu am știut că Sandra ar face asta. Poate vrea să știe dacă e în siguranță? Încercase să stabilească clar faptul că nu îl interesau aceste discuții.
- Suna mai mult a admirație. Ai și sărit în ajutorul ei ca un taur la roșu.

Oftase luându-l de umeri pe Robert:

- În situația aia, ca și în multe altele, nu m-am gândit pe mai târziu că o voi impresiona. N-am planificat să impresionez oameni în viața asta și nu e pe lista mea de bife. Nu e nici măcar în orar. Îi fluturase foile în față zâmbind, văzând că Robert se mai liniștește și îi răspunde la zâmbet asemenea. Dar dintr-o dată privise dincolo de el, în altă parte:

— Uite că a venit și proful!

Îi arată un bărbat trecut de treizeci de ani, în jurul căruia se strânseseră majoritatea colegilor lor, ascultându-l cu atenție. Tavi își scoase pachetul de țigări din buzunarul de la jacheta de piele. Noul profesor avea privirea pătrunzătoare și nu părea a fi genul de om permisiv. Țigara era singura alinare în clipa aceea, căci bănuia că nu va scăpa doar cu un referat la această nouă materie. O aprinse trăgând din ea imediat, captând însă atenția profesorului.

- Voi doi sunteți tot în clasa mea? Întrebă spre cei doi, Robert rămânând tăcut pe moment; iar Tavi cu țigara în gură uzitându-se curios la bărbat.
- Aha...Răspunse Octavian, amuzându-și colegii, care chicoteau datorită insolenței lui. Profesorul îl fixă nemulțumit cu privirea.
- Bun. Să mergem să găsim o sală de curs.

Se hotărî bărbatul să nu-l apostrofeze, crezând că îl provoacă numai pentru a se da în spectacol față de ceilalți. Mai ales că imediat ce scosese acel „aha” pe lângă țigara din buzele sale, o mulțime de colegi și colege se grăbiseră să-i vorbească. Bărbatul fuma și el, dar altceva reținuse din gestul noului său student. Fuma diferit.

Ținea țigara între primele trei degete de la mână, într-un mod nonșalant. Ca și cum ar fi fost gata să o stingă dar totuși să mai savureze din ea. Întoarse în treacăt capul spre ceilalți tineri care îl urmau, încercând să-l prindă cu privirea pe șatenul impertinent. Tânărul rămăsese în spatele colegilor săi, alături de Robert, fumând în același mod ce-l intriga pe profesor.

- Nu puteai rosti ceva demn de inteligența ta? Apostrofă colegul său, privind în față pentru a rămâne în grup.
- M-a luat pe nepregătite. Scuze...Regretă Tavi, care știa că greșise. Măcar își cerea iertare, ceea ce însemna că în cel puțin un minut sau două, Robert urma să uite.
- Gata. A găsit clasa.

Cum se așteptase, amicul său nu mai insistase. Studenții se îngrămădiseră pe ușă, în sală, cei doi așteptând să intre printre ultimii. Tavi bănuia că nu vor mai găsi locuri în spate, acelea fiind preferatele tuturor, dar se mulțumea să stea pe scaun și în față. Nu îl deranja să fie aproape de catedră, mai ales că de acolo se auzea mai bine când li se dictau cursurile.

— Hai aici.

Îi făcu semn lui Robert, bucuros că una din băncile din mijloc nu se ocupase. Se așeză grăbit jos, lăsându-și capul pe bancă, visând să se întoarcă în apartamentul lor pentru a dormi. Nu apucase să închidă ochii pentru că își amintise de tipul blond. Care ar fi fost șansele să-i fie coleg de cameră? Ce gând sufocant și iritant. Profesorul nu le dădu timp pentru a se face comozi, începând deja să se prezinte și să le explice despre ce va fi vorba la orele sale; tot timpul privind spre Tavi. Tânărul bănuise la început că face asta pentru a-l intimida, dar ceva în privirea bărbatului părea nelalocul ei.

— Ce are ăsta de se uită la tine? Îl lovi Robert cu cotul în timp ce unul dintre studenți întreba ceva în legătură cu seminarele, făcându-l pe profesor să-și ia privirea de la Tavi.

— Obsedat. Nu pot dormi din cauza lui.

Se plânse tânărul, făcându-l pe Robert să zâmbescă amuzat. Privirea lui era uneori atât de expresivă încât puteai citi în ochii lui ce gândește în acea clipă. A fi în mulțime, alături de alți oameni era ceva ce-i consuma energie lui Tavi și dacă prindea câteva momente în care să-și poată ține ochii închiși, profita de ele. Din păcate gândurile lui se învârteau la acel tip blond din acea dimineață, alterându-i starea. Îi zâmbise lui Robert, dar era cu mintea la șosete cu dantelă și blugi strâmți.

— Voi doi, e ceva amuzant și eu nu știu?

Prinse în sfârșit ocazia de a-l auzi iar vorbind pe tânărul cu ochii verzi și atât de cruzi la culoare. Se străduia să-i afle numele, pentru a găsi și un plan pentru a-l ține aproape. Nu părea a fi greu de împlânzit, își spuse bărbatul în timp ce trecuse iar la catedră pentru a se uita pe condica cu prezența lor.

— Nimic domnule profesor.

Tresări la auzul vocii groase și dezinteresate a tânărului. Îl făcuse să se înfioare, să strângă de marginea condicii de plastic negru până ce încheieturile degetelor lui se albiseră.

Tavi se încruntă privind cu îngrijorare ascunsă atitudinea profesorului. Bărbatul nu-l scăpa nici o clipă din privire, făcându-l să se simtă prost, ridicat de pe scaun, ceilalți colegi de față, observând și ei la rândul lor tensiunea dintre ei.

— Cum te numești?

Profesorul își trase degetele ceva mai relaxate de pe coperțile condicii, răsfoind câteva foi, pretinzând că știe cu cine are de-a face. Tavi simți mâna lui Robert strângându-i brațul cu îngrijorare. Îl calmă din priviri, trăgându-i un zâmbet scurt.

— Zaharia Octavian.

Răspunse privind la profesor, văzându-l că închide catalogul. Robert oftă eliberat, credea că poate îl va asculta sau îi va pune tânărului cine știe ce întrebări, chiar dacă ar fi știut, dar asta însemna că va fi luat și el în vizor.

— Tot ați fost așa veseli, peste două săptămâni când aveți practică, vă veți înscrie amândoi la proiectul meu.

Bărbatul zâmbi triumfător. Deși toți studenții își dădeau seama că situația mirosea a șantaj, nici unul nu avea curaj să sufle o vorbă. Tavi cu atât mai puțin, care pe moment tăcu.

— Am înțeles. O să mai discutăm dacă accept.

Răspunse apoi, făcând toată clasa să întoarcă privirile uimite spre el. Nimeni nu se așteptase ca tânărul să reziste provocării. Profesorul îi zâmbi mulțumit, fixându-și coatele pe catedră pentru a-l privi mai bine. Octavian părea un nume potrivit pentru tânărul din fața sa.

Robert se încruntă, puțin agitat de constatarea ce o făcea în sinea sa. Sigur, era numai o bănuială, dar i se părea că bărbatul de la catedră, adică profesorul lor prinsese ură pe Tavi; și nu era prima oară pentru că mereu

chestiona autoritatea fiind rebel din fire. Strânse iar de brațul lui Octavian, trăgându-l în jos.

- Ce dracu?! Șoptise disperat către șaten, care dăduse din umeri la fel de confuz.
- Poți lua loc. Vom mai discuta.

Profesorul acceptase inițiativa, observând agitația din ochii colegului său. Probabil se grăbise să răspundă și să propună, își spuse încercând să le distreze celor doi atenția, apucându-se să predea lecția nouă.

- Tavi. Ce facem?

Îngrijorat, oftase când îl văzu pe tânăr zâmbind sigur pe el. Mereu făcea asta când el și-ar fi ros unghiile până la pieluțe.

- Refuzăm, desigur.
- Crezi că e atât de simplu?! Nu ai văzut cum se uita la tine?

Octavian se încruntă, incomodat de discuție, aproape ignorându-și prietenul cel mai bun pentru a studia cu ochii săi pe noul profesor.

Bărbatul își simțise știrbită autoritatea și voia să-i demonstreze cu cine are de-a face. De foarte multe ori bărbații îl provocau pe Octavian, văzându-l mai înalt și musculos. Îi intimidă sau îi făcea să devină agresivi, pentru că domina orice încăpere fără să vrea. Chiar dacă profesorul era înalt, cu o constituție plăcută și nu avea acele semne de îngrășare pe care le aveau majoritatea bărbaților de peste treizeci de ani, poate că avea o stimă de sine scăzută. Părul era cărunt în unele locuri, tuns scurt; iar hainele lui erau îngrijite. Purta un costum negru cu pantaloni asortați, o cămașă albastră de culoare deschisă, ce-i aminti în treacăt de ochii aceluia tânăr cu care se certase în dimineața aceea.

Când privirile li se intersectară, bărbatul nu-și abținu uimirea din ochi, stăruind asupra lui Tavi. Acesta se lăsă studiat, ascultând doar pe sfert ce spunea profesorul. Era provocat de ceea ce constata, îl luase în vizor și avea să se răzbune. Dacă Robert avea dreptate, părerea sa asupra profesorului și a proiectului devenea mai vehementă. Avea să refuze categoric.

*

Întorși la apartamentul în care locuiau, după dezamăgirea acelei ore, nici celelalte nu li se păruseră la fel. Tavi urca scările în spatele lui Robert, deși tânărul știa că pe la jumătatea drumului, o ia înaintea sa, nerăbdător să ajungă acasă. Bănuia că și pentru el ca și pentru Tavi acel apartament echivalează drept casa lor.

— Sunt terminat. Vreau să mănânc.

Tavi urcă scările grăbit în fața lui. Zâmbi; probabil că știa mai multe din obiceiurile tânărului decât el însuși.

- Avem mâncare destulă.

Îl liniști, într-un fel bucuros că schimbaseră subiectul. Pe drum avuseseră o altă ceartă, dând vina unul pe celălalt din cauza noului profesor. Până la urmă Robert cedase, deși asta se întâmpla rar. Știa că nu va fi ușor pentru Tavi și că va avea dificultăți în a trece examenul cu acel profesor. Deschise ușa la apartament, Octavian lăsându-l să intre primul. Uneori își făceau astfel de favoruri minore, înveselindu-se unul pe celălalt.

— Am ajuns.

Strigă Tavi, care acum era dispus să-și împartă buna dispoziție cu cei din jur. Măcar era destul de corect atunci când se retrăgea în tristețea sa, fără să molipsească așa rău pe cei dragi.

Sandra îi întâmpină zâbind veselă. Se oprise din citit, lăsând cartea pe care o avea în mână, privind din prag la ei în timp ce se descălțau și își lăsau jachetele la cuierul din hol.

Robert se grăbi să intre în vorbă cu ea, dar renunță, văzând-o că se uită spre Octavian. Oftă dezamăgit. În ziua aia toată lumea avea ceva cu amicul său?! Tare ar fi vrut să întâlnească pe cineva care să nu-l suporte, numai de curiozitate.

— Avem un nou coleg.

Anunță fata râzând veselă. Probabil din cauză că ea îl întâlnise înaintea lor și știa despre ce e vorba. Oricum, Tavi o privi cu atenție, doar era vorba de noul său coleg de cameră. Toată tevatura cu proful de arhitectură îi mutaseră gândurile de la blondul din dimineața aceea. Acum brusc realiza cât este de aproape să afle situația reală și își simțea sângele clocotind prin vene.

— E în cameră deja?

O întrebă imediat, dar renunță să o mai asculte și se grăbi singur să vadă. Era puțin rușinat că lăsase totul în dezordine când plecase. Imediat trecu din hol, bătut la ușa camerei sale și intră imediat ce auzi o aprobare veselă. Dădu ochii cu tânărul blond, așezat pe patul său, aranjându-și cu grijă hainele. Ochii lui Tavi se măriră, iar vocea i se ridică instinctiv:

— Tu! Țăla e patul meu.

Nici nu apucă să privească bine în cameră, căci zări pe patul său, care acum era aranjat, pe tânărul blond din dimineața aceea. Vocea lui exasperată îl făcu să iasă la suprafață toată supărarea prin care trecuse în acea zi.

Tipul deja se simțea ca acasă și se grăbise să-și înșire din haine peste tot. Degeaba se roși în obraji, pufăind aerul, observându-se clar că are iar un alt acces de furie.

— L-am găsit dezordonat și am zis să-l fac iar acum mă iei la rost!?
Apostrofă, ridicându-se de pe pat.

Robert auzi mirat discuția celor doi, din hol. Îi fusese teamă că Tavi va face iar o scenă, mai ales că pe drum fusese tăcut. Sandra se grăbi să vadă care este problema, privind din prag, din spatele lui Octavian spre tânărul blond, gata să plângă de nervi.

— Nu te mai sclifosi atât și i-ați lucrurile în patul celălalt dacă vrei să mai stai aici.

Blondul își încrucișă brațele, având în privire disperare. Se încăpățâna să stea pe patul de la perete.

- Nu ai cum! Stau aici pentru că tata e prieten cu proprietarul! Răspunse văzând încruntarea din ochii lui Tavi, luând-o drept slăbiciune, continuând:
- Așa că ai grijă să nu fii tu cel care zboară din camera asta!

Amenință deși vocea lui tremurândă arăta că nu suporta confruntările directe.

- Vai! Bietul băiețel a dat de greu și gata sună pe tăticuțul să rezolve!

Îl ironiză intrând în cameră, luându-l pe tânăr pe sus, aruncându-l cu tot cu hainele sale pe patul opus, cel de la fereastră. Zburase ca blurat, fără să-și dea seama când și cum se întâmpla totul.

- Tavi! Se grăbi Robert să intervină, văzând că tânărul blond începe să plângă de-a binelea. Se vedea că provine dintr-o familie bună, și nu ar fi vrut să aibă probleme cu oameni sus-puși.
- Nu pot să dorm la geam! Se plânse băiatul, ținându-și o mână la gură, pentru a ascunde spaima prin care trecuse și cealaltă strângând cu teamă din hainele sale.
- Ce spuneam! Un încrezut și jumătate...

Își dădea seama că vocea îi era lipsită de malițiozitate, făcându-l pe Robert să-i dea drumul la umeri și să se depărteze, nu înainte de a-i șopti să se calmeze. Tânărul aprobă, regretând accesul său de furie, acum că privea tristețea și frica din ochii băiatului blond. Numai că nu-i putea da dreptate, venise în acea cameră ca la el acasă, strângându-i lucrurile pentru a sta pe patul său. Oftă indecis.

- Bine. Dar dacă îmi faci probleme, piciule, dau cu tine de pereți!

Îl privi asigurându-se că pricepe. Acesta aprobă ridicându-se imediat de pe pat pentru a se întoarce pe patul ce fusese până atunci al lui Tavi.

- Vă rog să nu vă certați din atâta lucru. Chiar vă așteptam la cină să mâncăm ceva toți patru, în liniște.

Îi rugă Sandra plecând înapoi spre bucătărie cel mai probabil. Oricât ar fi vrut să stea în preajma lui Tavi, momentul nu era tocmai potrivit pentru asta.

— Să nu vă mușcați!

Glumi Robert încercând să înveselească atmosfera. Octavian îl grăbi să iasă din cameră și închise ușa în urma lui. Măcar tânărul blond tăcuse și nu avea parte de replicile lui seci, își spuse apucându-se să-și aranjeze din lucruri în noptiera de lângă patul de la geam.

6. Sentiment abstract

Timp de câteva minute se lăsase liniște între cei doi. Octavian își aranja cărțile și pixurile în noptieră, trăgând din când în când cu ochiul la tânărul blond. Acesta își ștersese lacrimile cu o batistă de unică folosință și făcea la rândul său același lucru. Aranja acele inclusiv haine pe care le împrăștiase. Dădu din cap negativ, probabil avea de-a face cu un tip slab de înger. Dacă plângea din asemenea nimicuri, își spuse lăsând capul în jos spre covor câteva clipe, probabil trăise privilegiat și protejat. Oricum ar fi fost, recunoștea că greșise. Considera că spațiul lui este important și nu suporta nepăsarea cu care alții umblau cu lucrurile altora sau se făceau atotștiutori sau atotputernici fără voie. Nu-și căuta singur scuze, pentru că știa că nu are rost.

Intimitatea și spațiul personal erau importante pentru că acolo găsea acea forță creativă. Pasiunea, focul și propriile gânduri prindeau formă doar când era singur.. Toți îl credeau ca fiind o persoană puternică, fără a se lăsa intimidat sau speriat din orice. Avea nevoie de timp pentru a procesa ce se întâmplă în jur. Pentru ceilalți era echivalentul unei măști - palidă, inertă și fără sentimente inutile. Cu toate astea, simțea. Simțirea aceasta îl ajuta.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat.

Își ceru scuze față de băiatul blond cu care se luase la harță de două ori în aceea zi. Urmau să devină colegi de cameră și nici măcar nu știa cum îl cheamă. Acum că blondul chiar îi era coleg de cameră, realitatea îl izbea fix acolo unde nu avea chef: imaginația. Ar fi fost în regulă dacă ar fi rămas la stadiul de presupus și nu ar fi trecut pragul.

— Ok.

Primi un răspuns sec, și un spate întors. Tânărul nu-i acordă atenție în acel moment, fiind preocupat de aranjatul hainelor și a caietelor sale de studiu. Octavian își mușcă buzele încercând să nu-i dea o replică ironică. Băiatul se credea mult prea sus decât el și asta nu-l încânta deloc. Nu suporta oamenii care aveau impresia că lumea se învârte în jurul lor.

— Mă numesc Octavian. Îmi poți spune Tavi.

Se ridică jos și îi întinse politicos mâna. Aștepta ca acesta să aibă bunul simț să se prezinte. Să păstreze între ei o politețe, măcar de ochii-lumii.

Băiatul blond se întoarse cu fața spre el, privindu-i mâna întinsă cu un aer superior și cu un zâmbet ironic pe buze. Se citea din ochii lui că avea să refuze invitația. Acesta nu părea prea afectat de refuzul ce urma să apară, bănuise cu cine are de-a face.

— Nu am nevoie de scuzele tale, sau să dau mâna cu tine. Eu sunt Adin, îți spun asta pentru că am să vorbesc cu tine doar de dragul noilor mei colegi de apartament.

Tavi zâmbi și își retrase mâna. Îl decepționase puțin atitudinea recalitrantă, dar nu i se citea pe față. Nu avea sens să aibă și alte preocupări tocmai acum. Nu îl interesa să insiste, chiar nu suporta să insiste și să dispere după atenție.

— Bine atunci. Îți respect decizia și sunt de acord.

Îl uimi pe băiat, care avusese o scurtă tresărire pe chip. Continuase să privească în ochii lui, cercetând să vadă o urmă de negație sau o reacție vehementă de irascibilitate ca înainte. Nu zărise absolut nimic în ochii verzi ai lui Tavi, doar că renunțase la a se mai gândi la cearta lor, pierdut pentru câteva clipe în privirea tânărului.

— Foarte bine atunci.

Se abținu să nu se bâlbâie. Oare ceilalți se simțeau la fel de intimidați de ochii lui? Contempla modul ciudat în care străluceau sau faptul că semănau cu ochii felinei. Îl trezi la realitate ușa din cameră, care fusese izbită. Era singur în cameră, acum că Tavi ieșise. Oftă puțin confuz, pentru că oricât ar fi vrut să câștige disputa și bătălia verbal, se simțea prost că se crease animozitate între ei. Dar dădu din cap, refuzând să admită că are asemenea intenții. Între ei începuse o luptă, pe care avea de gând să o câștige până la capăt, și să-i demonstreze că este mai mult decât „băiatul lui tata”, cum îl ironizase acesta.

Nu îl intimidau mușchii de pe el sau înălțimea cu care părea că tronează deasupra altora cu mima aceea rece și detașată.

— Hai să mănânci cu noi!

Sandra deschisese ușa, nu înainte de a bate. Singura cu care se înțelegea bine, era fata. Îl ajutase imediat ce își făcuse apariția la ușă, cărând din bagaje sau arătându-i camerele.

— Imediat.

Răspunse, zâmbind către ea. Fata lăsă ușa deschisă, ca invitația să rămână deschisă. Adin își schimbă hainele de călătorie cu altele mai comode, și după ce își spală mâinile la baie se hotărî să se ducă în bucătărie pentru a lua cina cu ceilalți trei tineri.

— Avem salată cu cartofi. Și au rămas inclusiv clătite.

Robert îi arăta scaunul pe care urma să stea. Ca o coincidență bizară, era locul de lângă Octavian. Se mirase cum de Sandra nu se așezase lângă el. Fata îi spusese tot timpul, înainte de a-i întâlni pe cei doi și de a se isca cearta, cât de bucuroasă este că se înțelege bine cu Tavi. Poate și aceasta era o cauză pentru care Octavian îi era antipatic. Din descrierile Sandrei părea un tip mișto, nu unul cu ieșiri agresive.

— Mulțumesc.

Răspunse studiind masa. Era din lemn îmbinată cu metal. Scaunele la fel, având aceeași nuanță de negru ca și masa. Deasupra era pusă o față de masă albă, în carouri, pătată în unele locuri, dar asta nu conta.

Robert terminase de mâncat și își turnase cafea într-o cană. Probabil pentru că avea de învățat, gândi Adin în sinea sa. Sandra spăla vasele, fără a le mai acorda atenție, iar Tavi...era ocupat cu mâncatul. În farfuria sa erau cele mai multe clătite, observă cu dezgust tânărul. Plus că le dădea cu prea mult gem.

— Nu îți plac? Întrebă Sandra întorcându-se puțin cu fața spre el, privind îngrijorată. Se străduise să facă clătite pentru că Tavi îi

spusese că îi plac clătitele și ar fi mâncat câteva. Robert aprobase și el. Poate că lui Adin nu-i plăceau...

— Ba da.

Răspunse tânărul așteptând ocazia pentru a se răzbuna iar pe Tavi. Își mușcă buza de jos, și se întinse să ia borcanul cu gem, dar prefăcându-se neîndemânatic, îl vărsă pe hainele tânărului.

— Ahh...Scuze!!

Se prefăcu, cu o voce plină de regret, dar în sinea sa se felicita singur pentru că fusese inspirat. Chiar dacă borcanul fusese prins la timp, o parte din gem aterizase la țintă. Tavi se ridicase imediat de pe scaun, privind încruntat la hainele sale murdare de gem de caise. Așezase cu grijă borcanul la loc pe masă, închizându-l cu capacul de metal.

— Dezbracă-te să le pui la spălat imediat. Rămân pătate dacă nu le speli acum.

Îl sfătui Robert, venind rapid lângă el pentru a-l șterge cu un prosop. Ar fi vrut să creadă că Adin nu făcuse asta intenționat; dar tocmai așa o întâmplare după certa lor nu putea fi decât una premeditată. Iar dacă el își dădea seama de lucrul acesta atât de simplu, asta însemna că Octavian avea unele bănuieli deja.

— Da.

Răspunse tânărul și ieși imediat din bucătărie. Aprobă din cap când Adin își ceru scuze încă odată. Nu-l încălzea cu nimic dacă i-ar fi refuzat scuzele sau dacă l-ar fi acuzat că făcuse asta cu intenție. Așa continuau acest joc pe care tânărul blond se încăpățânase să-l inițieze.

Robert îl urmă până în baie, îngrijorat că și-ar putea ieși din pepeni oricând și de data asta să-l ia la bătaie pe Adin. Dacă tânărul se plângea la proprietar, acesta i-ar fi dat afară, indiferent că îi cunoștea de azi sau de trei ani.

— Adu-mi blugii negri și cămașa neagră.

Îl rugă Tavi, ocupat să-și dea jos hainele și să le arunce în mașina de spălat. Îi dădu imediat drumul, pentru a le spăla. Nu știa dacă petele de gem vor ieși sau nu, și dorea să afle în acea seară. Robert se întoarse cu hainele lui.

- Poftim...Dacă vrei să mănânci, curăț eu fața de masă și covorul. Îl lăsă să se schimbe. Octavian se grăbi să ia hainele pe el și să iasă din baie. Programul la mașină dura o jumătate de oră și nu avea chef să stea cu ei în acel timp. Ieși în hol și își luă haina pe el. Sandra îl auzi încălțându-se și veni să-l conducă.
- Ies puțin la aer.

Se scuză către fată, care aprobă privindu-l ușor îngrijorată că exista deja această tensiune în casă. Octavian ridică puțin capul, oftând.

- Mă duc să mă relaxez puțin. Deja i-am zis că îmi pare rău și chiar îmi pare rău.
- Te cred. O să vorbesc cu Adin.

Îi zâmbi, ieșind pe ușă, lăsând-o să o închidă în urma lui. Tânăra îl urmări pe scări în jos, până ce silueta sa dispăruse și nu i se mai auzeau decât pașii. Oftă la rândul ei pentru că îi plăcea de șaten, îl simpatiza și îl admira. O captivase din acea seară când se apropiase de ea, pentru a o ajuta, salvând-o de acei derbedei care încercaseră să-i facă rău.

- Unde e Tavi?

Deranjă Robert, privind mirat la ea, că stă cu ușa de la intrare deschisă, uitându-se în gol. Tânăra închise imediat ușa și se întoarse în casă:

- A ieșit puțin la aer.
- Cam târziu, probabil e supărat.

Intră înapoi în bucătărie, unde Adin terminase de mâncat și clătitele din farfuria lui Tavi. O făcuse dinadins. Aflând cât de mult îi plac acestuia clătitele, se gândise să-i ofere o surpriză la întoarcere și să le găsească terminate. Chiar dacă ar fi vomat și îl durea stomacul, ar fi făcut orice să se răzbune. Ce impertinent!

- Am să spăl farfuria.

Încercă Robert politicos, dar tânărul îl privi vesel, apucându-l de mână. Nu avea nimic cu amicul lui Octavian. Din contră, încerca să-l câștige de partea sa.

— Mă ocup eu. Măcar atât să pot face.

Îl rugă, ridicându-se prompt de la masă, apucându-se să spele farfuriile. Îl privi pe Robert cu coada ochiului; se așezase la loc pe scaunul său pentru a bea restul de cafea din cană.

— Sper că a fost numai neîndemânarea ta, atunci când ai vărsat gemul.

Robert studie atent mișcărilor sale. Nimic însă din atitudinea lui Adin nu părea a fi nelalocul ei. Tânărul zâmbi trist.

— Am spus că îmi pare rău. Uneori din cauza grabei sau a emoțiilor mai lovesc câte ceva.

Mărturisi cu regret mimat. Nici el nu știa că poate fi un actor atât de bun. Orice numai să doboare inamicul musculos și enervant.

— Înțeleg și sper să fie așa. Aș vrea doar să știi că în ciuda celor întâmpate, Octavian nu este un om rău sau chiar atât de arțagos.

— Te cred, sper să și arate asta ca să-mi schimb părerea. Și repet: n-am vărsat gemul intenționat.

Aprobă Robert, crezându-l. Se oferi să șteargă chiar el farfuriile cu prosopul, pentru a le pune la loc în dulap.

*

Ieșind din bloc, Tavi porni spre primul magazin pentru a-și cumpăra ceva de mâncare. Ridică gulerul de la haină în jurul gâtului pentru că se lăsase frig și era deja seară. Grăbi pașii pentru a trece de aleea dintre blocuri pe strada principală, fără a observa în spatele său o mașină ce pornea în grabă din direcția opusă.

Trecu pe lângă puținii oameni care se aflau pe străzi la acea oră și privi de partea cealaltă a trotuarului, unde se afla magazinul. Mai merse câțiva pași pentru a trece regulamentar pe la zebra și așteptă până ce semaforul arătă culoarea verde pentru pietoni. Puse piciorul pe asfalt și începu să treacă, asigurându-se în continuare, numai că se opri în loc, lăsând o mașină din stânga să treacă, observând graba cu care circula șoferul. Constată îngrozit că mașina nu trece mai departe, ci trece pe sens opus, spre el, gata să-l lovească.

Își ținu respirația, privind încruntat la numărul de înmatriculare și la modelul mașinii. Se aștepta să fie lovit, dar nici nu schița un gest pentru a se retrage. Lumea care era pe stradă deja întorseseră privirile spre scena uimitoare. Mașina frână puternic în ultima clipă, oprindu-se lângă el, la depărtare de câțiva milimetri. În sinea sa Tavi înjurase de moarte pe cel care se afla la volan. Numai că păli evident când geamul de la mașină se coborî și profesorul său de Arhitectură îl privi zâmbind.

— Credeam că o să te pun pe fugă.

Încercă acesta să glumească, dar seriozitatea lui Octavian îi șterse imediat zâmbetul de pe buze. Spera ca tânărul să nu-și dea seama că-l urmărise tot timpul, pentru a afla unde locuiește și dacă are pe cineva.

— Eu nu fug. Doriți ceva de la mine?

Răspunse, începând să-și relaxeze mușchii încordați, acum că vedea cu cine are de-a face. Pentru o clipă își imaginase că în mașină poate fi unul din cei care îi făcuseră rău Sandrei și care căutau răzbunare. Acum că vedea cu cine discută, avea chef să dea un picior să îndoiaie ușa de la frumoasa mașină de marcă coreeană, a profesorului său.

— Mă gândeam că poate am norocul să discut cu un tip curajos ca tine...Ce zici?

Rânji bărbatul, încercând să-l atragă deschizând ușa din dreapta, semn că tânărul nu are încotro. În ochii lui Octavian citea și o provocare silențioasă. Nu îi era teamă de ce i-ar putea face un astfel de om, trecuse de mult de perioada în care tremura de teama celor maturi.

— Nu mulțumesc. Am alte treburi.

Refuză, politico. Nu avea nici starea necesară de a face față unui bărbat cu alte înclinații, care părea că este interesat tocmai de el. Ar fi preferat încă o dispută cu acel coleg de cameră blond.

— Te sfătuiesc să urci. Este vorba de proiectul despre care ți-am spus azi la ore.

Vorbi bărbatul pe un ton prăpăstios, care îl șantaja a doua oară văzând că nu are altă șansă. Ocoli mașina prin spate, privind în jur. Oamenii își văzuseră de treabă, plecând spre treburile lor. Se așeză pe scaun, fără a închide ușa. Bănuia că bărbatul nu va accepta să-i spună totul acolo, dar măcar încerca.

— Mai întâi să închidem ușa...

Îi spuse acesta profitând că o lăsase deschisă, grăbindu-se să o închidă, dar Tavi i-o luă înainte. Ferindu-se ca trupul său să nu se atingă ce cel al profesorului său, deși abia că reușea, prins între scaun și bărbatul care închidea ușa tocmai din acest motiv. Tânărul i-o luase înainte strivindu-i puțin degetele cu ușa. Bărbatul scosese un scâncet se retrase imediat pe locul său la volan.

— Îmi cer scuze.

Vorbi cu vocea seacă și serioasă, făcând să semene mai mult a amenințare decât a scuză. Profesorul își ținu mâna stângă strâns în cealaltă, fără a schița vreo urmă de durere. Surâsul său îl deranja pe Octavian, cu atât mai mult cu cât avea în el o satisfacție impertinentă.

— Nu-i nimic, dragul meu. Se mai întâmplă.

Vocea mieroasă a bărbatului îl făcea să verse. Se trase spre geam punându-și centura. Avea să fie un drum lung, deși nu știa unde se îndreaptă.

— Unde mergem?

— Ne plimbăm până discutăm despre proiect, după care te aduc înapoi acasă.

I se părea rezonabilă oferta profesorului său. Normal, acel proiect de care vorbea era numai o scuză, dar nu-l interesa asta. Privi îngândurat stropii de ploaie ce începuseră să cadă pe parbrizul mașinii. Imediat ștergătoarele se porniseră, trezindu-l din scurta transă.

— Ziceați despre proiect.

Dorea să se întoarcă mai repede acasă. Își uitase telefonul mobil în cameră și cu siguranță pe o asemenea vreme Robert avea sa-l sune pentru a-i spune să vină repede înapoi.

— Da, vreau neapărat să participi. Se desfășoară în săptămâna în care aveți practică și va trebui să mă acompaniați pe un teren unde se construiesc case noi și să participați la proiectarea lor.

Tânărul se încruntă. Nu doar că nu se pricepea la asta, dar însemna că va sta alături de bărbat pe toată perioada practicii, nu doar în timpul orelor de la facultate.

— Eu știu numai să pictez. Nu știu să fac proiecte la arhitectură.

Refuza, spunându-i motivele, în speranța că bărbatul va renunța la ideea sa. Intuiția îi spunea însă că nu are șansa de a alege altceva.

— Nu-i nimic, tocmai de aceea voi fi acolo să te îndrum. Îi spuse zâmbitor, prin fața ochilor săi desfășurându-se deja imagini cu ei doi. Tânărul își strânse pumnii, bănuind la ce se gândește. Profesorul adăugă imediat, pentru a nu da de gândit: Te ajut și pe tine și pe colegul tău. Veți participa amândoi la proiect.

Tăcuse. Nu știa de ce lucrurile rele i se întâmplă de fiecare dată când se află în mașini. În trecut, la volan se simțea calm, în siguranță și puternic. Își trecu mâna prin părul său încurcat și oftă.

— Îmi pare rău, dar refuzăm amândoi. Suntem ocupați.

Profesorul zâmbi iar, cu o sclipire de provocare în ochi. Acum trebuia să aplice tot metoda șantajului, pentru că nu avea altă soluție. Nu știa dacă natura atât de puternică a studentului său îl atrăgea atât de mult sau frumusețea sa fizică, impunătoare și suficientă pentru a atrage priviri.

— Nu accept un refuz, Octavian. Îi vorbi folosind numele lui mic, tânărul tresărind când mâna profesorului se așează deasupra genunchiului său stâng, strângându-l. Bărbatul zâmbi puțin: Dacă vreți să treceți la materia mea, va trebui să acceptați.

Rămase în continuare tăcut. Ochii săi se îndreptară în jos, spre covorul negru de cauciuc aflat la picioarele sale. Profesorul deținea controlul, asta trebuia să recunoască.

— Acum că am stabilit și sunt de acord, vă rog să mă duceți înapoi acasă.

Privi hotărât înspre bărbat. Acesta dădu mulțumit din cap și încercă să-și treacă mâna peste obrazul tânărului. Tresări când își simți mâna respinsă cu violență. Octavian îl privea gata să-l arunce din mașină.

— Nu am nevoie de consolare.

Sublinie, privind cum mâna profesorului său trece la loc, strângând volanul. Bănuia că nu va face decât să-l ațâțe și mai mult, dar nu suporta atingerile forțate.

Ajuns în apropierea blocului tânărul își desfăcu centura. Regreta că urcase în mașina profesorului, dar nu avusese de ales. Acum trebuia să-i dea explicații și lui Robert, pe care îl implicase fără să vrea în această poveste.

— Opriți aici.

Bărbatul opri imediat mașina. Îi zâmbi calm, dar cu o privire ce spunea multe. Octavian îl ignoră și ieși grăbit din mașină, articulând „O seară bună” în trecăt. Profesorul îl urmări cu privirea până ce ajunse la aleea dintre blocuri. Lovi cu pumnul în volan mulțumit de reușita sa. Îl avea pe tânăr la picioarele sale, sau cel puțin așa ar fi vrut să creadă.

*

De când se pusese ploaia, Robert nu stătuse o clipă. Nu știa de ce e așa îngrijorat, de obicei Tavi se descurca singur. Ieșise de câteva minute pe

balcon când îl zări mergând lent spre blocul lor, ignorând ploaia deasă care îi uda hainele. Era chiar o imagine jalnică, își spuse dând din cap și ieșind din balcon în cameră.

— Vine Tavi.

Le spuse celor doi, care priveau la televizor, fără a fi îngrijorați de lipsa tânărului. Numai Sandra îi răspunse în treacăt, continuând să se uite la serialul de la televizor. Oftă cu dezamăgire și intră pe hol de unde luă o umbrelă. Se încălță în grabă gândindu-se că Tavi poate stătuse în ploaie atâta timp. Coborî repede scările pentru a ajunge la el. Știa că plouă de ceva vreme și probabil că tânărul era ud până la piele.

Ajunse într-un final în dreptul lui, dar părea că nu-l observă, atât era de îngândurat.

— Octavian! Îl strigă îngrijorat și abia atunci tânărul observă că are o umbrelă deasupra capului. Te-am văzut venind și am zis să te întâmpin.

— Mulțumesc.

Zâmbi trist. Robert nu știa dacă urmele de pe obrajii lui sunt de la lacrimi sau de la ploaie. Spera ca tânărul să nu se fi întristat atât de tare, mai ales că Adin nu vărsase borcanul cu gem intenționat.

Tavi profită că Robert nu își dăduse seama că plângea și îi zâmbi calm, ca de fiecare dată, reușind să-l convingă că totul e în regulă. Era mult prea obosit pentru a-i povesti, și avea să aștepte până a doua zi. Oftă mulțumit și își prinse prietenul cel mai bun de umeri. Problemele aveau să dispară. La fel și ploaia, eventual.



7. Verde Crud

Auzea stropii de ploaie lovindu-se cu repeziciune de geam. Liniștea era întreruptă uneori de lătratul răgușit al unui câine maidanez, ce probabil la fel ca și el, nu avea somn. Prin încuietorea geamului îi venea un curent rece direct spre față și oricât ar fi încercat să se acopere cu pătura, îl simțea chiar și prin material. Nu știa cum devenise atât de tolerant, dar acum regreta că-l lăsase pe Adin să doarmă în patul său. Ar fi uitat de toate astea dacă ar fi avut somn.

Constata că este prea obosit pentru a mai dormi și se ridică pe marginea patului pentru a-și trage aproape caietul pe care schița desenele sale. Poate o distragere a atenției de la probleme îi putea aduce odihna necesară. Se ridică lent pentru a nu-l deranja pe Adin, care dormea liniștit în fostul său pat. Îi venea să îl sugrume cu pătura la cât era de obosit și de stresat, dar își amintea vag, băjbâind printre caietele din sertarul de la bibliotecă, faptul că băiatul nu avea nici o vină. Se simțea ca un mort-viu, ale cărui acțiuni sunt departe de a fi gândite, ci mecanice, forțate de împrejurări. Găsi într-un final caietul său de schițe și îl trase dintre celelalte, reușind să le doboare, făcând puțin zgomot.

— Ce faci?

Se trezi blondul cu vocea adormită, frecându-și pleoapele pentru a alunga somnul, căutându-l prin întuneric. Atunci când îl distinse se uită uimit către ochii tânărului care îl privea din partea cealaltă a camerei, ceva în inima sa rămânând pe loc. Silueta lui înaltă era învăluită de o lumină palidă, călduroasă. Era ca o aură ademenitoare. Adin se sprijini pe cotul drept, ațintindu-și privirea spre Octavian. Dificil pe întuneric, însă cumva ochii lui se ajustaseră rapid la întunericul din cameră. Chiar și chipul șatenului arăta altfel, părea mai vulnerabil. Ca un animal în cușcă; nu știai dacă bestia se va repezi la tine sau se va cuibări spre colțuri întunecate.

— Culcă-te la loc.

Îl făcu Tavi să tresară, la auzul vocii lui. Adin lăsă privirea în jos, puțin încurcat. Oare ce avea de ascuns? Ce anume ținea în mână?

— Ce ai acolo? Vreo armă a crimei?

Întrebă hotărât să afle cu orice preț. Știa să fie persuasiv când situațiile cereau asta, de aceea se ridică imediat de pe pat pentru a se apropia de Octavian. Acesta îl privi cu indiferență și îi înmână caietul său cu schițe. Nu avea chef de ceartă așa că acceptase imediat să se expună pentru a diminua animozitățile.

— Aș fi vrut eu. E doar un caiet de schițe... Uită-te repede, am chef să desenez acum.

Îl repezi, lăsând caietul în mâinile tânărului, pentru a-și căuta prin geanta de la facultate creionul cu care schița de obicei.

Adin prinse caietul cu grijă în mâinile sale, deschizând prima pagină. Rămase uimit de frumusețea pe care o regăsea în desenele lui Tavi, fie că privea peisajul în sine, sau numai acoperișul caselor și crengile goale ale copacilor. Reușise să captiveze măreția momentelor trecătoare.

Pagina următoare o mișcă cu mâna tremurându-i de gelozie. Și-l imaginase pe Octavian drept un tip fără talent, searbăd și monoton. Descoperea însă că știa să fie profund și atent, ceea ce îl făcea să-și dorească să-l cunoască mai bine, chiar dacă îi era greu să recunoască asta. Se așteptase să fie doar un tip cu mușchi, superficial și cu o personalitate dificilă.

Nici nu își găsea curajul să-l întrebe ale cui sunt portretele pe care le zărise desenate cu grijă pe unele pagini. Închise imediat caietul și i-l înapoie grăbit de parcă ar fi deschis o cutie a Pandorei. Nu știa de ce îi dau acel sentiment de lipsă și dorința profundă de a primi ceva din ceea ce nu putea cuprinde cu mâna sau cu privirea. Nici nu știa ce anume simte în acea clipă exact, de aceea se retrase grăbit spre patul lui.

— S-a întâmplat ceva?

Îl întrebă Octavian, observând printre altele și reacția sa, puțin cam ciudată. Măcar nu reacționase ca de obicei; așteptându-se ca acesta să arunce pe

jos cu desenele lui și să mintă cât de urâte sunt. Ceva nu se lega în noua atitudine a băiatului din fața sa.

— Nu mă simt bine...sunt obosit.

Pronunță timorat, sperând ca Tavi nu va insista. Se trase cu spatele la perete prinzând perna în brațele sale, acoperindu-se la loc cu pătura dar rămânând treaz cu ochii fixați într-un punct invizibil. Încerca să uite imaginile pe care le văzuse în desene, care îi rămăseseră în minte și se derulau ca un film. Uneori reușea să se tortureze singur.

Octavian se retrase de lângă bibliotecă așezându-se pe pat. Desfăcu caietul pentru a se apuca de desenat. Ignoră răspunsul tânărului blond pentru că știa că minte. Probabil fusese atât de frapat de modul său de a desena încât nu reușise să îngâne altceva. Poate se simțea intimidat trezit pe întuneric, gândi privind cu coada ochiului la el, în timp ce tânărul stătea cu bărbia lipită de genunchi privind în gol. Tresări când Tavi se așezase cu intenția de a picta, avea spatele pe pervazul de la fereastră, ferind draperia și perdeaua.

— Vezi să desenezi în întuneric?

Întrebă curios, privind la modul în care tânărul aranja în spatele său draperia pentru ca lumina de afară, chiar dacă era noapte, să cadă exact pe caietul său cu schițe.

— Nu îți face probleme, nu e prima dată când fac asta.

Desfăcu atent caietul, trecând peste paginile deja desenate, la cele albe, pe care urma să schițeze ceva. În sinea sa deja găsisese subiectul perfect pentru a fi desenat, numai că nu știa cum și când să înceapă. Sau dacă Adin s-ar fi lăsat studiat.

— Vrei să ridici puțin capul? Nu stai într-o poziție bună.

Abia acum Adin își dădea seama că el este cel care va fi desenat și își îndreptă umerii tăcut, încordându-se. Nu-i venea să creadă că Tavi are de gând să-i facă tocmai lui portretul! Îl privi într-un fel deranjat, asta însemna că se va lipsi și el de somn, nu numai Tavi. Își strânse brațele în jurul pernei, privind cu rugămintă în gol; voia să-și vadă chipul desenat de

tânăr...să vadă prin ochii lui, dacă nu s-ar fi simțit atât de confuz, atât de dezamăgit că uitase pe moment de planul său de răzbunare.

— Probabil a-i să-ți bați joc de acel desen numai din cauza mea.
Cred că nu mă suporti.

Îi vorbi cu antipatie în voce, încercând să-l convingă să renunțe. Măcar așa s-ar fi convins pe sine că este o idee rea de a se împrieteni cu Tavi. Încercă să se încrunte și să țuguie buzele pentru a-i da de furcă tânărului, care deja se apucase să deseneze.

— Ți-ai dat seama doar așa, dintr-o singură zi? Îți dai seama că nu ne cunoaștem.

Îi sublinie Octavian făcându-l să mute imediat privirea în altă parte și să uite de strâmbături și alte grimase. Știa că are dreptate, deși nu ar fi recunoscut.

— Nici nu-mi doresc!

Negă cu vehemență, dar în sinea sa regreta deja spusele. Ar fi vrut să ajungă la o înțelegere și îl enerva cel mai mult faptul că nu reușea să se decidă. Nu știa ce se întâmplă cu el. Refuza să creadă că îl făcea să se simtă atât de nevoiaș și de speriat, când până atunci fusese plin de încredere în sine și optimist.

— Va deveni inevitabil. La un moment dat mă vei cunoaște până la un punct, doar împărțim aceeași cameră.

Îl contrazise, făcându-l atent în timp ce schița. Ochii lui nu i se dezlipeau de pe caiet, uneori trecând peste chipul tânărului, reținând din trăsături. Seriozitatea din vorbele sale spulberase negația lui Adin, care se pregătise să-i răspundă iar pe un ton antipatic.

— Poate că da, dar nu mă interesează. Eu mă culc, dacă ai chef să desenezi, găsește-ți pe altcineva.

Lăsă perna la capul patului, băgându-se sub pătură pentru a dormi. Nu avea de gând să cedeze așa ușor victoria celuiilalt. Probabil Octavian

Încerca numai ca ei doi să se înțeleagă bine și atât. O făcea doar pentru el, din egoism, își spuse întorcându-i spatele.

— Suntem numai noi doi în camera asta. Pe cine vrei să desenez?

Refuza să îi accepte scuza patetică de a dormi. Măcar reușise să contureze detaliile esențiale. Completase din memorie portretul, deși nu era bine conturat. După aproape o oră închise caietul și îl puse lent pe noptieră, pregătindu-se și el să doarmă. Chiar dacă nu ajunsese la o înțelegere cu Adin, discuția cu tânărul îl relaxase destul pentru a putea închide ochii și a se lăsa furat de somn. Măcar el, căci de cealaltă parte, tânărul blond fixa cu regret zidul. Nu-și rostiseră nici măcar un „noapte bună”, chiar dacă era trecut de miezul nopții. Poate că ar fi fost mai bine să stea în cameră cu Robert sau cu Sandra, dar acum era prea târziu.

Îl auzi pe Tavi oftând și inima sa tresări cu satisfacție atunci când auzi vocea rostindu-i un „Noapte bună” adormit. Își mușcă buzele și închise ochii cu putere stăpânindu-se să-i răspundă. Zâmbi victorios, căci fără să vrea obținuse ce-și dorise. Octavian ceda, și acum îi trebuiau metode noi pentru a-l înfrânge definitiv pe tânăr.

*

Bucătăria mirosea a cafea proaspăt prăjită. Robert ca de obicei, își făcea cafeaua de dimineață. Se hotărâse să facă cafea pentru toți patru așa că le oprise și lor, în căni separate fără a adăuga zahăr sau lapte. Sandra se trezise prima și îl ajutase să pregătească sandvișuri. În sfârșit mai era cineva în casă pe care se putea baza. Plecase prima la facultate așa că așteptase cuminte ca următoarea persoană din casă să se trezească pentru a-i ține companie.

— Miroase bine...Mormăi Octavian, trecând mâna pe sub bluza de pijama pentru a-și scărpină mâna stângă.

Diminețile îl făceau să se simtă ciudat uneori, mai treaz decât atunci când dormea până după-amiaza. Numai că furnicăturile pe pielea sa erau de la răcoarea din bucătărie, Robert lăsând geamul deschis. Imediat se grăbise să-l închidă însă, știindu-l că nu suportă frigul.

- Ai dormit bine cu Adin în cameră?

Întrebă zâmbind atunci când Tavi dădu din cap. Bănuia că nici până acum cei doi nu reușiseră să se înțeleagă și i se părea amuzantă încăpățânarea lor, mai mult a tânărului blond.

- Face nazuri în continuare. E doar un puști răsfățat.

Răspunse ceva mai vehement ca noaptea trecută. Lumina zilei îl făcea să vadă lucrurile mai clar...sau mai diferit. Nici el nu-și dădea seama.

- Ai grijă cum te porți cu el. A spus că tatăl său îl cunoaște pe Popescu, și nu vreau să ne dea afară din cauza lui.

Îi atenționează Robert cu vocea joasă, atent să asculte dacă se aud pași pe hol. Erau numai ei trei în casă și aștepta ca Adin să se trezească dintr-o clipă în alta. Orele de dimineață începeau la opt și mai era o oră până la șapte, când acesta ar fi trebuit să se trezească.

- Știi foarte bine că sunt atent în ceea ce fac.

Se apără imediat ce se așezase la masă, mâncând din sandvișul de pe farfuria sa. Robert uneori uita că dintre ei doi, Octavian era cel care lua inițiative și propunea idei. Iar problemele le rezolvau împreună, dar pe baza sfaturilor lui. Înghiți câteva guri din cafeaua pe care amicul său o pregătise. Își pusese cele patru lingurițe de zahăr și puțin lapte din cutia de carton din frigider, după care îl privi cu atenție. Acum că erau doar ei doi putea să-i spună despre întâmplarea de acum două seri.

- Ieri, înainte de a mă întoarce am dat peste cineva la magazin. Am plecat să-mi iau ceva de mâncare...dar nu am mai reușit.

Robert se încruntă și își lăsă pe farfurie sandvișul din care mânca. Tavi avea ceva serios să-i spună, citea asta din vocea lui, dintr-o dată avea o tonalitate gravă.

- Despre cine e vorba?

În sinea sa începuse să dezbată o listă cu persoanele posibile pe care Tavi le putea întâlni. Făcuse bine că nu se apucase să sugereze tocmai el pe cineva, pentru că Robert știa că amândoi nu au alte cunoștințe în capitală

în afară de colegii și colegele de facultate și câteva persoane de la alte clase. Nici unul, nici celălalt nu aveau rude în București.

— Profesorul de Arhitectură.

Răspunse Octavian, lăsându-l cu gura căscată, apoi făcându-l să se încrunte revoltat. Omul acela nu-i plăcea deloc, și ceva îi spunea că Tavi nu avea să-i dea vești prea bune.

— Ai vorbit cu el?!

Ridicase vocea, arătându-și surpriza și dezaprobarea. Octavian putea face uneori lucruri neașteptate. Slavă cerului îl cunoștea din liceu și când vreun profesor îl ruga să facă ceva, sau să se ducă într-un loc anume, Octavian aplica psihologia inversă. Făcea exact ce i se interzicea sau opusul cerințelor autoritare. Niciodată nu știuse și nici nu bănuia cum merge gândirea prietenului său, tocmai când avea impresia că acesta își formase o impresie clară despre ceva anume, sau că era decis asupra unui lucru, îl uimea schimbând direcția de acțiune. Nu era tipul căruia să-i poți ghici comportamentul în anumite situații. Nu se comporta după scenarii prestabilite.

— A trebuit să accept invitația sa de a ne plimba cu mașina. A zis că era vorba de proiectul acela la Arhitectura.

Începu Tavi oftând. Se apropia din ce în ce mai mult de partea în care urma să-și dezamăgească cel mai bun prieten. O făcuse deja de atâtea ori încât în sinea sa nu mai suferea ca la început. Se întâmpla des ca așteptările să ne fie înșelate, după părerea sa, nu era sfârșitul pământului...Tocmai în a trece peste asta, era adevărata provocare.

— Ai urcat în mașina lui?!

Tipă Robert, trecându-și mâna prin păr, agitat. Acum își dădea seama că profesorul lor nu îi purta pică lui Octavian. Din contră. Era interesat de el din alte puncte de vedere.

— Ți-a făcut ceva?! Își aminti cât de trist se întorsese Octavian seara trecută și prin minte i se desfășurau numai scenarii ciudate.

Tânărul dădu negativ din cap, zâmbind într-un fel ce-l făcea pe Robert să ofteze ușurat, dar și să se teamă de ceea ce ar putea face. Sigur că se putea apăra excelent, nu se îndoia de acest lucru. Dar dacă ar fi fost șantajat?

— Nu are șanse.

Se ridicase de pe scaun pentru a lua o țigară din unul din pachetele pe care Robert le ținea în dulapul de la bucătărie. Când nu mai avea în pachetul său, apela la cel din dulap pentru urgență. Acum îl desfăcea pentru că era mai aproape. Robert îl privi așteptând să îi spună restul întâmplării.

— A spus că ne pică pe amândoi dacă nu acceptăm să luăm parte la proiect.

Își aprinse țigara, știind că Robert va reacționa agitându-se ca de obicei. Tânărul stătea atât de prost cu calmul și cu răbdarea în anumite instanțe. Tavi era nevoit uneori să țipe la el, să lase garda jos sau să se conformeze pentru a placa situațiile. De multe ori se lăsa manipulat de Robert, doar să păstreze dinamica prieteniei lor.

- E nebun! Îi spuse agitându-se exact cum prevăzuse; se ridică de pe scaun, luând bucătăria la pași mărunți. Octavian dădu din cap, văzând cât de repede se pierde cu firea prietenul său cel mai bun.
- Mergem la decan! Nu are dreptul să ne impună asta! Cum își permite să se dea la un student de-al său, când știe că regulamentul interzice asta! Și de ce tu?! La naiba! Să ne pice numai să te lase în pace!

Aștepta calm ca amicul său să spună măcar jumătate din ce avea pe suflet. Trase din țigară privind pe geam, se uita atent spre aleea ce ducea spre strada principală. Își mușcă buzele zărind mașina profesorului. Aproape că uitase de țigara din mână și de Robert. Omul acela chiar nu avea scrupule.

— Tavi?! Tavi!

Tânărul tresări când Robert se apropie de el. Acesta urmă cu privirea spre ce anume privea prietenul său și zări mașina. Își duse mâna la gură, ochii

săi căprui mărindu-se, înțelegând imediat cui aparține mașina care avea farurile aprinse. Silueta care se distingea la volan nu putea fi decât a profesorului lor. Privi speriat spre Octavian, care se uita calm spre mașină, ca și cum ar fi văzut o persoană oarecare trecând pe stradă.

Robert înghiți în sec. Un asemenea bărbat era periculos, și tocmai pe Tavi îl găsisse să-l urmărească. Abia că își găsea liniștea după moartea părinților și acum acest profesor se obsedase de el. Era conștient că șatenul, chiar dacă era mai tânăr și aparent vulnerabil, putea să-l strivească pe profesor cu un singur pumn dat corect. Asta ar fi însemnat probleme grave, totuși. Aveau examene, practica, licența. Un astfel de obstacol nu era simplu de ocolit.

— Trebuie să vorbim cu cineva despre asta.

Îl sfătui cu hotărâre în glas, dar îl auzi zâmbind calm. Oare ce avea acesta de gând?! În ochii săi verzi nu exista nici o urmă de frică, nici de resemnare...ci de calm și siguranță. Nu știa de unde provine forța interioară a prietenului său, când el se panica și își făcea tot felul de scenarii.

— Nici nu mă gândesc. Am să-i arăt care este mai bărbat dintre noi doi, dacă își imaginează că sunt un tip care să se teamă de amenințările lui.

Vorbi cu hotărâre stingând țigara în scrumiera de pe masă și ieșind din bucătărie pentru a se îmbrăca. Tânărul îl urmă pe hol, cu îngrijorare. Dacă Tavi era așa calm însemna că are un plan, iar planurile lui Tavi însemnau că ceva anume se va duce de răpă. Știa prea bine că atunci când amicul său își propunea să ruineze viața cuiva o făcea fără a privi în urmă.

— Ai să vezi că imediat ce ies o șterge. Nici nu e în stare să dea ochii cu mine. Își va da seama până la urmă că sunt persoana greșită, dar va fi prea târziu. Pronunță cu o voce sinistră ieșind pe ușă.

Robert rămase privind în urmă la ușa din lemn de cireș închisă cu forță de Tavi. Plecă de acolo, intrând iar în bucătărie, și fără să stea pe gânduri se duse direct la geam îngrijorat de ce îi spusese amicul său. Imediat ce-l

văzu pe tânăr ieșind din bloc mașina se puse în mișcare, profesorul fiind asigurat că tânărul pe care pusese ochii vine la ore în acea zi de vineri. Tânărul tremură cu gândul la cât de exact intuia Tavi uneori; dacă nu l-ar fi știut cât este de blând și de iubitor poate că s-ar fi temut, dar se simțea mai mult protejat. Puterea fizică și determinarea îl transformau într-o oală cu presiune uneori.

*

Vocile celor doi tineri îl trezire în cele din urmă pe Adin. Deschisese ochii atunci când Tavi se trezise, dar renunțase la a se ridica din pat odată cu el. Nu-i inspira că ar fi un tip matinal și nu avea chef de contradicții în locul micului dejun. Respiră aerul rece din cameră, pentru că Octavian lăsase fereastra deschisă. Se ridică resemnat din pat când auzi alarma la telefonul său mobil uitat pe noptieră. Azi abia aștepta să-și sune sora mai mică și tatăl pentru a le povesti ce făcea. Imediat ce opri telefonul zări pe noptiera opusă caietul cu schițe al lui Tavi. Privi cu suspiciune prin cameră, deși era singur. Se repezi fără a se gândi a doua oară asupra caietului, grăbit să-și vadă portretul desenat de Octavian.

Aproape scăpă caietul din mâini când realizează că desenul făcut de tânăr nu se aseamăna cu privirea pe care o avusese în acea noapte, când stătuse încruntat numai pentru a-i da de furcă, ci îi prinsese expresia din ziua în care se întâlniseră. Atunci când zâmbise văzând că sora sa îi făcuse atâtea bagaje. Nu își imaginase că Tavi reținuse atât de bine zâmbetul său, arătând chiar vesel în schiță, la fel de vesel ca de obicei, pentru că avea o fire sociabilă și era deschis cu ceilalți. Lăsă caietul la loc pe noptieră. Octavian era pentru el ceva de neînțeles, iar acum se hotărâse mai mult ca niciodată să-i descopere punctele slabe, pentru că tânărul citise prin el ca printr-o carte fără coperti.

8. Negru estompat

Sâmbăta știa că nu are ce să privească la televizor la ora aceea a prânzului, dar pentru că Robert insistase să se uite amândoi la o emisiune despre gătit, acceptase în cele din urmă. O făcuse mai mult de dragul amicului său, pentru că la ora aceea ar fi preferat să doarmă, fie să picteze ceva; acum că nu folosise șevaletul său de câteva zile. Sandra le pregătise de dimineață micul dejun, dar nu se deranjase să mănânce. Mâncase la prânz cu Robert, atunci când hotărâse să privească cu el la televizor. Fata se grăbise să plece la cumpărături cu câteva colege, lăsându-i singuri.

Adin plecase odată cu ea pentru că primea un pachet de la părinții lui. Se părea că îl așteptase cam mult pentru că odată ce venise înștiințarea, se îmbrăcase în grabă și o luase la fugă înaintea fetei. Tavi dădu din cap. Nu știa de ce naiba se uită la emisiune cu Robert. Se gândea la Adin în loc să fie atent cum sunt prezentate rețetele, în caz că îl întreba colegul său mai târziu. Simți cotul tânărului lovindu-l în coaste pentru a-l face atent și îl îndepărtă nervos.

— Mă enervează când faci asta.

Îl lovi la rândul său, dar fără a avea aceeași reacție. Stăteau amândoi pe patul lui Robert, spre dezamăgirea lui Tavi, care uneori se mai lăsa furat de moliciunea pernelor care îi sprijineau spatele și închidea relaxat ochii. Tocmai atunci se trezea Robert să-i servească un cot și să-l facă iar atent.

— Acum se pregătește să fiarbă legumele. Poate încerc rețeta asta data viitoare.

— N-ai decât.

— La fel și tu.

Comentă fără să-l bage în seamă sau să observe cât este de plictisit de emisiune. În entuziasmul său nici nu auzi ușa de la intrare deschizându-se. Numai Octavian își îndreptă spatele, ațintindu-și privirea prin ușa deschisă ce dădea spre holul de la intrare. Zări părul blond al lui Adin și se așeză înapoi pe pernă.

- Bună! Se auzi vocea veselă a tânărului, ce se grăbea să se dezbrace de haina groasă de toamnă și să se descalțe. Privi în treacăt la cei doi, și la televizorul aprins.
- Bună, Adin! Nici nu te-am auzit!

Răspunse Robert în timp ce Tavi se prefăcea că privește cu interes la emisiune. Primi iar un cot de la Robert care îi făcea semn să-l salute pe tânărul care intrase deja în cameră. Întoarse calm fața spre el pregătit să-l salute, dar rămase cu ochii ațintiți asupra cutiei cu gâtul lung și cu forme ondulate din mâna tânărului. În ea nu se putea ascunde decât o vioară.

- Ai o vioară acolo?

Era curios încât uitase a-l mai saluta. Imediat Adin zâmbi și se așeză pe patul opus, pregătit să explice și să arate. Robert se trase la margine, la fel ca și el, privind spre cutia aflată pe genunchii tânărului blond, ce se deschidea lent și cu atenție.

- Este o vioară, da. Una cumpărată de tatăl meu pentru cursurile mele de la Conservator.

Octavian privi la degetele lungi, fine și ușor roșiatice din cauza frigului ce atingeau cu atenție cutia în care era vioara. Se așteptase ca Adin să fie un tip rafinat, preocupat de artele frumoase. Părea că se potrivește talentul cu atitudinea încrezută.

- E superbă!

Admiră Robert vioara pe care Adin o scosese cu grijă din cutia de lemn. Începu să o acordeze, strângând bine cele patru coarde, care scoteau sunete mute. Imediat așeză lângă el și arcușul folosit pentru a cânta.

- Tata a avut grijă să cumpere pe cea mai bună. Este el afacerist, dar se pricepe.

Rosti cu mândrie Adin, făcându-l pe Tavi să se îndepărteze hotărât să-l ignore. Dădea să se așeze la loc pe pernele moi și Robert observase imediat, trăgându-i un alt cot în coaste, al treilea în ziua aceea. Se prefăcuse că nu simte ghiontul.

Se așeză la loc între perne și mută canalul de la televizor, pentru a găsi ceva suficient de interesant care să-i distragă atenția de la Adin și de la acea vioară. Ar fi vrut să-l asculte cântând, dar se gândea că tânărul va refuza numai pentru a-l enerva în continuare. Dădu volumul televizorului mai tare.

— Ai putea fi mai respectuos. Avem o discuție aici.

Apostrofă blondul, care se așteptase să aibă o primire mai bună. Ca Tavi să nu se mai poarte cu el ca și cum ar fi fost în plus. Îl durea și îl supăra în același timp. Robert îi privi tăcut.

— Asta numești tu discuție?! Aste e laudă.

Reproșă Octavian, făcându-l pe tânăr să se ridice brusc de pe patul opus, care era al Sandrei. Abia în ultima clipă își aminti și prinse vioara în mâini, înainte ca aceasta să cadă pe jos. Se simțea jignit de ceea ce îi spusese Tavi.

— Sper să fii mulțumit, acum că mi-ai stricat ziua cu răutatea ta!

Ridică vocea pentru a-l face pe Tavi atent, dar acesta se prefăcu interesat de ce vede la televizor. Robert încercă să vorbească, dar se răzgândi văzându-l pe tânăr că își ia vioara și arcușul și pleacă în camera pe care o împărțea cu Octavian, izbind nervos cu ușa.

Robert oftă, gândindu-se cu neplăcere că cei doi nu se vor înțelege niciodată. Știa că amicul său putea fi atât de tăios cu vorbele încât să facă pe cineva să plângă, dar nu se așteptase ca Adin să se supere din atât.

— Acum ce ai de gând să faci?

Îl întrebă pe Tavi, lăsându-se la rândul său pe pat. Anul acesta era ultimul lor an de facultate, și necazurile păreau a se ține lanț. Amândoi fuseseră uniți, încă din prima zi la liceu când se întâlniseră. Timizi, vorbindu-și mereu cu atenție la început. Cunoscându-se mai bine deveniseră amici, apoi dușmani de competiții, arătându-și unul celuilalt de ce sunt în stare...ca în final să redevină amici, prieteni cei mai buni, cum spunea Octavian, fiind primul pentru care relația lor contase mult. Robert știa că îi fusese sprijin de atâtea ori și că îi greșise lui Tavi de atâtea ori cât îi greșise și Tavi lui. Acum

toate erau în urma lor, lăsându-i uneori în stări de mulțumire interioară, mai ales când se aflau împreună. Împărtășeau acea stabilitate între ei, pe care amândoi nu o găsiseră în altă parte.

Uneori se distrau când erau într-un mijloc de transport sau pe stradă, privind câte doi bătrâni care stăteau unul lângă celălalt vorbind aspru sau cu afecțiune despre vreme sau alte subiecte. Tavi zâmbea, iar Robert îi spunea cu veselie în voce că așteaptă ziua în care și ei doi vor arăta la fel - bătrâni...scorțoși, melancolici și la fel de prieteni ca prima oară. Spera să fie adevărat ce își imaginaseră ei doi. Ca Octavian să nu-l lase în urmă, la fel cum făcuse cu tot ce ținea de trecutul dureros ce-l bântuia încă în zilele sale de rătăcire.

— Aștept să-i treacă. Prea se lăuda piciul cu taică-su și m-am enervat.

În sinea sa era măcinat de regret, dar era mult prea orgolios în a-și cere încă scuze. Poate că urma să o facă la un moment dat. Nu în clipa aceea, își spuse mergând în hol pentru a-și lua pachetul de țigări din jacheta.

— Eu zic să-ți ceri scuze. Repet pentru a mia oară că nu vreau să ne trezim în stradă tocmai acum.

Ținu să-i amintească, nemulțumit atunci când își aprinse țigara. Primi un dat din umeri și un spate întors în locul unui răspuns adecvat. Oftă realizând că e vorba de Octavian. Probabil acesta ar fi preferat să îl ignore definitiv pe Adin, deși știa că este imposibil. Părea atras de orice altceva în afară de oameni. Nu știa la ce se rezumă gândurile lui atunci când se uita visător pe geam și fuma cu înverșunare fiecare țigară de parcă ar fi fost ultima. Nu știa ce-i place lui Tavi, în afară de pictat și citit.

— Ai răbdare.

Negocie acesta, fără să accepte propunerea imediat. Se gândise să meargă după Adin în cameră, să îl roage să-l ierte, dar probabil tânărul fiind încă nervos îl va refuza. Fumând, mai trăgea de timp până să ajungă la acel pas. Expiră fumul și se întoarse către Robert.

— Te porți prea urât cu el. Bănuiesc din ce cauză, dar Adin nu are nici o vină în toată povestea cu proful de Arhitectură.

Îi spuse Robert făcându-l pe Tavi să-l privească încruntat. Niciodată nu lăsase starea sa de supărare să iasă la suprafață și să se răzbune pe cineva doar pentru că îi mergea prost. Îl mira ideea amicului său.

— Deloc. Mă port așa pentru că merită să-și cunoască locul. Prea se crede perfect și nu toată lumea e de bani gata ca el.

Se grăbi să-i explice lui Robert pentru a-i scoate din cap ideea nebunească de la început. Nici nu era atât de rău-intenționat în privința lui Adin, doar se nimerise să se contrazică și de data asta.

Cei doi erau mult prea prinși în discuție pentru a auzi ușa de la camera în care intrase Adin deschizându-se. Tânărul își ștersese grijuliu lacrimile pe care le vărsase din cauza lui Octavian și se hotărâse să-l pună la punct. Înaintă lent, din cauza certei îl durea capul și mergea mai ușor ca de obicei. Se opri însă pe holul ce dădea spre camera cealaltă, ascultând discuția celor doi.

Auzise pe Robert luându-i apărarea, și într-un fel era mulțumit că avea pe cineva care să țină cu el în astfel de momente. Îl enervă la fel de mult cuvintele lui Octavian, care continua să-l vadă ca pe un copil răsfățat și încrezut. Își aproprie mâna de clanța ușii când auzi iar vocea lui Robert, având o tonalitate diferită. Apucase să o deschidă puțin, cât să prindă frânturi din profil.

— Ieri nu mi-ai povestit ce s-a întâmplat cu fanul tău numărul unu. Ironiză venind mai aproape de el. Tavi oftă relaxându-și mușchii gâtului, după ce terminase țigara. Nu avea prea multe de povestit.

— M-a urmărit până la facultate cu mașina. M-am prefăcut că nu-l observ. L-am mai văzut odată pe coridorul de la parter, ce duce spre laboratorul de informatică, înainte să vii și tu la ore.

Explică făcându-l pe Robert să râdă amuzat. Într-un fel era palpitant faptul că unul din profesorii lor făcuse această pasiune tocmai pentru un tip insensibil și indiferent ca Octavian. Asta însemna că după o săptămână,

maxim două, dacă bărbatul era în toate funcțiile mintale, avea să renunțe din proprie inițiativă.

— Sunt curios când va încerca să te seducă.

Privi înspre Tavi care stătea cu jumătate de profil spre el, dar cu spatele întors, din locul în care Adin îi vedea pe ascuns. Acesta înțelesese puțin din spusele lor, dar nu suficient pentru a-și da seama despre cine este vorba. Cine încerca să-l seducă pe Tavi?

— Oare îți va face avansuri în timpul orelor? La cât e de obsedat, mă aștept să încerce și asta. Dacă e în stare să te urmărească...

Octavian scoase un sunet necunoscut lui Adin, între încruntare și aprobare. Acum tânărul blond își dădea seama că vorbesc despre un profesor de-al lor, ce părea să-l placă pe Tavi. Se gândea la posibilitatea de a folosi noua informație în avantajul lui, pentru a se răzbuna.

— Să încerce ce vrea. Nu mă las sedus de oricine.

Răspunse acesta cu o hotărâre în voce ce-i lăsa lui Adin fiori pe șira spinării. Era atât de sigur pe ce spusese încât îl enerva numai atitudinea sa. Și mai spunea despre el că este încrezut, își zise tânărul închizând ușa lent pentru a nu fi descoperit. Putea asculta și din hol, însă odată ce auzi ușa de la intrare deschizându-se și Sandra revenind la apartament, renunțase la plan. Cei doi opriseră discuția în acel punct. Auzindu-i salutându-se cu veselie în glas, mai ales pe Tavi, se îndreptă înapoi spre camera sa. Intră la fel de tăcut cum ieșise, de data asta preocupat să găsească un plan mai rapid și eficient pentru a-l pune pe șaten la zid.

Încă nu găsisese o metodă bună, ceva care să fie o opțiune pentru a-l face pe Tavi să sufere. Își așezase vioara pe pat, alături de arcușul de culoare întunecată. Nici nu se atinsese de ea, deși prima oară, venise chitit să cânte ceva în acea zi. Mai avea o vioară acasă, dar aceea era prea specială, primită de la mama sa. Aceasta fiind una nouă, îl încânta și îl făcea curios să vadă cum sună coardele ei sub arcuș. Dar acum nu avea chef decât să stea de cealaltă parte a patului, sprijinit cu spatele de zid. Trase de pe noptieră portofelul său și îl deschise pentru a privi pozele cu sora și mama sa.

Îi era dor de ele, Camelia fiind singura care îi umplea golul rămas după moartea mamei lor. Își șterse de pe buze zâmbetul melancolic imediat ce auzi bătăi în ușă, acesta deschizându-se. Se așteptase să fie Tavi, dar Sandra înaintă tăcută către el.

— Am auzit că te-ai certat iar cu Octavian.

Spuse aceasta oftând. Bănuise de la început că Adin este mai sensibil decât pare, fiind încăpățânat tocmai pentru că Tavi reușea să-l rănească așa ușor.

— Nu știu cum reușești să te înțelegi cu el. E enervant.

Sandra începu să râdă. Era adevărat că Octavian i se păruse un tip distant, dar odată ce intrase în discuție cu el, o fascinase mai repede decât alții care se chinuiau luni în șir să-i capteze atenția. Probabil Tavi, pentru Adin avea încă efectul pe care îl avusese asupra ei la început. Ca o teamă de necunoscut. Pentru ea conta faptul că Tavi nu se străduia să o impresioneze, să fie șarmant sau să se umfle în pene. Părea a-i fi lăsat lui Robert acel rol.

— Octavian nu e un tip rău. Își va cere singur scuze.

Încercă să-l liniștească fata, trăgându-l spre ea. Îl prinse cu tandrețe în brațe, Adin fiind mult mai scund și mai firav. Se lăsă alintat, fiind obișnuit cu îmbrățișările de la sora sa mai mică, acum simțind nevoia de una. Noroc cu Sandra, care ghicise asta, făcându-l ceva mai vesel. Tânăra observă pozele din portofelul lui. Înainte de a-i da drumul din brațe, ridică portofelul de lângă el. Ceva din postura și atitudinea lui erau inofensive, feminine și foarte delicate. Era curioasă să afle mai multe despre el.

— Sunt sora și mama ta?

O admirase pe femeia blondă din poză și pe fetița cu care aceasta apărea. Cele două semănau foarte mult, numai că fata avea părul șaten deschis și ochii de un albastru verzui. Cel care semăna mai mult cu femeia din poză era chiar Adin, care moștenise gena mamei lui, acea feminitate naturală. Avea trăsături grațioase oricum l-ar fi privit. Ochi albaștri ușor rotunzi, ce-i sporeau inocența privirii. Buze cărnoase, obraji plini și un ten curat, fin. Nu

ajuta nici faptul că avea părul lung. Probabil era intenționat stilul lui. Sandra îl privise admirativ.

- Semeni mult cu ea. Completă tânăra privind când la poză, când spre tânărul blond, comparând și căutând să găsească diferențe. Adin o privi amuzat.
- O chema Mina. A murit acum șase ani, când eram în școala generală.

Povesti scurt cu vocea plină de dragoste și regret. Îi era dor de ea, dar își continua viața, știind că femeia nu l-ar fi iertat niciodată dacă s-ar fi purtat ca un tip trist și fără scop. Mama lui adora să-l știe totdeauna vesel și fericit. Îi inspirase chiar ea această atitudine.

- Îmi pare rău.

Regretase, încercând să repare faptul că îi amintise poate de o perioadă tristă din viața lui, dar tânărul râse și îi trase vesel portofelul din mână, desfăcându-l larg.

- Aceasta e sora mea, Camelia. Îi arată o poză cu el și sora lui, în care amândoi zâmbeau către aparatul de fotografiat. Sandra privi poza bucuroasă să cunoască și pe sora lui Adin.
- Mereu e cu mine când sunt supărat. Acum a rămas acasă pentru că e la liceu și trebuie să învețe bine, altfel nu o lasă tata să vină să mă vadă. Glumi tânărul știind că tatăl lor nu le va interzice vreodată ceva. Erau singura lui rază de soare după moartea soției.
- Abia aștept să o cunosc. Sper că va veni în vizită aici.

Sandra devenise încântată de faptul că odată ce va veni tânăra în vizită nu va mai fi singura fată din gașca lor. Se abținu însă să-l roage acum pe Adin să o cheme, gândindu-se că era primul semestru din cursuri, și încă mai era destul până la vacanța de iarnă.

- Hei. Se poate o discuție între patru ochi?

Îi întrerupse vocea lui Tavi, care intră în cameră privind la cei doi pe pat. Adin se grăbi să închidă portofelul și să-l pună pe noptieră, înainte ca

Octavian să vadă pozele. Nu voia să discute și cu altcineva despre asta acum.

- Poți spune cu Sandra aici.
- Îmi pare rău, Adin. Sper să mă ierți.

Îl auzi, refuzând să se uite la el. Își dăduse seama că Octavian este îngrijorat dintr-un motiv necunoscut, sau poate se prefăcea. Gândul acesta îl supăra și mai mult. Nu avea nevoie de păreri de rău și scuze false ci de dovezi.

— Vom vedea.

Răspunse privindu-l în treacăt. Trebuia să recunoască faptul că și el suferea la fel de mult de pe urma acestei neînțelegeri. Ar fi vrut să-l știe pe Octavian poate mai bine decât îl știa Sandra în clipa aceea, dar pentru că nu putea...se mulțumea să-l îndepărteze.

— Tavi, te-ai supărat? Pari trist...

Întrebă Sandra, cercetând cu atenție ochii tânărului. Octavian tresări uimit și își schimbă atitudinea. Nu se gândea că lăsase cuvintele tânărului să-l întristeze așa. Nici nu știa de ce își ceruse repede iertare, când singur bănuise că nu o va primi.

— Probabil e supărat din cauza profesorului său.

Se hotărî instant să-l lovească unde credea că-l va durea mai tare și să dezvăluie ceea ce știa numai Tavi cu Robert.

Sandra privi spre Adin mirată, în schimb Octavian îl privea buimăcit. Nu știa cum aflase tânărul blond de povestea cu profesorul său, dar nu îi plăcea deloc. Adin zâmbi scurt și mulțumit, acum că o auzea pe Sandra punându-i întrebări. Se așteptase ca acesta să o mintă, să nege și să-i spună altceva, dar Tavi spusese adevărul de la bun început, refuzând să privească în altă parte decât în ochii lui, făcându-l să se simtă singurul vinovat pentru dezvăluirile făcute. În ochii lui Tavi vedea decepție și supărare. Poate că acum pierduse șansa ca între ei doi să existe un strop de înțelegere.

9. Forme abrupte

Se simțise vinovat imediat ce cuvintele îi scăpaseră din gură. Nu era în măsură să fie el cel care să decidă pentru Octavian când urma să îi spună și dacă urma să îi spună fetei despre profesorul său. Reacționase calm, un calm ce îl neliniștea pe Adin. Nu fusese revoltat sub nici o formă, nu îi răspunsese cu un afront, cum era de așteptat. Reacționase ca și cum ar fi știut ce pune la cale. Ca și cum ar fi fost previzibil. Acest lucru îi făcea obraji să ardă de furie. Nu reușeai să-i descopere acel punct slab. Tânărul era prea sigur pe el, și prea auster.

Își șterse fața umedă cu prosopul de baie. Nu dormise deloc, cuprins de remușcări față de ce făcuse seara trecută. Sandra devenise și mai infatuată de Tavi, cei doi reușind să se aproprie mai mult. Tânărul își scutură zâmbind pletele. Doar nu era gelos?! Și în plus, îl auzise pe Octavian rostind cu atâta siguranță că nu se lasă sedus de oricine. Își mușcă buzele, deschizând gânditor dulapul de lângă oglinda din baie pentru a-și lua periuța de dinți. Desfăcu pasta aflată într-unul din suporturile de pe primul raft și întinse din ea pe pământul periuței. Culorile deschise contrastând cu suprafața albă a firelor aspre din părul periei, o diferență resimțită între el și Tavi. Se privi în oglindă și deschise buzele pentru a-și peria dinții.

Ar fi vrut să-i spulbere odată pentru totdeauna acea siguranță. Îl invidia pentru puterea sa de a trece mai departe, că nu se lăsa doborât de orice fleac, spre deosebire de el. Acum, în singurătatea băii, era ca întotdeauna: fragil și temător. Reflecția sa izolată de aburii de apă caldă ce se ridicau în aer, arăta ceea ce era cu adevărat.

— Mai stai mult?

Se auzi vocea agravată a lui Octavian, dincolo de ușa de la baie. Venise pe nepregătite, încât Adin scăpase fără să vrea periuța de dinți în chiuvetă.

— Stau cât vreau!

Răspunse răstit, enervat că îl speriasese tocmai într-un moment atât de delicat. Până și vocea îi tremurase; realiză abia după ce tânărul dincolo de ușă tuși evident, întrebându-l dacă e bine. Trase de câteva ori peria peste dinți, pentru a părea că se spală, iar după ce o curăță în apă și o așeză la loc, îi deschise ușa lui Octavian.

Clipi șocat fixând clăile de păr încurcate ale tânărului. Îl auzise foindu-se noaptea în patul său, până ce îi furase somnul pe amândoi, dar nu știa că cineva putea să aibă părul atât de răvășit, culmea...să arate și atât de bine.

— Splendid, părul tău.

Glumi încercând să treacă peste tăcerea cu care se priveau. Cel puțin din partea lui, pentru că Octavian se chinuia să-și țină ochii deschiși. Se vedea că abia se trezise.

Tânărul clipi de câteva ori, străduindu-se să focalizeze bine persoana din fața sa. Adin îi părea puțin schimbat în dimineața aceea. Fie că avea de-a face cu privirea sa rușinată, că apăruse fără bluză de pijama pe el, fie că era neplăcut surprins, tânărul nu știa, dar ambele îl amuzau.

— Am nevoie la baie, piciule.

Îl trase puțin de umăr. Adin se clinti din loc, dar nu suficient pentru a-l lăsa să treacă. Se încruntă gândindu-se că o face dinadins. Era devreme pentru harță și încăpățănare, dormise aiurea și nu știa cum să interpreteze atitudinea de bolovan al tânărului din fața lui.

— Nu ai spus, „te rog”.

Se împotrivi în continuare tânărul blond, cu vocea între amuzament și provocare. Octavian zâmbi la rândul său. Nu știa de ce anume se lovise Adin în dimineața aceea, dar primea bucuros noua schimbare de atitudine. Ceva însă nu se potrivea, pentru că în următoarele secunde Adin își proptise palmele pe umerii lui goi, zâmbindu-i cochet. Degetele tânărului apăseau plăcut pe mușchii tensionați. Avea buricele degetelor fine, ușor reci pe pielea lui încălzită.

— Nu te las să treci până nu mă rogi frumos.

Continuă cu aceeași cerere, pe o voce mai mieroasă ca înainte. Octavian îl privi neclintit. Nu înțelegea dacă Adin încerca să-l seducă, încerca să vadă cum reacționează, sau îl provoca la jocurile lui, ca întotdeauna? Atunci când mâinile tânărului începură să coboare mai în jos de umeri ripostase, prinzându-l de mâini. Pielea lui răspunsese fără să vrea, simțea fiorii atingerilor pe brațe și pe umeri.

— Îmi pare rău.

Se simți rușinat, trezit imediat din transa senzuală, odată ce încheieturile îi erau strivite de mâna puternică a lui Octavian. Din nefericire, părerea de rău era rostită pe un ton prefăcut, care nu îi scăpase lui Tavi.

O spusese mai mult pentru a se debarasa de incomoditatea mâinii care îi strângea încheieturile. Privind însă în ochii lui, abia acum își dădea seama de greșeala sa.

— Nu-i nimic, se mai întâmplă.

Îl auzi pronunțând cu o voce monotonă. Își retrase imediat mâinile, când Tavi îi dădu drumul și intra grăbit în baie, izbind cu ușa. Rămase privind spre ușa închisă auzind foșnetul hainelor și apa de la duș dată drumul. O tentă de roz se întinsese pe obrajii lui, uitând de usturimea de la încheieturi. Le freca cu mâna, pe fiecare în parte, atent însă numai la sunetele din baie. Inima încă îi bătea cu putere.

Ideea îi încolțise imediat ce-l privise pe Octavian, în fața lui, fără cămașă. Închise ochii amintindu-și pectoralii bine formați ai tânărului, mușchii stomacului bine tonifiați, umerii largi și mușchii brațelor. Încolțise în gând să-i arate că poate fi sedus, că poate fi cucerit...tocmai de către el, uitând însă un lucru esențial: nu știa dacă Tavi este sau nu atras de persoane de același sex. Își duse mâna la gură, realizând printre lacrimi ce era în stare să facă.

Cum se pierduse cu firea într-o clipă de neatenție, amintindu-și de momentele din viața sa pe care ar fi vrut să le uite. Înghiți un suspin înainte de a intra grăbit în cameră, închizând ușa și aruncându-se pe patul nefăcut.

Spera ca perna să-i acopere plânsul, și nimeni să nu-l audă. Nu se simțea capabil să dea explicații nimănui, pentru că nici el nu știa ce anume simte. Tot ce știa era că ar fi vrut să uite de ce făcuse, să uite cât de fierbinte și tare era carnea lui Octavian sub degetele sale. Cum îl privise cu buzele întredeschise, zărind în treacăt cum și le umezise instinctiv. Se simțea ca un om neghiob ce sapă groapa altuia și pică singur în ea.

Oftă calmat după un timp, când în cele din urmă lacrimile vărsate erau suficiente și confuzia se transformase în calm obositor. Își întoarse capul într-o parte, hotărât să profite că era duminică și să mai doarmă câteva ore.

În baie, Octavian relua în mintea sa uimitoarele momente petrecute cu Adin. Tânărul păruse a fi vesel la început, până ce îl zărise fără cămașă. De acolo Tavi devenea din ce în ce mai confuz. Lăsă apa să curgă peste părul său deja încurcat și ghidă dușul din mână deasupra sa, lăsându-se prins în delirul cald și umed.

Nu uitase însă de comportamentul blondului. Citise în ochii săi acel moment de amuzament, sperând ca Adin să se răzgândească și să vrea o înțelegere între ei. Numai că imediat încercase să-l atâțe, având o atitudine provocatoare. Se încruntă bănuind că nu poate fi decât un alt plan de a-l face pe tânăr să pară buricul pământului, în vreme ce el să arate ca un nimic. Oftă dând din cap, lăsând apa să se împrăștie pe gresia bleu deschis cu care era decorată baia. Până și culoarea ei îi amintea de ochii albaștrii ai tânărului.

Poate că acela fusese planul lui inițial, dar în ultimele clipe uitase de tot. Tavi nu mai întâlnise în ochii nimănui acea sclipire de moment și nici nu o văzuse stingându-se la fel de repede. Poate că refuzul său vehement îl jignise pe tânăr. Nici el nu știa de ce se comportase așa defensiv, de obicei fiind tolerant cu persoanele care erau dispuse să fie afective față de el. I se întâmpla rar să primească o îmbrățișare sau un sărut scurt pe obraz, de aceea știa să prețuiască astfel de momente mai bine decât cei ce abuzau de ele. Asta dacă erau primite de la persoane la care ținea sau pe care le aprecia.

Gândul îi revenise imediat la Adin. Poate că era bine să înceapă încetul cu încetul să se cunoască, trecând peste toanele lui de blond, rânji Tavi amuzat de bancurile cu persoane blonde care nu credea că i s-ar aplica și tânărului. Își spală părul cu unul din șampoanele alese la nimereală. Trase iar dușul deasupra sa, punându-l în suport pentru a trece liniștit mâinile prin păr, clătindu-l bine de spuma lăsată în urmă de șampon. Își încordă mușchii, întinzându-și leneș brațele. Spera ca Robert sau Sandra să se fi trezit și să aibă gata micul dejun. Auzise înainte de a se trezi apa curgând de partea cealaltă a holului, lângă camera celor doi, unde mai aveau o baie.

Termină de spălat și își luă prosopul dintr-unul din dulapurile aflate deasupra mașinii de spălat. Lăsă enervat capul în jos constatând că uitase să-și aducă hainele cu el pentru a se schimba. Încă se obișnuia greu cu faptul că nu mai era decât el și cu Robert, stând fiecare în camera sa. Acum erau el și Adin...împărțind aceeași cameră. Se ștersese rapid pe păr, lăsându-l să se usuze natural. Strânse prosopul în jurul taliei sale, mulțumit că era destul de lung să acopere evidentul. Deschise geamul la baie pentru a lăsa aburul adunat să se risipească și ieși lent pe ușă.

— Tavi...

Se auzi vocea Sandrei, care îl luă pe nepregătite, aproape scăpând prosopul. Tânăra își acoperi instinctiv ochii și se întoarse rușinată cu spatele.

— Scuze!

Încercă să îngâne, cu vocea stinsă și pierdută. Nu era prima oară când vedea un bărbat dezbrăcat. Ca asistentă, avusese de-a face în practică cu diferite cazuri în care trebuise să treacă cu vederea goliciunea persoanelor și să își facă meseria...Dar, Octavian era tipul cu care locuia. În special acum, văzând că natura fusese atât de darnică cu el...în anumite locuri.

- Mi-am uitat hainele în cameră. Am crezut că ai rămas în bucătărie.

Trase de prosop, înroșindu-și pielea din jurul taliei, reușind să-l lege într-un final. Își mușcă buzele nervos, numărând al doilea moment penibil în acea

zi. Nu îi venea să creadă ghinionul de a fi văzut gol de Sandra. Oftă sperând ca în grabă să nu fi observat ceva important. Nu era rușinos de felul său, dar nici nu era genul de bărbat care să se afișeze cu nonșalanță în asemenea postură.

Intră în cameră fără a mai scoate o vorbă, lăsând-o pe Sandra în hol, să-și vadă de treburi. Se simți în siguranță imediat ce îl văzuse pe Adin adormit. Acum trebuia să se schimbe și în aceeași cameră cu tipul care îl antipatiza. Trecu lent, atent la fiecare pas să nu-l trezească. Se opri încruntat însă când observă urmele de lacrimi pe obrazul stâng al acestuia. Fără să clipească întinse mâna ștergând semnul clar că tânărul plânse dintr-un motiv anume. Îl neliniștea faptul că poate fusese chiar el cauza.

— Tavi?

Ridica Adin sprâncenele, deschizând ochii imediat. Înghiți în sec când realizează că tânărul aproape gol din fața sa își trece mâna pe obrazul său.

— Ai plâns.

Îi spuse Tavi, fără a se lăsa convins de negația sa imediată. Urmele întunecate de pe obrajii rumeni ai tânărului nu puteau proveni din altă parte. Mai ales că avea ochii înroșiți. Recunoștea acel roșu-gălbui, obișnuit după somn și nu îl regăsea deloc în ochii blondului. În ochii albaștrii se scâldea acel roșu iritat, după plâns.

Se hotărî că nu e momentul să discute despre asta și trecu cu vederea încă o minciună a tânărului blond care găsisse un coșmar drept scuză.

— Cred că Sandra nu va mai da ochii cu mine o săptămână.

Retrase mâna de pe obrazul lui Adin, care oftă nemulțumit de subita întrerupere. Îi plăcuse modul tandru în care fusese alintat.

— Ce s-a întâmplat?

Se ridică imediat pe marginea patului, Octavian luând gestul ca pe o invitație și se așeză pe spațiul lăsat gol de tânăr, acoperindu-se cu o parte din pătură.

— Am ieșit așa din baie, și...nu mă așteptam să fie cineva pe hol.
M-am zăpăcit când am auzit-o vorbind și am scăpat prosopul.

Imediat hohote de râs izbucniră de lângă el, Adin lăsându-se pe partea sa de pat. Trebuia să recunoască faptul că lui Octavian îi stătea bine și cu obraji puțin înroșiți, scăpând de acea tentă palidă pe care o aveau de obicei. Tânărul se ținu de piept, controlându-și respirația.

— Și? Presupun că a văzut ceva important...

Privi spre el, amuzat și interesat în același timp. Uitase de acel moment ciudat între ei, realizând că de fapt, Tavi nici nu îl respinsese, nici nu îl încurajase. Se uită atent în ochii tânărului pentru a vedea dacă nu cumva se simte ciudat alături de el. Nimic însă din atitudinea lui nu părea a-i arăta asta, Adin revenindu-și la starea jovială cu care era deprins.

— Sper că nu.

Râse Tavi la rândul său, discuția cu Adin atenuând din încordarea ce o simțise, ajutându-l să treacă mai repede peste întâmplare. Blondul se ridică de pe pat, făcându-i în grabă cu ochiul.

— Te las să te schimbi!

Îl lăsase pe Octavian mulțumit că de data aceasta totul decursese perfect între ei doi. Ar fi preferat să umble cu prosopul în talie în fiecare zi, numai să se înțeleagă bine cu Adin.

Ieșit din cameră, intră direct în baie pentru a-și șterge urmele de lacrimi. Regreta că îl mințise și de data acesta pe Tavi, dar nu avea de ce să-l împovăreze pe tânăr cu nebuniile sale. Pe hol se răzgândi de a mai intra înapoi în cameră, lăsându-i intimitatea necesară de a-și alege haine și de a se schimba. Lua exemplul său propriu, căci îi trebuia în jur de un ceas până să aleagă numai o pereche de pantaloni. Bănuia însă că Tavi nu este așa sofisticat în privința îmbrăcăminteii precum el.

Bătu în ușa de la bucătărie. Imediat primi încuviințarea de a intra din partea lui Robert, îi recunoscuse vocea. Deschise lent ușa și băgă capul înăuntru.

— Vino, nu sta în prag.

Încurajă tânărul care momentan fixa cu grijă două oale cu mâncare aflate pe foc. Se așază la masă pe scaunul lui obișnuit. Din prima zi alesese să stea în marginea dinspre geam pentru că îi plăcea să admire natura.

— Imediat o să mâncăm, doar să vină Sandra de la baie și Tavi. Robert învârti lingura într-una din oale și gustă sosul verificând dacă este gata. Adin zâmbi. Nu i se potrivea deloc postura de bucătar.

Avea un aer la fel de complex ca cel al lui Octavian, dar erau diferiți. Dacă Robert era un tip solid și cărnos, Tavi era opusul. Chiar dacă și el avea o constituție athletică, avea acea fermitate a mușchilor, dar arătând și flexibilitatea lor. Robert nu demonstra același lucru. Arăta bine pentru un tip cu mușchi, dar îi dădea acel aspect greoi cu tendințe de îngrășare.

Își sprijini bărbia de palma sa. Nici nu știa ce-i venise dintr-o dată să-i compare pe cei doi. Normal că erau diferiți, fiecare având frumusețea sa proprie, chiar dacă el rămăsese fascinat de Octavian.

— E gata masa?

Sandra îi întrerupse meditația, făcându-l iar atent la ce se întâmplă în jur. O privi cu coada ochiului, ușor iritat de faptul că tânăra avusese norocul de a vedea, ceea ce el credea că nu va vedea niciodată.

— Imediat, să sting focurile la aragaz și...

Robert se opri din frază. Ascultaseră toți trei cum ușa de la intrare fusese deschisă în grabă, apoi lovită de o închizătură puternică. Imposibil să fi ignorat impactul cu zidul pentru că paharele din dulapul din bucătărie tremuraseră, lovindu-se unele de altele. Leși grăbit în hol, crezând că poate cineva intrase în casă, dar știa sigur că aveau ușa închisă. Privi încruntat, observând lipsa adidașilor lui Tavi.

— Ceva nu e în regulă.

Le spuse celor doi, intrând în bucătărie ceva mai agitat. Sandra devenise la fel de îngrijorată, bănuind că este vorba despre Tavi. Adin îl observă pe fereastră, arătându-l cu mâna.

Robert strânse cu putere prosopul aflat pe masă, fiind singurul lucru în apropiere pe care să-și verse amarul. Abia acum zărise mașina profesorului lor. Probabil Octavian coborâse tocmai din acest motiv.

— Ce naiba l-a apucat?

Rosti fără să-și dea seama o blasfemie și se duse lângă fereastră. Trase nervos perdeaua și era gata să deschidă geamul. Toți trei îl priviră pe Octavian ocolind mașina, lovind cu piciorul ușa din dreapta spunând ceva, apoi urcând înăuntru.

— Drace!

Deschise în grabă Robert geamul, dar fără a fi la timp. Profesorul pusese imediat mașina în mișcare, demarând cu viteză. Toți trei priveau în tăcere la praful lăsat în urmă.

— A plecat...

Sandra fixă drumul pe care plecase Octavian, sperând că poate se va întoarce. Bănuia că acela este profesorul insistent de care îi vorbise Tavi seara trecută. Dar, dacă era așa, de ce urcase în mașina lui?

— Era profesorul vostru?

Întrebă Adin încercând să-și ascundă părerea de rău și neliniștea din voce. Octavian chiar nu lăsa impresia a fi un tip care să permită avansurile oricui, tânărul fiind sigur pe cuvintele rostite de Tavi și pe care le auzise fără să vrea...atunci când declarase că nu se lasă sedus de oricine. Pe deasupra, nu dădea semne să accepte o relație cu profesorul său. Robert doar aprobă din cap. Se vedea îngrijorarea de pe chipul lui.

— Ceva l-a supărat, a plecat în grabă...

Încercă să-l consoleze, mai ales că își pierduse toată pofta de a mai găti. Uitase și de pregătirea mesei, rozându-și unghia de la degetul mare, agitat.

— Nu trebuia să se urce în mașină. Uneori e atât de ignorant...

Își duse mâna tremurândă la frunte, pentru a-și șterge sudorile.

— Sunt sigur că va fi..

— Nu va fi bine!

Contrazise Robert pentru prima oară ridicând vocea, uimindu-i pe ceilalți doi, dar și pe Sandra, care încercase să-l liniștească. Se trase de la geam, trecând agitat spre aragaz, verificând iar dacă stinsese ochiul. Numai Tavi îl putea reduce la asemenea stadiu.

— De la moartea părinților lui, medicul i-a interzis să se urce în mașini dacă este agitat sau stresat dintr-un anume motiv.

Sandra privi spre Adin cu mirare. Acesta dădu din umeri, curios însă să audă și restul poveștii. Despre Tavi era vorba, oferind într-un fel o explicație la comportamentul lui exagerat.

— Mă omoară dacă vă spun...

Tremurul din vocea lui Robert suna atât de ciudat încât îi alertase pe cei doi. Sandra se apropie prima și îl trase de umeri întorcându-l cu fața spre ei.

— Robert, nu poate fi ceva grav.

Intentă acesta să-l ajute adoptând o lejeritate a vocii, cu care își liniștea pacienții în timpul intervențiilor chirurgicale. Reuși în cele din urmă să-l facă să reacționeze.

— Promite-ți că nu suflați o vorbă?

Ambii aproară imediat, păstrând o seriozitate solemnă. Deși bănuiau că ceva grav i se întâmplase tânărului în trecut, nu își puteau imagina ce anume.

Robert părea că oftează din străfundul inimii, adunându-și puterea de a divulga secretul păstrat între el și Tavi de atâta timp. Poate că făcea bine, poate că făcea rău, dar simțea nevoia de a-și ridica o piatră de pe inimă. Să nu mai care singur povara trecutului pe care șatenul încă îl ținea în cutii.

- Părinții lui au murit într-un accident de mașină... Le lăsă ceva timp până să se obișnuiască cu vestea, apoi continuă cu precauție.
- Tavi era cel care conducea mașina.



10. Linii frânte

Întotdeauna când trebuia să se schimbe întâmpina momente de copleșire interioară. Hainele pe care le purta, unele din ele erau încă de pe vremea când părinții lui trăiau. Majoritatea le aruncase, dar de unele din ele nu avusese tăria de a se despărți și le salvase de propria lui furie și deziluzie. Printre acele haine se număra și puloverul negru, cu guler polo, special croit de mama sa. Oftă îmbrăcându-se lent, încercând să uite de legătura materială între hainele pe care le purta și moartea părinților lui. Nimic nu mai putea fi schimbat, asta o știa prea bine. Tot ce putea face era să se adapteze situației date, cu sau fără ei alături. Pe fruntea lui se adunaseră mai multe cute ca la un om bătrân și asta începuse să-l îngrijoreze.

Tresări ușor când melodia de la telefon răsună în cameră. Sunetul era ascuns de perna unde se afla mobilul lui. Nu îl sunase nimeni de ceva timp, și apelul era primit cu suspiciune. Îl scoase cu grijă dintre cearceaful cocoloșit și pernă. Privi insistent spre ecranul albastru luminos, în încercarea de a vedea ce număr îl sună. Strânse telefonul cu mâna dreaptă, observând identitatea ascunsă a persoanei care îl suna. Degetul său mare atinse de câteva ori tasta verde, care accepta apelul, până să apese sigur și să ducă telefonul la ureche. Ascultă atent respirația persoanei de la capătul celălalt al firului. Acum bănuia cine ar putea fi.

— Bună dimineața, Octavian.

Îl întâmpină vocea profesorului său, care folosea un ton potrivit de politicos dar și primejdios de dulceag. Tavi strânse cu putere micul telefon în mâna sa, încercând să transmită furia către aparat.

— Bună dimineața.

Răspunse printre dinți, înainte să rostească cuvinte pe care să le regrete mai târziu. Politețea nu era printre punctele sale forte, și nici această abținere de la acțiune conform dorințelor. Nu era un refutat sau un tip dezorientat, avea normele sale și modul său de a lua decizii, fiind conștient că există și cei care i se opun, dar care nu au șanse. Poate că aspectul său

de tip liniștit și ciudat îi făcea pe mulți, ca și pe profesor să creadă că se va lăsa strivit la prima lovitură.

— Aș fi încântat dacă ai accepta să discutăm despre proiect. Încă nu ai primit mapa cu indicațiile.

Amabilitatea cerea amabilitate, judecând după buna-cuviință și cei șapte ani de acasă, cum spuneau vorbele. Tavi nu era cunoscut ca fiind respectuos sau supus față de cei care ar fi fost mai puternici decât el, fie că era vorba de putere în acțiune, puterea banilor sau a influenței. Odată avute toate te duceau în aceeași spirală în care nimeni nu mai avea putere, devenind dependent de lumea exterioară. Toți voiau aceeași lume pe care o puteau stăpâni și controla. Era o naivitate. Lumea era largă și imensă, nu măsura azi un cartier sau mâine tot orașul...ci se întindea de la un pol la celălalt. Pe el nu-l interesa decât aici și acum. Nu-și deschidea pleoapele visător pentru a cuprinde ziua de mâine. Uneori se mira că mai există o nouă zi atunci când se trezea dimineața.

— Nu am chef la ora asta. Ne vedem la facultate.

Știa că nu are timp să închidă înainte de a-l auzi pe bărbat cerându-i să-l asculte. Cum era de așteptat, profesorul îi dejuca fiecare intenție, pentru fiecare scuză având planificată o metodă, nu printre cele cuminiți, de a-l determina să aleagă singura variantă propusă.

— Sunt cu mașina în fața apartamentului tău. Nu cred că e indicat să mă refuzi după ce am bătut atâta drum.

Atât avusese nevoie să audă. Trase perdeaua de la geam scoțând-o din clipsurile de care era prinsă. Privind jos în stradă, zări exact cum îi spusese bărbatul, mașina acestuia parcată în același loc ca și data trecută. Omul nu știa unde să se oprească, își spuse dând din cap. Simțea furia și nervii pe care îi avea trecând dincolo de stadiul în care era în stare să se stăpânească. Aruncă telefonul la loc pe pat, lăsându-l acolo ca pe un obiect ce îi provoca repulsie. L-ar fi strivit în bucățele, regretând că acceptase apelul, dar știa că nu aparține nimănui vina pentru insistențele bolnăvicioase ale profesorului. Își luă portofelul de pe noptieră, împreună cu cheile și se făcu nevăzut, părăsind apartamentul fără a-și lua și alte

haine pe el. Dacă bărbatul nu avea să-i acorde o întrevvedere scurtă, urma să o scurteze chiar el.

Îleși din bloc fără a-și masca furia, fără a apela la aceeași cordialitate prefăcută ca cea a bărbatului. Nu îi plăcea să se arate reținut și moral când nu era tratat cu aceeași monedă sau când era mințit. Образul lui îndurase deja destule lacrimi pentru a mai adăuga și altele proaspete. Știa cine este și de ce este în stare, și avea să-i arate și profesorului său că nu a găsit persoana potrivită de sedus.

— Am spus că nu am chef!

Lovi unul din farurile mașinii când ajunse în dreptul acesteia, observând cu satisfacție cum zâmbetul de revedere al bărbatului se transformă în grimasă. Probabil nu-l crezuse în stare de a-l înfrunța tocmai acum.

— Octavian, potolește-te. Nu face scene.

Îl rugă profesorul deschizând ușa din dreapta pentru a-l pofti înăuntru. Auzise lovitură puternică, dar și înjurătura lui Tavi. Rămăsese gânditor, cât timp tânărul urcase în mașină, exact cum i se spusese. Era uimitoare schimbarea ce se producea în fața ochilor săi. De la înfruntarea furioasă, Octavian trecuse la pasivitatea unui om ce nu reacționează sub nici un impuls, având acea „tabula rasa” în privire.

— Îmi pare rău că te-am supărat. Nu știam că ești ocupat azi.

Își ceru scuze cu precauție. Ceva din comportamentul tânărului i se părea diferit, încât îi crea nesiguranță, poate chiar teamă. Emană o aură imprevizibilă, aproape violentă.

— E în regulă. E un proiect important pentru facultate.

Vorbele îi sunau ciudat rostite cu atât repulsie, ca un scrâșnit din dinți. Profesorul pornise deja mașina, lăsând în urmă blocul în care locuia tânărul și aleea noroită de la ploile de toamnă. Liniștea era umplută de cântecele radioului, ascultat în surdina de amândoi. Octavian își pusese precaut centura de siguranță, observând unele viraje și depășiri mai bruște pe care le făcea bărbatul. Ar fi vrut să zâmbească mulțumit că îl redusese la tăcere

chiar și pentru câteva minute. Avea suficientă răbdare să mai adauge altele pe parcurs.

— Pot să fumez?

Îi întrebă gesticulând spre pachetul de țigări aflat la întâmplare sau pus cu intenție pe bordul mașinii, nici el nu știa. Abia atunci profesorul își aminti să vorbească și să aprobe politicos ca întotdeauna, că poate fuma din acel pachet. Nicotina îi alina starea de nervozitate pe care o avusese la început, imediat ce inhalase fumul alb.

— Observ că te-ai calmat, acum.

Profesorul Codreanu întoarse capul spre el, acordându-i mai multă atenție decât traficului. Tânărul răsufla fumul spre parbriz, admirând modul în care se dispersa în toate părțile și se evapora ca și cum nu ar fi existat vreodată.

— Unde mergem?

Străzile din București îi erau destul de cunoscute. Din mașină însă, se orienta greu, pentru că nu recunoștea nici un reper. Ca pieton s-ar fi descurcat fără probleme. Însă nu era vorba doar de străzi, ci de locația și de intenția cu care ar fi fost dus acolo. Strânse filtrul țigării așteptând răspunsul.

— Mergem să vezi atelierul de construcții, unde veți face practică. Și ti-am adus dosarul în care vei găsi atât tu, cât și colegul tău ce anume trebuie să faceți pentru acest proiect.

Bărbatul întinse mâna dreaptă pe bancheta din spate, luând unul din dosarele de plastic aflate lângă agenda sa maronie. Tavi încercă să nu își imagineze ce anume ar putea fi notat prin ea. Nu avea suficientă creativitate și intuiție pentru a ghici oricum. Dosarul se lipi de genunchiul său, mâna profesorului trecând peste coapsa sa stângă la loc pe schimbătorul de viteze. Strânse nervos din dinți, depărtându-și piciorul.

— Este departe?

Era imposibil să nu remarce indicatoarele ce arătau spre ieșirea din oraș chiar dacă se aflau încă pe străzile din centru. Asta însemna să fie

dependent de bărbat, să aștepte până ce acesta îl va aduce înapoi acasă și să accepte propunerile sale de a sta acolo cât i se cere.

— La ieșirea din capitală, printre cartierele selecte ce se construiesc acum.

Răspunse bărbatul imediat, trecându-și grijuliu mâna pe umărul său. Octavian privi în jos spre adidașii săi verzi, puțin cam murdari de la noroiul de afară. Lăsă mâna bărbatului să se aventureze spre jugulara sa, acesta trecându-și degetele de-a lungul gâtului său, obținând o tresărire de revoltare din partea acestuia.

— Te-a calmat acea țigară văd. Dacă vrei să mai fumezi, te poftesc.

Profesorul continuă cu mângâierile, omițând zâmbetul crispat și mușchi înghețați de pe chipul tânărului fiind ocupat să-i tragă puloverul din pantaloni.

Octavian se lăsă pe scaun cu spatele comod, permițând atingerile insistente ale bărbatului, care uitase imediat de acele momente de răzvrătire ale studentului său. Își lingea buzele cu lăcomie, observând că tânărul e dispus să-i accepte propunerile.

— Te duci la sală?

Întrebă palpând ușor mușchii încordați de pe abdomenul tânărului. Acesta zâmbi într-un mod atât de seducător încât simțise volanul topindu-se sub mâinile sale. Păcat că era la volan și trebuia să conducă, fiind nevoit să întrerupă contactul cu pielea catifelată a lui Octavian. Bănuise că studentul lui este un tip bine făcut. Hainele îi dezvăluiau ușor umerii lați, brațele musculoase și forma trupului lucrată.

— Sunt și alt gen de exerciții, mai plăcute...care pot ține un bărbat în formă.

Profesorul se încruntă la modul în care tânărul pronunțase cuvântul bărbat. Apăsă și cu accent pe prima și ultima consoană. Strada nu era chiar atât de aglomerată, având timp să-l privească în ochi. Își desfăcuse centura, exersând elasticitatea acesteia, trăgând absent de ea. Nu o făcea din timiditate, ci din lipsă de ocupație.

— Tu știi mai bine. Dar ai un abdomen de invidiat.

Comentă încercând să dreagă momentul ciudat cu un compliment. Tavi fiind ultima persoană care ar fi înghițit însă asemenea deviații.

— Da, mulți invidiază mușchii mei.

Rosti cu sarcasm, privind iar pe geamul mașinii. Erau pe una din străzile acelea lungi, unde se întâlneau două-trei case, restul fiind mici fabrici sau uzine. Observă capătul de linie al autobuzelor și una din stații ce se vedea pe dreapta, în depărtare. Îl auzi râzând pe bărbat și îl privi încruntat. Nu știa ce spusese așa amuzant încât să fie luat în derâdere.

—Ahh...Se pare că ai mulți dușmani, domnule Zaharia.

Încercă profesorul să-l alinte iar, de data acesta fiind mai îndrăzneț punându-și mâna peste a tânărului. Tavi închise ochii încercând să-și stăpânească nervii. Simțea degetele acestuia în podul palmei sale făcând semne insidioase, încercând să-i dea de înțeles care-i sunt intențiile, deși nu mai era necesar.

— Din contră. Eu nu am dușmani.

— Ce drăguț. Mă bucur să văd că ești atât de pașnic.

Degetele bărbatului le prinseseră pe ale sale, strângându-i mâna aproape de a sa. Octavian își simți brațul tras spre piciorul bărbatului și clipi intimidat pentru prima oară. Omul ăsta n-avea habar de ce era în stare.

— Deloc. Nu sunt pașnic, ci i-am distrus pe toți.

Îi răspunse profesorului, care îi dădu imediat drumul la mână. Zâmbetul lui Tavi era diferit, nu arăta ca oricare alt zâmbet. Avea alintarea sadismului și ironiei pe buzele sale. Bărbatul îl privi dezorientat, strângând de volan cu mâinile.

— Nu mai puneți mâna pe mine?

Întrebarea retorică pusă de studentul lui îl lăsă tremurând în scaun. Mâna tânărului se lipise de a sa, mângâindu-i încheieturile încrețite și strângând alături de degetele sale, volanul.

Nu mai avu timp să reacționeze, simțindu-și capul împins de mâna stângă a tânărului. Era prins între partea moale cu care era îmbrăcată ușa mașinii și degetele studentului său care îi pătrunseseră în carne. Zgârieturile nu le simțea la fel de intens precum teama.

— Ce faci?! Mașina!!

Țipă, văzând că se află în imposibilitatea de a mai conduce, pentru că nu vedea în fața ochilor. Mâna îi proptise profilul în metalul acoperit al ușii, strivindu-i nasul și împiedicându-i respirația.

— E ultima oară când vă spun asta!

Îl auzi pe Octavian ridicând vocea. Tonalitatea amenințătoare, glasul ridicat peste melodia de la radio și modul în care tânărul se aplecase pentru a-l ține immobilizat erau destule ca să-și dea seama că din acea situație nu va ieși neșifonat.

— Nu mă interesează oferta sexuală.

Abia acum își dădea seama că Tavi pregătise această cursă încă de la început. Se prefăcuse a se lăsa sedus și că este de acord cu avansurile lui numai pentru a-l prinde pe picior greșit.

— Ce ai de gând să...să faci?!

Întrebă conștient că îi tremură vocea. Că devine din vânător, vânat. Faptul că nu putea controla mașina îl înspăimânta mai mult decât Octavian. Știind asta, tânărul își prinsese bine mâna dreapta peste a sa, ținând volanul, mișcându-l uneori brusc pentru a-l face să tresară.

— Unele unghiuri sunt mai periculoase ca altele. Știți domnule profesor?

Bărbatul înghiți în sec refuzând să se uite către tânăr. Bănuia că acesta îl fixează cu privirea aceea serioasă și nepăsătoare. Dădu din cap încercând să șteargă imaginea din fața ochilor săi, care de acum încolo îl va bântui în coșmarurile sale. Acum știa că verdele crud din ochii tânărului nu este numai o metaforă ci realitate.

- Există un unghi în care este posibil să nu observi că mașina îți este depășită, și să fie acroșată de cealaltă. Păcat că nu depășește nici una...

Rosti apucând volanul din mâinile bărbatului, trăgându-l cu violență în jos, forțând mașina să facă o întoarcere bruscă în mijlocul traficului. Fără să-și mai dea seama ce se întâmplă, profesorul își simțise piciorul sub care avea accelerația strivit de cel al tânărului, mașina demarând în viteză spre sensul opus. Nici nu știa dacă era asudat, dacă respira, dacă mai avea puterea să mai articuleze o frază.

Tăcerea lui Octavian devenise și mai sumbră. Simțea roțile mașinii patinând încălzite de la viteză pe asfaltul umed. Sub privirea sa înspăimântată simți cum mașina se oprește brusc, tânărul manipulând fiecare pedală și schimbătorul de viteze ca un instructor priceput.

Vehiculul se răsturnase cu viteză în șanț, bărbatul privind uimit cum piesele zboară pe lângă ei. Abia atunci își simțise mâinile eliberate, Octavian trăgându-se înapoi pe scaunul său. Corpul încă îi trepida, încă simțea frica, adrenalina și violența din privirea șatenului.

- Ești...ești... nu ești normal...

Rosti după ce inspectă atent mașina sa, trecând peste pagubele minore, la care mai adăugă și încuietoearea ușii pe care Tavi o izbise cu piciorul pentru a ieși din mașină.

- Nu mai repet de două ori, domnule profesor. Ne vedem doar la ore.

Ridicase dosarele căzute pe jos în timp ce-l ținuse pe bărbat imobilizat. Zâmbind trase și pachetul de țigări care rămăsese triumfător tot pe bord, în ciuda răsturnărilor. Își aprinse numai una din ele, aruncându-l imediat înapoi în mașină. Se depărtă apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, făcând semn unui taxi să oprească.

În urma sa profesorul privea încă șocat de cele întâmplate. Fusese la un pas de a fi ucis de unul din studenții săi, tocmai de cel pe care pusese ochii.

— Dumnezeule, ce zi! Oftă eliberat, punându-și mâinile în cap. Ceilalți conducători auto deja opriseră să vadă dacă este cineva accidentat. Octavian îl băgase în încurcătura de a da explicații și poliției, culmea...fiind tot el vinovat.

11. Acromatic

Îngrijorarea era ascunsă sub ochii lui căprui întunecați. Cea prezentă era negarea, adesea convertită în regret și revoltă; pentru că nu pentru prima oară Tavi îl lăsa fără să-i spună unde pleacă, de ce face ceea ce face și cu cine pleacă. Ar fi vrut să nu mai găsească atâtea enigme când venea vorba de prietenul lui, de colegul lui, camaradul și cel cu care își împărțise hrana și banii în atâtea rânduri. Să fie odată pentru totdeauna deschis cu el.

Fuse și mai dezamăgit odată cu descoperirea că nu-și luase cu el telefonul mobil. Îl auzise sunând la el în cameră, pe pat, atunci când încercase în zadar să-l contacteze. Octavian probabil îl lăsase intenționat acasă. Era mâniat și de faptul că acum nu aștepta singur până la întoarcerea sa, ci în companie...fiind nevoit să răspundă la întrebări pe care în mod normal Tavi ar fi fost indicat să le răspundă.

Privi ecranul albastru al telefonului; îl luase de pe patul tânărului să-l aibă aproape în caz că sună cineva. Era crăpat în câteva locuri, una din lovituri fiind mai nouă. Le știa pe de rost, fiind singurul care se obseda după bietul aparat, tratat cu atâta ostilitate. Octavian nu știa să prețuiască nici oamenii, nici obiectele din jurul lui. Toate treceau pe lângă el ca apa din râu pe lângă pietrele reci și nemișcate.

Întristarea nu stătea prea mult în gândurile sale. Și el avea probleme la fel ca și Octavian. Și el avea o viață de trăit. Diferența era că nu aveau același mod de a o percepe și de a savura. Lui îi plăcea să trăiască viața alături de oameni, alături de cineva iubit...Tavi se închidea în el cu nepăsare și un soi de revoltă ce-l molipsea câteodată.

Lăsă telefonul pe masa din camera sa, privind spre patul său, singurul care avea o vedere bună către televizor. Așezat exact pe colțul din stânga, pe o masă specială, unde își ținea din caiete și coli pentru facultate, televizorul era singura sursă de divertisment. În special pentru Adin și Sandra, care după plecarea subită a lui Tavi, luaseră cu asalt televizorul și patul lui, în căutarea unei diversiuni de la problemă. Nici unul din ei nu avuseseră curaj să deschidă subiectul, întrebând numai când se întoarce tânărul și alte

chestiuni legate de telefon sau de locația exactă unde s-ar afla. Probabil și ei se gândeau la același lucru printre momentele de publicitate sau chiar când priveau cu ochi absenți emisiunea.

Tresări când își auzi telefonul din buzunarul blugilor lui albaștri-prăfuit, sunând insistent. Se grăbi să-l deschidă, sub privirile curioase ale celor doi, care probabil se așteptau să fie un apel de-al lui Tavi. Se încruntă uimit privind ecranul telefonului, care afișa persoana și numărul care îl suna.

Încercă să-și ascundă roșeața din obraji, dar fără a-și potoli bătăile inimii. Subconștient, duse o mână palpându-și locul unde era inima, simțind pulsațiile grăbite chiar și prin cămașa strâmtă pe pectoralii săi.

- Alo? Răspunse cu glasul tremurat de emoție, blestemând singur că în asemenea clipe nu este la fel de calm ca Tavi. Femeia de la celălalt capăt al firului se bâlbâi și ea de câteva ori, imitând aceeași ezitare din glasul tânărului.

După o încercare de salut, venit din partea ambilor, în același timp, râsetele destinseseră conversația.

- Aș vrea să te văd.

O auzi spunându-i cu o voce suavă, aproape melancolică. Cuvintele apăsau în interiorul inimii ca încălțările grele pe pământul umed într-o zi ploioasă. Nu se stăpâni să nu ofteze. Femeia reprezenta dragostea pierdută, cu care se lupta fie să uite, fie să țină flacăra mereu aprinsă, nici el nu mai știa.

- Când?

Întrebă scurt, mulțumit că nu are nevoie să dea răspunsuri complicate, pentru că oricum nu și-ar fi găsit cuvintele. Momentul era cât se poate de inoportun. Sandra de cealaltă parte întrebase curioasă dacă este Octavian. Spre liniștea sa interioară o făcuse silabisind silențios întrebarea. Îi răspunsese în schimb cu un „nu” vehement, cu glas tare, pentru că și Adin îl privea citindu-se în ochii lui aceeași preocupare.

- Acum dacă poți, sau într-un sfert de oră cel mult...

Zâmbi la auzul vocii pripite a femeii. Nimic nu-l încânta mai mult decât dorința ei, patima ce nu și-o putea stăpâni. Cunoștea sentimentul prea bine.

- Mă îmbrac și vin. Promise, transmitând un sărut verbal femeii, care îi răspunse asemenea, după care amândoi închiseseră telefoanele.
- Nu era Tavi, așa-i?

Îl deranjă Sandra cu întrebările ei legate de Tavi. Ar fi vrut să-i strige cât e de naivă pentru faptul că place un tip ce nu va fi niciodată al ei, dar își mușcă buzele răzgândindu-se.

Nu mai făcea greșeala de a decide în locul lui. Își primise lecția acum doi ani când îl invitase în oraș alături de una din fostele sale prietene și o amică de-a acesteia. Îl rugase să vină pentru ca tânăra să nu se simtă singură, să-i țină acesteia companie. Nu se așteptase ca Tavi și cu ea să devină un cuplu din acea zi. Fusese prima dată când își primise lecția, crezând că-l „citește” atât de bine. Desigur, Octavian o făcuse intenționat, dar aflase asta după despărțirea lor. Crezuse că îl va ajuta pe el într-un fel sau altul, de aceea acceptase. Uneori era enervant de bun.

- Nu era Tavi. O să las telefonul aici în caz că sună. Trebuie să... duc niște referate unei colege.

Le spuse încercând să pară degajat și se prefăcu a lua câteva cursuri la nimereală în mapa sa de la facultate. Le înghesui în geanta fumurie pe care o folosea la cursuri și își luă cheile de pe noptieră.

- Cred că o să se întoarcă până diseară. Nu îi duceți grija că e băiat mare. Glumi în speranța că nu-l vor mai întreba nimic și va putea pleca liniștit la treaba sa.
- Bine.

Răspunse Sandra cu voioșie, auzindu-l atât de degajat. Probabil pentru ea era un semn bun. Nu-i cunoștea îndeajuns pentru a ști până unde poate merge fiecare cu minciuna. Robert zâmbi nostim, știind că Octavian reușește să sucească și cele mai dibace minți. Nimeni nu-și dădea seama când minte sau când spune adevărul. Ambele se converteau între ele,

depinzând de situație. Un singur lucru era cert: erau ambele arme folosite de Tavi dar și de către el.

— Sper să mă întorc repede.

Adin îi făcu cu mâna. I se părea lui, sau dintre ei trei tânărul era singurul care prefera să stea liniștit, ceea ce nu îi stătea în caracter. De când plecase Tavi tăcuse ca o piatră funerară. Probabil încropea planuri noi de a-și demonstra supremația. Octavian era bun, prea bun când venea vorba să mențină o rivalitate. Nimeni nu-și dorea un rival ca el, dar când îl avea, simțea viața ca pe o luptă constantă nu doar cu tânărul în cauză, ci cu sine. Poate că sub sufletul pierdut al acestuia se ascundea motivul poftei de competiție a altora. Și el mușcase din aceeași momeală cu ceva ani în urmă și se alesese cu o lecție de viață. Tavi îl tăvălise în amarul realității și al propriei sale puteri de rezistență până cedase psihic. Fără să se atingă fizic de el.

Sandra îl condusesse ca întotdeauna până la ușă. Holul imens al apartamentului în forma unui „T” sucit ușura deplasarea a doi oameni și asigura spațiu de depozitare a hainelor, lenjeriei și obiectelor ce nu le foloseau decât în rare ocazii. Cele două debarale, construite fiecare la câte un capăt ofereau încăperi pentru a depune obiectele lor sau ale patronului, la fel și cămara ce o aveau exact lângă bucătărie, pentru borcanele cu dulceață, miere și unele legume.

Se încălțase în pantofii săi obișnuiți, numai că alesese o haină elegantă pe care să o poarte. Sandra îl admiră zâmbitoare cât își aranja hainele în oglinda de pe hol. Îi plăcea să fie atent la modul în care arată, spre deosebire de Tavi care purta haine demodate, fără să îi pese că nu se asortează sau că îl fac să pară inadecvat.

leși pe ușă salutând-o pe Sandra. La primul impuls ar fi sărutat-o pe obraz la cât părea de atentă și tandră cu el. Dar faptul că se purta cu toți trei la fel, îl făcea să se răzgândească. Auzi ușa închizându-se în urma lui și se pregăti să coboare primele scări. La colțul lor se lovi însă de silueta lui Tavi, care fuma lejer în obscuritatea holului de bloc și a becului de intensitate

mică, o țigară cam cocoloșită, având două dosare de plastic în mâna dreaptă.

— De ce nu ai intrat?

Întrebă coborând primele scări până la el, cu precauție. Liniștea putea fi dăunătoare când Octavian o alegea drept mod de reculegere sau planificare. Îl auzi oftând, vag...ca un clipit al genelor abia perceput. Nici nu-i vedea prea bine ochii, din cauză că nu se uita la el și că se pusese fix la umbra scărilor. Fără a avea intenția de a-i răspunde, Tavi ridică privirea sa ageră ținându-l în loc.

— Unde pleci? Presupun că nu mergeai așa grăbit să mă cauți pe mine...

Robert îl privi încruntat. Strivise țigara de balustrada de plastic a blocului, arzând materialul ca pe un crater de proporții mici, dar urât mirositor. Noroc cu aerul constant aerisit de geamurile deschise la fiecare palier. Nimic însă nu alina aerul gros ce se adunase în gâtul lui ca un gol mental.

Nu-l putea minți, nu avea aceeași metodă de „trompe l’oeil”¹ ca el. Îi rămânea să expire aerul și să răspundă.

— Nu. Am primit un telefon de la Eliza.

Prietenul său îl privi cu amuzament în ochii săi verzi, ce până atunci sclipiseră a contenire și apă stătută, amintindu-i lui Robert de băltoacele ce se adunau vara după ploi cu mângă verzuie ca ochii lui Tavi, în care se strângeau mormoloci și broaște mici.

— Credeam că ai încetat cu Don-Juan-ismul.

Urcă scările pentru a ajunge în dreptul lui. Robert era cu doi sau trei centimetri mai înalt, dar din cauza părului răvășit al lui Tavi, oricine îi vedea ar fi avut impresia că este invers. Liniștea nu era prea obișnuită între ei, niciodată de bun augur, de aceea se oferă primul să o umple.

— M-a sunat acum cinci minute. Vrea să mă duc la ea.

— Ai noroc că nu e departe. Și? Ce ai de gând să faci după?

¹ trompe l’oeil este o iluzie optică folosită în decorațiunile murale

Nu-i scăpa apropoul din tonul lui Octavian. În momente ca acestea nu ezita să-și arate dezaprobarea, sau ghearele de mătă blândă, cum îl ironiza Tavi.

- Depinde de ea.
- Sigur că depinde de ea. Doar e soție, și iubită, și nu în ultimul rând...mamă.

Toate trei parcă erau un triunghi ascuțit ce era înfipt la fiecare rostire în inima sa. Ar fi vrut să-l roage pe Tavi să aibă milă, era suficient de întristat de pe urma acestei femei.

Măcar fusese acolo întotdeauna când era vorba de avertizări și sfaturi. Nu și pentru a da soluții, pentru că erau departe de el. Un om care nu iubise niciodată nu știa ce înseamnă să suferi din dragoste.

- Trebuie să văd ce vrea.

Nu avea să se răzgândească. Rupând contactul dintre privirile lor, a lui Tavi hotărâtă încercând să o determine pe a sa, dar și tristă influențată de a lui. Îi făcu cu mâna, și se opri când tânărul zâmbi făcându-i cu ochiul.

- Măcar simte-te bine!

Zâmbi la rândul său, uitând de întristarea acelor clipe dintre ei. Tavi știa să zâmbească pentru a-i aduce calmul sufletesc și a-l lăsa convins că face bine măcar de data asta. Intrat în apartament, Octavian tresări la salutul vesel cu care îl întâmpinase Sandra. Liniștea apăsătoare dintre el și Robert îi molipsiseră simțurile.

- Sandra, mi-ai făcut pulsul să crească.

O dojeni făcând-o să se roșească în obraji. Fusese bucuroasă să audă ușa deschizându-se iar, bănuind că nu este Robert, ci Tavi. Tânărul se întorsese ceva mai murdar pe haine, observă aceasta încruntându-se, și cu o zgârietură la tâmpla stângă. Nu apucă însă să-l întrebe din cauza lui Adin, care i-o luase înainte.

- Unde te-ai lovit?!

Acesta inspectase silueta lui Tavi imediat ce auzise ușa deschizându-se și pe Sandra ieșind în grabă din cameră. Îl văzuse cu hainele murdare,

mirosind a ulei de mașină și cu tâmpla zgâriată. Probabil nu ar fi observat dacă Octavian nu și-ar fi trecut degetele prin părul încurcat.

— În mașina tâmpitului de profesor.

Le răspunse luându-și telefonul de pe masa din camera lui Robert și a Sandrei, imediat ce-l zărise acolo. Lăsă dosarul cu proiectul lor pe masă și îl închise imediat, pentru a preveni iar un apel primit de la insistentul său profesor. Bănuia că vor mai urma și alte dăți, pentru că nici el nu era tipul de om care să se lase ușor convins...la fel părea a fi și bărbatul ce se îndrăgostise de el.

— Ți-a făcut ceva?

Sandra spera să nu-l supere cu întrebări, sau să-și imagineze ceva atât de rău și neplăcut, dar nu se putea stăpâni. Octavian surâse cu amuzament.

- Și-a clătit ochii cu imaginea mea. Mai mult de atât ce-ar putea face?

O întrebă retoric, calmându-i starea de agitație cu o glumă. Numai Adin nu zâmbise, ci stătea în pragul camerei privindu-l curios. Tavi își aținti ochii asupra lui.

— Probleme?

— Nu. Mă gândeam că poate ai vrea să-ți dezinfecți lovitura de la tâmplă.

Sugeră încercând să tragă de timp pentru a dezbate în sinea sa ce metodă să adopte pentru a afla ce se întâmplase într-adevăr între Tavi și profesorul său. Nu era atât de infantil și naiv precum l-ar fi crezut acesta.

— Mai întâi să fac o baie.

Le spuse trecând în cameră pentru a-și lua haine de schimb. Sandra rămase singură, pentru a stinge televizorul și a căuta prin trusa ei de la medicină ceva bandaje și alcool medicinal.

Adin îl urmărise imediat în cameră, fiind atent la orice mișcare, căutând o reacție care să-i dea de înțeles ce se întâmplase. Bănuia că fusese vorba

de o luptă, ceva. Altfel nu ar mai fi venit Tavi atât de murdar și cu tâmpla zgâriată.

— Ți-a făcut avansuri?

Întrebă până la urmă, mușcându-și buza de jos, crezând că va fi bruscat și luat la întrebări pentru indecența sa. Octavian se opri din căutatul hainelor de schimb, privindu-l cu uimire și nehotărâre. Nu știa cum dintr-o dată Adin devine atât de preocupat de bunăstarea sa.

— Încearcă. Din păcate nu mă interesează.

Adin rămase în loc. Se hotărâse să se așeze pe pat, pentru a-l aștepta pe Tavi până se întoarce. Voia să-i bandajeze el rana, nu Sandra, care îl plăcea deja suficient. Poate că era gelos, poate că voia numai pentru el atenția lui Tavi, nu conta. Rememora discuția lor ca pe o casetă stricată:

— Nu te interesează profesorul tău sau relațiile cu alți tipi?

Oferi întrebarea care-i opri iar mișcările. Amândoi se priveau din locuri diferite ale camerei, poate cu același gând. Mâinile lui Tavi ridicară hainele pe pat, acesta rămânând cu privirea ațintită în covor.

— Nuuu mă interesează bărbații mai bătrâni ca mine.

Răspunsul îl lăsase și mai confuz. Se așteptase la ceva mai concret, nu atât de absurd. Se încruntă nervos. Octavian rezista întrebărilor sale, și îl enerva iar cu atitudinea sa abstractă și ciudată.

— Da sau nu?

— Chiar te interesează așa mult?

Se ridică de jos, cărându-și hainele și două prosoape cu el. Adin bănuia că nu va primi nici un răspuns, și că îl va lăsa să-și bată neuronii până să dea de subînțelesul frazelor sale.

- Nici eu nu știu...

Îl auzi vorbind scurt, ca pentru sine, atunci când ieși din cameră. Îl lăsa cu ochii mari de uimire, privind ușa ce tocmai se închisese. Apoi zâmbi, pentru că „nu știu”, însemna uneori „vreau să știu”.

Iar dacă Tavi era dispus să devină victimă, atunci el era dispus să fie seducătorul. Își mușcă degetul mare de la mâna dreaptă, gânditor, încercând ca întotdeauna să găsească planul de atac. Acum că șatenul îi răspunsese din proprie inițiativă la întrebări era ceva mai sigur. Fusese comunicativ, chiar dacă o făcuse pe ocolite.

Baia începea să-i relaxeze mușchii după atâtea ore de încordare. Abia acum constata că are zgârieturi pe brațe și o vânătăie de toată frumusețea pe piciorul drept. Normal că aventura lui se lăsase cu amintiri.

La început crezuse că nu va ieși viu din acea mașină. Viteza cu care se izbiseră în șanț ar fi fost de ajuns să rupă gâtul oricui nu purta centură. Mașina nu fusese avariata prea mult, numai zguduise unele piese. Zâmbi gândindu-se că Domnul Codreanu era bun de plată pentru pagube. El nu fusese la volan, prin urmare nu putea fi învinuit, dacă s-ar fi ivit ocazia unei anchete. Dar știa foarte bine că bărbatul nu ar fi riscat să-l implice pentru că ar fi divulgat intențiile acestuia sau i-ar fi provocat probleme mai mari. Era bun când venea vorba de a trece dincolo de limita normală și a pipera viața altora.

După aventura asta avea nevoie de un nou plan. Nu rezolvase problema aruncând mașina profesorului său în șanț. Acceptase proiectul și compania acestuia. Îi lăsase atunci numai un avertisment de a păstra distanța.

Aburii calzi și oboseala își făceau simțită prezența nu doar în mintea sa, care începea să aibă lacune...ci și asupra trupului, simțind o oarecare amețală și o moleșire a mușchilor. Se grăbi să iasă din cadă și cu lentoare se șterse îmbrăcându-și hainele pe rând. Plecă din baie uitând să deschidă geamul. Nu-l interesa decât să stea în pat câteva clipe pentru a șterge împânzeala din fața ochilor și să audă altceva decât vâjâielile pe care le avea în cap.

— Te simți bine?

Auzi vocea lui Adin, puțin îngrijorată în timp ce închidea ușa. Dădu negativ din cap, stropii de la părul lui ud sărind pe fața tânărului, care zâmbi amuzat și se apăra cu mâna. Era prea obosit pentru a ridica mirat din

sprâncene. După baia și săpuneala intensă parcă avea o mască pe față, nu piele.

— Stai jos.

Adin se ridică trăgându-i brațul spre patul lui. Închise grijuliu geamul și trase perdeaua și draperia pentru a-i face loc lui Tavi să stea jos pe pat. Tânărul fixase ceva mai nedumerit posteriorul acestuia, ridicat la un unghi destul de... greu de imaginat. Ori i se părea lui, ori Adin făcea intenționat asta? Clipi dând din umeri. Îi era greu să reacționeze. Era obosit, dar imaginea era bună de privit. Își întoarse capul și pe lateral, tânărul luându-și timp în a aranja draperia cât mai frumos, parcă o prezenta la expoziție nu alta.

— Am aranjat cu Robert draperia la loc, ai reușit să o scoți din suport dar nu era ruptă. Explicase ca pentru sine. Hai să-ți dezinfectez zgârietura. Se oferă dintr-o dată, zâmbetul lui crescând în lungime când se întorsese brusc și îi prinsese din greșeală privirea asupra lui, sau a unei părți anatomice ce-i aparținea.

— Bine.

Octavian se așeză pe pat, încercând să se lămurească în privința tânărului. Nu nega că îi plăcea ce vede, dar nici că toate astea aveau un scop anume. Închise ochii atunci când tifonul umezit în alcool medicinal îi atinse tâmpla stângă. Simțea mai intens degetele lui Adin pe obraz și frunte, decât usturimea lichidului. Îi simțea respirația caldă în proximitate, mirosul dulce pe care acum îl identifica ușor. Știa că Adin e jos, lângă el, chiar și cu ochii închiși. Tresări când tifonul se lipi de gâtul său, făcându-l să scoată un sunet de surprindere, imediat camuflat de râsetele de amuzament ale lui Adin.

— Părei dus cu gândul.

Își scuză tânărul fapta, privindu-l intens, parcă ar fi vrut să scoată din ochii lui toate răspunsurile. Îl simțise relaxându-se puțin sub atingerile lui, iar asta îi dădea imboldul să fie mai îndrăzneț. Să-i testeze barierele, să vadă până unde îi permite șatenul să-l stârnească. Nu nega că între timp îi studiasse chipul destins. Simțea totuși că este o liniște aparentă și că Tavi

nu are garda jos în totalitate. Îi permitea acele atingeri dintr-un motiv sau altul.

— Ești așa palid...

Rosti nemulțumit, închizând sticla de alcool, alăturând peste dop tifonul și punându-le jos la piciorul patului. Tânărul se așeză pe pat, dezmoțindu-și genunchii, căci stătuse cu ei îndoiți cât îi dezinfectase rana.

— Sunt obosit, atâta tot.

Îi răspunse și spatele lui deveni imediat rigid, când simți degetele acestuia masându-i grumazi. Închise ochii cu putere când mâna băiatului găsisese acele noduri care trebuiau destinse. Nu se putea abține și ridică capul într-o parte lăsându-l pe Adin să-l răsfețe, din motive străine lui. Ceva în el se contorsiona să se abandoneze atingerilor care-i relaxau mușchii, însă mintea nu înceta să-l țină tensionat. Strânsese din dinți încercând să nu cadă pradă gândurilor, pentru că nu știa când fusese ultima dată când cineva îl atinsese cu atâta grijă. Când cineva îi arătase o fărâma de afecțiune. Nu își dorea să se piardă în mica atenție oferită de Adin, probabil cu ceva intenții obscure. Cu toate astea, voia să se comporte amiabil și conform, așa că îi permitea.

— E bine așa, nu?

Primi ca aprobare o încruntare scurtă. Tavi pe cât era de zvelt și impunător, atât de repede se lăsase pradă mâinilor sale. Îl auzi oftând, începând să se destindă.

— Întinde-te să-ți masez spatele.

Se oferi cu un zâmbet triumfător pe buze. Octavian îi îndeplinise ordinul, lăsându-se pe burtă, lungindu-se în pat.

— Te pricepi, piciule.

Râse amuzat de cât de molfăite se auzeau cuvintele pentru că stătea cu obrazul drept pe pernă. După baia fierbinte și masajul de la Adin, care continua pe omoplații lui și pe umeri, spre gât, simțea o stare de letargie și

relaxare profundă. Păcat că nu avea cum să-i returneze favorul tânărului, simțindu-și pleoapele grele închizându-se fără să se poată stăpâni.

Adin îl privi amuzat. Adormise atât de repede, și atât de calm. Zâmbi văzând cât poate fi de frumos adormit. Chipul său rece și dur avea acum trăsături aproape copilărești. Ochii închiși, buzele puțin depărtate și ușor ridicate în sus, într-un zâmbet de mulțumire interioară. Îi ridică firele umede care îi stăteau pe frunte și îl acoperi cu pătura, având grijă să-l învelească bine. Făcuse suficiente în acea seară. După un „Noapte bună” șoptit, ieși din cameră fără a face zgomot, pentru a o ajuta pe Sandra la cină. Planul lui începea deja să dea roade.

12. Auriu seducător

Între senzația de trezire și somn, simțise o ușoară apăsare pe pieptul său, care îl incomoda nu doar la respirat, dar și la dormitul cât mai comod. Greutatea așezată pe el îl înfunda cu trupul în saltea și cu capul în pernă, făcându-l să se miște instinctiv pentru a scăpa de deranj. Tavi oftă simțind o mână trecând prin pletele sale. Scăpă un geamăt de plăcere când degetele începuseră să-i maseze scalpul. Se visa iar acasă, sub mângâierile călduroase ale mamei sale, deși în subconștientul său știa că e doar un vis. Asocierea dureroasă îl făcu să deschidă larg ochii.

— Bună dimineața.

Îi ură Adin, cel care stătea așezat cu mâna stângă proptită pe pieptul lui și cu cea dreaptă jucându-se în continuare în părul său, încurcându-l. Clipi și se ridică de pe pat, pentru a sta pe margine, încă nehotărât dacă să se dea sau nu jos. Întrerupsese astfel și poziția colegului său de cameră, care se văzuse nevoit să-și retragă brațele și să stea lângă el, pe pat. Căscă zgomotos întinzându-și brațele, lovindu-l pe Adin în treacăt. Tânărul râse și se retrăsese pe patul lui, lăsându-l să-și întindă mușchii.

Nu știa prin ce minune blondul își schimbase atitudinea față de el, dar era deschis la orice însemna interacțiunea aceasta. Orice reprezenta mica lor joacă, nici nu știa să descrie prea bine dacă era ceva serios sau o simplă hârjoneală care să tempereze atitudinea ambilor.

— Neața'

Răspunse tânărului și își întoarse privirea spre el. Abia acum observa cum se îmbrăcase.

— Bluza asta e a ta?

Fixă cu nelămurire bucata albă de material în timp ce Adin trase de ea admirativ. Bluza avea volane transparente la mâneci, la tivul unde se închideau nasturii dar și la gât. Era extrem de feminină, iar purtată de Adin parcă îi conturau și mai mult acele trăsături androgine, fine și atât de naturale încât bluza completa numai o parte din tot.

- E de la mama!
- Arăți....

Adin îl privi în așteptare pentru a-și continua vorbele. Octavian rămăsese în pană de cuvinte pe moment, neștiind cum să-i explice cât mai clar că nu pare deloc a băiat în acea bluză...inclusiv în blugii mult prea strâmți pe care abia acum observa că-i poartă, și nici șosetele roz cu picățele albe nu-l ajutau.

- E prea devreme, nu știi ce voiam să zic.

Reuși mulțumit să scoată câteva vorbe, și să-și ia ochii de pe coapsele tânărului. Nu știa de ce i se îngreunase așa mult respirația. Nu era de felul lui să-și arate atracția în mod explicit. Doar că Adin arăta diferit. Orice mișcare a mâinilor lui avea grație și eleganță, modul în care vorbea și felul de a se purta îl făceau în mod definitiv ori gay ori bisexual.

- De ce ar conta asta? Spusese fără să vrea cu voce tare
- Ce?!

Tânărul îl privea contrariat, prefăcându-se a fi nervos. Tavi citea prea bine în ochii săi curiozitatea și încântarea, nicidecum acea supărare pe care simula că ar avea-o.

- Arăți bine în ea, totuși.

Se hotărî să schimbe tactica, să tachineze și el la rândul său. Adin rămăsese cu gura căscată, fixându-l până ce ieșise pe ușă, probabil pentru a se duce la baie. Imediat ce îl văzu închizând ușa și auzind apa la baie tânărul scoase un: „Ha!” victorios, ridicând mâinile în sus. Știa că în curând Tavi va începe să se îndrăgostească de el, dacă nu începuse deja să-l placă. Ceea ce îl încurca însă era finalul. Acum că stabilise clar că planul lui este acela de a-l seduce pe Octavian...prin toate mijloacele posibile, nu știa ce urma să facă atunci când tânărul ajungea într-adevăr să-l placă așa cum își dorea el.

Își fixă blugii albaștrii întunecați, care îi puneau în valoare talia mică, fundul și abdomenul plat și ieși imediat din cameră. Lăsase grijile de-o parte acum că îl știa pe Tavi în baie. Tânărul se aplecase spre ușa de la baie, pentru a

privi pe gaura cheii, încercând să zărească măcar o parte din trupul dezgolit al lui Octavian. Sandra îi povestise la cină că îl văzuse gol, chicotind cu orele ca o școlăriță încântată despre cât de dotat este Tavi.

Îl făcuse să se enerveze și să vrea să-l vadă gol la rândul său, pentru ...a se lămuri. Da. Clar voia să-l vadă gol numai pentru că Sandra îl lăudase. Atât...își spuse atingându-și obrajii care ardeau. Negă în sinea sa că s-ar fi simțit atras, prea mult de Octavian și încercă să se concentreze asupra găurii de la cheie. Oftă nemulțumit văzând că este acoperită. Probabil careva își agățase hainele în cuierul mic de la ușă. Deja înjurase pe oricare din ei ar fi fost. Din cauza lor trebuia să se retragă nemulțumit. Nu reușise să vadă nimic.

Din hol, se întoarse înapoi în camera lor, hotărât să-l vadă pe Octavian gol cu orice preț. Nimeni nu-i puneă piedici, își spuse căutând prin geanta sa de la facultate.

— Pleci?

Se auzi vocea lui Tavi, care intrase înapoi în cameră. Trebuia să se schimbe pentru a pleca la facultate, dar nici nu se grăbea. Privind la ceasul de pe noptieră, oricum întârziase la primele trei ore, așa că jumătate din zi era pierdută. Măcar putea lua cursurile de la Robert, asta dacă și el se dusesse la facultate și nu preferase să stea toată ziua la amanta sa. Își frecă parul nervos cu prosopul, reușind să-l facă să stea în toate părțile.

— Nu plec! Am ore după-masa.

Era prea concentrat să aranjeze conținutul genții, în timp ce căuta acel ceva. Zâmbi fericit când reuși să-și găsească oglinda roz pe care o purta totdeauna cu el. Așa se putea preface că nu e atent la el când se schimbă, dar să-l spioneze cu oglinda. Luase din geantă un balsam de buze prefăcându-se că îl folosește.

— Țștia de la Conservator își conservă studenții vād. Aveți ore numai amiaza?

Glumi Octavian, care de data asta își legase bine prosopul în talie. Adin putea însă să admire restul trupului său, acesta stând cu fața spre el, cu

spatele sprijinit de una din marginile de la bibliotecă. Lăsase mâna în jos, uitând pentru câteva clipe de oglindă. Mușchii abdomenului i se încordau cu fiecare mișcare a mâinii, când Tavi își ștergea părul, conversând ceva cu el...numai că Adin nu-l auzea. Era atent la modul fin în care pielea sa strălucea și mirosea după duș, la pectoralii înroșiți de apă și la picioarele lungi care îl făceau să arate mai înalt fără haine pe el. Ar fi vrut să facă acel prosop invizibil, eventual să-l tragă cineva de pe Tavi.

— Piciule? Ai adormit cu geanta în brațe?

Îi trecu Octavian mâna prin fața ochilor de câteva ori. Oftă exasperat când Adin abia atunci începuse să clipească. Nu avea habar că tocmai el îi provocase acea transă profundă.

- Sunt cu doi ani mai mic decât tine să știi.
- Atunci ar trebui să fii mai respectuos.

Îl atenționează Tavi în glumă, făcându-i semn cu mâna să se întoarcă cu spatele pentru a-l lăsa să se schimbe. Acum era șansa lui, își spuse, întorcându-se lent privind cu coada ochiului la Octavian, care își scosese la nimereală niște haine.

— Respectuos auzi. Când tu te porți așa urât cu mine.

Se prefăcu a face conversație pentru a-i distrage atenția. Reușise să ridice oglinda, căutând în dreptul noptierei pe Tavi pentru a-l vedea. Oftă fericit când zări reflecția lui în oglindă, reușind să-i distingă abdomenul și pectoralii. Continuase să-i vorbească, mai mult să aiureze în jurul subiectului, pentru că toate gândurile sale se opreau la trupul tânărului.

- Nu mă port urât cu tine. Azi m-am purtat frumos de exemplu.. Îi spuse Tavi preocupat de a găsi o pereche de boxeri și niște șosete prin sertarele de la dulap. Găsi cele pe care le căuta, și se ridică de jos.
- Nu vrei să muți oglinda aia din ochii mei pentru câteva clipe? Îl întrebă amuzat pe Adin, care scăpase imediat oglinda din mână, luat prin surprindere. - Îmi intră lumina în ochi și nu văd să mă îmbrac. Îi spuse în final, privindu-l cu atenție în timp ce se își lua hainele pe el.

- Îmi aranjam părul, dacă vrei să știi. Bălmăjise oftând.
- Ai văzut ce te interesa?

Adin încerca să-și ferească privirea, acum că fusese descoperit cu atâta ușurință. Octavian privi distrat la el; îi plăcea să vadă pe fața tânărului puțină inocență și teamă, nu doar acea încăpățănare constantă. Părea mai atrăgător.

Tavi dădu din cap, acum că reușise să se îmbrace se așeză comod lângă Adin.

- Nu pe mine trebuie să mă convingi.

Observase clar obrajii roșii ai acestuia și modul în care era privit. Blondinul cu siguranță fie îl plăcea, fie plănuse ceva anume și îi stricase planul.

- Mă duc în bucătărie.

Se grăbi Adin să plece, puțin dezorientat de spusele lui Octavian. Oare își dăduse seama că vrea să-l seducă? Ca să nu mai spună de plăcut, pentru că pe de-o parte recunoștea că simte o atracție puternică față de el, dar pe de cealaltă parte nega vehement. Trecu în hol, auzind în spatele său ușa deschizându-se. Privi puțin temător în jos. Știa că Octavian vine după el în bucătărie și ar fi vrut să fie singur pentru câteva minute. Nu știa dacă mai este încă roșu în obraji, deși după cum îi bătea inima bănuia că da.

- Nu mai avem mâncare...

Comentă înainte de a-l lăsa pe Tavi să mai deschidă discuția în legătură cu oglinda. Trecu spre frigider deschizându-l și privind cu atenție. Găsise preocuparea perfectă pentru a-l scoate iar din starea de supărare ce începuse să apară. Îl auzi pe Octavian oftând, venind în spatele lui, tentant de aproape. Căldura lui se disipa printre haine ajungându-i către tot spatele.

- Mi-e foame.

Plecuse la fel de repede, lăsându-l să înfrunte răceala holului și nervii pe care acum trebuia să-i înghită. Luase câteva ingrediente de prin frigider la nimereală. Nici nu mai știa cum să procedeze, dar nu se putea opri acum.

Intrând în bucătărie la rândul său, îl găsisse pe Octavian citind. Adin trecu imediat ochii spre coperti, pentru a citi titlul și autorul.

— Alexandre Dumas.

Octavian îndreptă cartea pentru ca acesta să poată citi tot titlul. E un roman de dragoste, arată spre titlul care însă nu-i sugera nimic. Dădu indiferent din umeri. Și el citea, dar mai mult cărți despre istoria muzicienilor.

— Nu credeam că citești așa ceva.

Adin îl fixă curios. Lăsase ingredientele pentru budinca de orez pe masă.

- Unele cursuri de la facultate mă fac să mă gândesc la ghilotină. E muncă de cercetare.

Glumi făcându-l pe tânăr să râdă. Vărsase puțin din lapte dar nu conta, acum că atmosfera nu mai era așa încordată. Își trecu ochii rapid spre șaten. Nu părea afectat, din contră. Zâmbea amuzat spre el, având în privire calm și serenitate. Uneori chiar și el se mira ce fire contradictorie este Tavi. Acum zâmbea, iar în clipa următoare pleca nervos din casă.

— Nu e de mirare! Ti-am spus eu că ești nebun!

Îl tachină Adin, pierzându-și pe moment concentrarea încercând să-i citească expresiile. Vărsase tot laptele în oală.

— Ah! Uite ce-ai făcut! Acum trebuie să măsoz iar...voiam să fac orez cu lapte.

— Știi să gătești?

— Normal! Știu că mă crezi privilegiat și de bani gata, însă mă pricep la multe chestii.

Clipi Adin cu mândrie, privindu-l triumfător. Știa că Tavi nu se pricepe la gătit și lua asupra sa misiunea de a pregăti ceva pentru amândoi.

— Nu și la spionatul cu oglinda.

Adin îi întoarse o privire tăioasă, semn că își dorea să înceteze apropoul.

— E un truc foarte vechi. Dar mi-ai amintit de o melodie frumoasă, în acel videoclip apare o astfel de oglindă, folosită pe post de semnal.

Tăcuse, semn că Octavian putea continua.

- Take That, Pray.

Adin îl asculta atent încercând să rețină informația, uitând pe moment de cearta lor și de tentativele de seducție. Acum că pusese oala cu lapte pe aragaz, aprinzând între timp flacăra pentru a o încinge mai repede, se grăbi să-i distragă atenția lui Octavian de la ce citea.

— Mănânci cu mine, nu?

Întrebă cu vocea suavă, făcându-l pe tânăr să ridice ochii dintre paginile cărții și să aprobe aproape hipnotic. Adin era mai mult decât încântat că reușea să-i capteze privirea atâta timp.

- Am să caut videoclipul. Poate învăț pentru data viitoare.

Dădu din umeri și se întoarse să vadă dacă laptele începuse să fiarbă. Octavian își văzu în continuare de lectură. În sinea sa percepu o schimbare minoră atât în comportamentul său dar nu își făcea speranțe false. Tânărului blond îi cam plăcea să se joace cu focul, după cum observa.

13. Gri întunecat

Vocile celor doi tineri îi deranjau somnul. Dar îi era mult prea greu pentru a se ridica de pe pat. Se simțea în siguranță învelit cu pătura groasă și amortit datorită poziției ghemuite în care se afla. Cei doi vorbeau încet, aproape în șoaptă. Îi auzea perfect. Se gândea că natura îi dăruise timpane atât de bune pentru momente atât de nepotrivate.

- Din toate culorile de pe paletă, cum naiba te-ai oprit la asta?! Arată Robert spre galbenul-opac, aproape crem de pe paleta unde Tavi pusese cu grijă alb și negru din plin, iar câte puțin din restul de culori.
- Au zis o compoziție cu gri-uri...

Se apără Octavian, dând indiferent din umeri la reacția celui mai bun prieten al său. Aveau de lucrat pentru a doua zi, la cursul de Artă Modernă, un tablou numai cu gri-uri, indiferent de tema aleasă. Robert l-ar fi aruncat pe geam de nervi, dar nu avea ce-i face. Era nevoit să-i ceară ajutorul lui Tavi pentru tabloul lui. Într-un fel se simțea eliberat că are pe cineva lângă el să-l ajute, dar și supărat că trebuie să depindă de ideile lui, care se schimbau din minut în minut.

- Să-l prezinți tu. Dacă vrei notă mică, e treaba ta.

Ascultă râsul scurt al lui Tavi îl făcu să clipească puțin și să-și lase relaxat picioarele în jos pe saltea, fără să le mai țină în dreptul pieptului. Oftă imperceptibil, lăsându-și degetele să atingă marginea pernei, simțind răceala plăcută. Se încălzise după atâta somn.

- Uite, acum e gri.

Îl auzi iar pe tânăr pronunțând cu lejeritate în timp ce ascultă rânjetul scurt al lui Robert. Azi se părea că cei doi ori nu aveau cursuri, ori nu plecaseră la facultate încă pentru a termina acel proiect despre care Octavian îi povestise cu o zi în urmă și despre care Robert i se plângea de fiecare dată când îl vedea.

- Dacă scrii pe galben că e gri, nu îl transformă în gri sub ochii mei să știi.

Amenință tânărul, ochii săi căprui fixându-i cu determinare pe cei verzi ai lui Octavian. Capetele buzelor sale se ridicară în sus, într-un zâmbet de amuzament.

- Toate corpurile sunt grele. Așa e?
- Cred că da...Răspunse Robert cu o ușoară ezitare.
- Atunci și galbenul meu e gri.

Pronunță Tavi cu hotărâre, făcându-l pe Adin să-și ascundă zâmbetul sub pătura caldă. Era mult prea obosit pentru a interveni între ei și oricum din spusele lui Robert, nu prea avea șanse de a-i schimba părerea.

Amicul său îl lovi cu pensula peste mână, lăsându-i o urmă uleioasă și gri pe degete. Tavi își șterse mâna de pânza tabloului, obținând o altă dezaprobare din partea lui Robert. Ar fi ținut-o așa ore în șir; fie erau nehotărâți asupra culorilor, fie se certau fără a reuși să facă ceva constructiv. De obicei unul din ei doi ceda, lăsându-l pe celălalt să ia decizia. În general Robert lăsa de la el, sătul să stea pe lângă Tavi și să vadă tabloul continuat cu atâta lentoare. De obicei tânărul era mai vivace în mișcări atunci când picta. Fie nu avea chef, ceea ce se întâmpla rar, fie o făcea să-l enerveze.

- Amestecă mai mult ulei, sunt prea cleioase culorile.
- Ai zis că e tabloul meu ăsta. Acum ce te mai bagi?

Întrebă știind că se va ajunge iar aici. Lui Robert îi plăcuse ideea de a crea un peisaj maritim, numai cu stânci. Era ideea lui, normal. Robert în general începea un tablou fără a avea un scop precis. Fără a ști finalul, pe care îl concepea pe parcurs cu puțin noroc. Spre deosebire de el, Octavian pleca de la o idee și pe baza ei contura întreg tabloul, mai întâi ca schiță, apoi în culori.

- Deșteptule! Rosti amicul său pe un ton ironic, lovindu-l cu mâna peste picior pentru a-l dezechilibra de pe scaun. Tavi rămase însă nemișcat, pictând cu calm. Atunci când se concentra asupra unui lucru, cu greu se lăsa întrerupt.

— Mâine este joi...

Îi spuse Tavi, făcându-l pe tânărul de lângă el să-l privească cu atenție, iar pe Adin să-și mute capul mai în jos pe pernă pentru a asculta mai atent conversația.

— Avem ore de Arhitectura, cu „Domnul M-am obsedat de Tavi.”

Ghici Robert imediat din privirea tânărului, dar de cealaltă parte a camerei, Adin deschise brusc ochii. Abia acum că pomenea Robert de profesorul lor își amintea că nu este singurul care luptă pentru atenția lui Octavian. Simți mirosul de tutun ajungându-i la nări atunci când tânărul își aprinse țigara.

— Nu mă interesează, dar nu o să-i placă ce-i fac dacă o să tot insiste.

Amenință Tavi, continuând să vorbească și să balanseze cu precizie țigara între buzele sale pline. Dinții albi zgâriau filtrul maro deschis, strivindu-l puțin pentru că îl ținea prins. Robert îl bătu pe umărul drept, încurajându-l să continue tabloul.

Adin îi avea pe amândoi în câmpul vizual, dar ochii săi cădeau numai asupra lui Octavian. Îl privea încercând să-și închipuie la ce se putea gândi în clipa aceea. Stătea cu spatele la el, sprijinit comod pe scaun în timp ce mâna i se mișca fluent deasupra pânzei. Degetele erau ușor apăsate pe pensulă și tot trupul părea a fi în asentiment cu gri-urile, încordându-se cu fiecare mișcare. Părul șaten sclipea la lumină când spre roșcat, când spre verde, înnebunindu-l pe Adin, care și-ar fi înfipt fiecare deget în pletele sale încurcate. Îl mai auzea oftând uneori sau vorbind cu Robert în șoaptă, probabil cu gândul să nu îl trezească.

Știa că Tavi este diferit, i se citea profunzimea din privire și vorbele lui deși adesea fără sens rezonau intens. Adin ghicise natura sa complexă, și nu avea să se oprească așa ușor din tentativa de a-l seduce. Octavian trebuia să fie al lui cu orice preț își spuse închizând ochii pentru a se mai relaxa câteva clipe. Șterse urmele de lacrimi de pe obraji săi, sperând ca nimeni să nu le observe.

— Te-ai trezit?

Îl observă Robert mișcându-se în pat. Inevitabil, acum trebuia să și răspundă.

— Încă nu.

Încercă să fie scurt, numai că vocea sa răgușită captase atenția lui Tavi care se întorsese cu capul spre el, pentru a-i studia figura. Se strădui să simuleze că încă îi este somn.

— Mă duc la facultate.

Auzi vocea lui Robert, care adună câteva din lucrurile lui împrăștiate prin camera lor. Tavi aprobă imediat, uitându-se cu nerăbdare spre el. Ceva în privirea lui Adin era diferit și dorea să afle ce anume produsese acea schimbare. Tânărul avea părul lui blond, care de obicei era pieptănat și aranjat, foarte răvășit și încurcat. Bănuia că are legătură cu ora târzie la care se întorsese seara trecută, dar pentru că el adormise deja, nu știa dacă pățise sau nu ceva.

— Te simți bine?

Se aproprie de patul în care zăcea tânărul, privind atent la ochii săi înroșiți de plâns și la buza sa crăpată. Se încruntă așezându-se imediat pe marginea patului.

— Mă simt bine...

Se feri de privirea care îi cerceta chipul cu insistență. În zadar se trase spre perete, sperând că va scăpa de analiza lui Tavi. Făcuse greșeala de a scăpa un scâncet de durere. Tânărul îl descoperi de pătură dintr-o mișcare, rămânând buimăcit de multitudinea de vânătăi de pe gâtul său, care era la vedere, la fel ca umărul său drept, căci bluza îi scăpase în jos, lăsând descoperite zgârieturi roșii.

— Ce naiba?!

Murmură neștiind cum să reacționeze. Pe trupul firav al lui Adin se vedeau clar urmele unei bătăi.

14. Pigmenți de plumb

Pătura și cearceafurile de pe pat erau murdare; pline de noroi, căci Adin dormise încălțat. Doar că nu dădea importanță decât petelor de sânge ce păreau impregnate în pernă și în salteaua de sub cearșaf. Părea deja uscat, la fel și urmele de pe blugii tânărului.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

Nu știa cum să reacționeze. Bănuia că cine îi făcuse rău lui Adin o făcuse cu intenție. Tânărul deși îl scotea pe el din sărite, și poate chiar și atunci nu destul, cu Robert și Sandra se purtase foarte bine. Era un tip liniștit, nu vedea de ce cineva i-ar face asta.

— Ce îți pasă? Nu e treaba ta...

Adin prinsese genunchii cu brațele sale subțiri, făcând grimase la fiecare mișcare. Se vedea că se străduiește să pară calm, însă durerea din ochii săi îl trădau. Octavian era pe punctul de a-l ridica cu forța de pe pat, dar bănuia că nu va ajunge la nici o înțelegere așa. Tânărul blond îl privea ca pe cineva străin încă, oricât de bine s-ar fi înțeles ei. Se aplecase ușor, sprijinindu-și un genunchi jos pentru a fi la aceeași înălțime cu blondul de pe pat.

— Atunci lasă-mă măcar să te ajut să-ți cureți rănilor. Până mâine se vor infecta cu siguranță.

Îi sugerase precauție în voce, încercând un ton rar de blând ceea ce îl mira chiar și pe el. Știa că Adin îl va refuza încă odată, dar nici el nu ar fi plecat de acolo până nu afla adevărul. Simțea un sentiment ciudat de supărare, combinat cu nevoia să-l protejeze pe tânăr. Impulsul de a rupe oase și de a strânge pe cineva de gât îi făceau să-i crească pulsul și acea nevoie violentă care-l posedea uneori să-i împânzească văzul.

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Mă descurc și singur.

Se ridică lent pe altă parte a patului, ferindu-se de marginea unde stătea Tavi. Abia ce atinse podeaua cu vârful piciorului că începuse să se simtă

rău. Își mută chipul palid pentru a nu fi văzut de Octavian, care îl urmărea cu atenție.

Stătea încordat, știind că dintr-o clipă în alta va cădea slăbit. Odată dat jos din pat, observase cantitatea de sânge de pe cearșaf. Era destulă pentru a lăsa un om sănătos în pragul leșinului. Nici nu apucase să se ridice bine, că Adin se lăsă cu mâna stângă pe pat. Abia respira.

— Merg să te ajut și cu asta basta. Pune-ți brațele pe gâtul meu și ține-te bine.

Îl sfătui Tavi și fără a mai aștepta se apropiase de el, ghidându-i brațele pe umerii săi. Îl ridică apoi sus, pentru a-l duce spre baie. Reușise să deschidă ușa cu mâna dreaptă, cea stângă fiind suficientă pentru a sprijini trupul ce se prinsese de umerii săi cu greu. Nu plănuiise ca săptămâna aceea să fie cărat princess style până la baie de către Octavian.

— Nu știi ce mănânci picioane, dar cântărești cât un tub de-al meu de tempera...

Glumi pentru a-l înveseli puțin. Îi simțea bărbia ascuțită pe umărul său stâng, și se bucură când îl auzi râzând scurt la remarcă sa. Sperase să reacționeze așa, nu ca de obicei. La baie se descurcase la fel, ținându-l pe tânăr numai cu o mână. Se roșise puțin cu gândul că poate pentru prima oară îl va vedea fără o parte din haine pe el. Deși ar fi fost de preferat alte circumstanțe. Ochii tânărului îl duceau întotdeauna cu gândul la o zi de plajă, vara la mare, sub un cer albastru.

Îl lăsă lent cu picioarele pe gresia din baie, atent să poată fi sprijinit de mașina lor de spălat. Adin deja uitase să-și mai ascundă starea de rău și începuse să tremure. Se simțea sleit acum că nu mai era în pat, dar știa că este spre binele lui să se spele pentru a-și curăța rănile. Octavian între timp dăduse drumul la duș, așteptând o aprobare din partea tânărului.

— Sper că nu vrei să intri îmbrăcat în cadă...

Tresări involuntar când tânărul dădea semne că e pe cale să cadă jos. Întinse brațele prinzându-l bine de umăr și talie.

— Nu mă pot mișca...

Oftă încruntat. Nu știa cine anume îl adusese pe Adin într-o asemenea stare, dar nici nu avea să cedeze. Îl prinse iar în brațe, aducându-l sub duș, udându-se la rândul său. Nu conta, important era să curețe rănila tânărului. Abia după aveau să ia alte decizii.

— De ce ai intrat și tu sub duș?

Vocea lentă a lui Adin nu îi plăcea sub nici o formă. Probabil după atâtea lovituri avea nevoie nu doar de îngrijire ci și de odihnă, de aceea trebuia să afle cine sunt făptașii înainte ca Adin să adoarmă. Urma să le facă o vizită de curtoazie...

— Să te dezbrac. Sau, nu vrei?

Tonul senzual nu-i scăpase tânărului, care imediat renunțase a mai ține pleoapele între-deschise. Îl privea pe Tavi cu ochi mari și mirați. Avea obraji prinși de mâinile calde ale tânărului șaten din fața sa și nu-și putea lua ochii de la el. Îi simțea respirația încinsă peste buzele lui, ar fi vrut să zică ceva dar îl părăsiseră cuvintele toate. Îi privea buzele pline întredeschise, apoi ochii care-i cereau insistent să-l privească.

— Așa. Stai treaz cât spălăm rănila...până ce ajungem în cameră.

Aprobă imediat, deși își ținea cu greu ochii deschiși. Simțea mâinile lui Tavi ridicându-i ușor cămașa cu volane primită de la mama sa, cu multă grijă, deși era pătată de sânge. Nu se putea abține să nu plângă, câteva lacrimi se împreunaseră cu apa caldă ce curgea de la duș. Dar ochii lui lucioși și înroșiți erau dovada că plângea, mai ales când vânățile și zgârieturile începuseră să-l usture sub apa ce curgea, oricât de atent ar fi fost Tavi.

— De ce mă ajuți?!

— Ridică piciorul.

Evită întrebarea pentru că nici el nu știa răspunsul. Nu era milă, nu era compasiune...ca pentru oricine. Ci teamă, grijă și protecție. Adin nici nu-și observase pantalonii trași de pe piciorul stâng. Dar aproape țipase de durere când pe partea dreaptă, se lipiseră de rana adâncă ce o avea la picior.

— Doare...

Tremură când degetele lui Tavi trecuseră peste tăietura de cuțit pe care o avea la pulpa de jos. Se vedea carnea roșie despărțită acum că apa curăța sângele închegat acolo. Octavian înghiți în sec. Era o rană serioasă, Adin tăcuse atâta timp punându-și viața în pericol.

— Știi că doare. Trebuie să rezisti până curăți tot sângele.

Frecase săpunul în palme până ce era mulțumit de cantitatea de spumă și îl spălase ușor, ținându-l de gleznă. Din impuls se ferea, orice apăsare făcându-l să strângă din dinți și să plângă.

- Stai puțin cât curăți sângele, apoi poți să dormi.

— Bine.

Rosti cu greu printre suspine. Mâinile lui îl mângâiau plăcut pentru a-i distra atenția de la adevărata durere. Tânărul rămăsese cu tricoul și pantalonii uzi sub duș pentru a-i șterge urmele de sânge, cu atâta atenție...își spuse trăgând de nas. Stătea în genunchi, concentrat să-l curețe de fiecare dâră de sânge care se închegase pe coapsa lui.

Oare Octavian îl privea diferit sau îl vedea cum îl vedeau și ceilalți? Gândul acesta îi întorcea stomacul pe dos, simțindu-se și mai amețit.

— Ți-e milă de mine?

— Nu fi prost. Oftă imediat, căci amortise stând în genunchi. Nici nu realizase cât este de încordat și temător în atingeri, pentru a nu-l răni pe blond și mai rău de atât. - Nu vreau să te aud vorbind așa. Vreau să îmi povestești ce ai pățit.

— De ce?

Tavi ridică ochii în sus spre el. Nu conta că avea numai niște boxeri și aceia uzi, lipiți de piele. Tânărul îi fixase cu decentă ochii, fără a profita de moment pentru a-și aventura privirile, deși ar fi vrut.

— Vreau să fiu lângă tine, pentru că îmi pasă. Sau ai crezut că eu nu am sentimente?

Luat pe nepregătite de cuvintele aspre Adin își simți obraji arzând de rușine, urechile țiindu-i amortind toate sunetele din jur. Mâna sa se sprijini

de umărul lui Tavi, lăsându-i o urmă de ușurare în contact cu apa ce se răcise pe hainele tânărului.

- Niște colegi...de facultate...m-au bătut.
- Cum îi cheamă?
- Nu știi pe toți, dar cel cu părul lung îl cheamă Andrei. Sunt din anul III.

Se ridică într-un final de jos pentru a-i curăța zgârieturile de pe mâini și gât. Pe piept și la spate avea numai vânătăi întunecate, unele mai noi, altele mai vechi, constată examinându-le.

- Adin, de când timp se întâmplă asta?

Îl trase pentru prima oară puțin mai brusc de umeri, smulgându-i un scâncet și câteva lacrimi. Îi simțea respirația întretăiată și trupul tremurând. Adin se aruncă în brațele sale plângând în hohote.

- De când eram mic, toată lumea își bătea joc de mine că arăt ca o fată! Aruncau cu pietre după mine, îmi puneau tot felul de nume și mă jigneau...Nimeni niciodată nu m-a luat în seamă, nimeni nu voia să vorbească cu mine. Nici la liceu, nici aici. Băieților le era silă să stea lângă cineva cum sunt eu, fetele credeau că le fac concurență și făceau glume pe seama mea...Eu nu am loc niciunde.

Încheie tânărul cu un suspin lung, în timp ce Tavi îl fixa cu uimire. Nu se așteptase ca cineva ca Adin să fie tratat în acest mod. Nu știa că mai pot exista asemenea oameni, dacă îi putea numi așa. Îl ținuse strâns în brațe, oferindu-i consolare în același timp mintea lui rătăcea printre argumente și soluții.

- Toleranța nu e ceva cu care te naști, Adin. Îl ridică ușor capul de pe pieptul său. Este ceva cu care te deprinzi prin educație și înțelegere. Nimeni nu ar avea vreodată dreptul să te judece.
- Doare, Tavi...Nimic nu poate să facă să dispară toate zilele în care am mâncat bătaie pe nedrept. În care mă ignorau sau în care își băteau joc de mine că sunt gay sau travestit...Îi spuse lăsându-și trupul mai aproape de al tânărului pentru că nu doar

bătaia începuse să-l facă să-și piardă iar echilibrul, dar și discuția. Eu...eu nici măcar n-am sărutat pe nimeni vreodată. Nici un băiat, nici o fată. Pe nimeni. Cu ce drept?!

Cuvintele i se pierduseră demult ascultând în tăcere, cât timp vocea lui Adin tremura cu fiecare amintire. Nu putea ignora durerea tânărului, poate aceasta îl făcea să se simtă și mai atașat de el. La naiba cu orgoliile.

— Nu o să mai vorbim de asta acum. Mulțumesc că ai avut curajul să-mi spui. Îl sărută în treacăt pe obraz ridicându-l iar din cadă pentru a-l duce înapoi în cameră. Adin ridică puțin capul pentru a mai adăuga ceva, dar Octavian îl opri imediat: Ce mi-ai spus rămâne între noi doi.

Privirea tânărului îl liniștise și își lăsă de bună-voie capul pe pieptul acestuia, de data asta fără a mai avea forță în a-și ține mâinile pe umeri lui. Auzea ușile deschizându-se lent, dar deja ochii săi erau închiși și se pregătea să adoarmă.

- Încă nu e timpul de somn, Adin. Ia ceva pe tine, te rog.

Simțea zvâcniri ale rănilor în tot trupul atunci când Octavian îl dăduse repede niște haine pentru a se îmbrăca. Abia reușise să le ia pe el, ținându-l la ușă în jur de două minute. Ochii îi avea încețoșați și îi lipsea puterea de concentrare. Patul său nu mai era bun de dormit, fiind murdar și plin de sânge. Octavian îl lăsase în patul său.

— Tu unde dormi?

Întrebă lăsând pătura să-i acopere trupul firav. Își ascunse capul sub ea, inhalând parfumul rămas impregnat în material, care mirosea ca Octavian. Se simțea ciudat de liniștit.

— Dormi acum, e amiază. Când te trezești schimb eu așternuturile.

Octavian îl privi cu grijă, căutând orice urmă de disconfort în privirea tânărului, dar părea a fi mai calm. Probabil baia îl moleșise destul pentru a se odihni.

- Am să plec la facultate. O să o sun pe Sandra să stea cu tine. Găsește o scuză pentru tăietură, ai nevoie de copci. Roag-o să-ți facă un antibiotic ceva, ok? Orice să te faci bine repede.

Adăugă imediat ce văzuse grijă în privirea lui Adin. Îl mai sărută odată pe obraz după care ieși lent din cameră. Intră în baie pentru a aranja la loc hainele tânărului și încălțările lui care rămăseseră aruncate la nimereală pe jos, după care curățase orice urmă de sânge. Îi promisese să nu mai spună nimănui și avea să se țină de cuvânt. Nu era singura promisiune ce o făcuse. A doua oară promisese să le plătească cu vârf și îndesat celor care îl loviseră pe Adin. Cel puțin de acum încolo să aibă pe cineva lângă el, pentru că merita.

*

Clădirea Facultății de Muzică nu i se părea prea impunătoare. O intrare mică fără spațiu de deplasare pentru un grup mai mare de studenți și aspectul de clădire veche îi displăcuseră încă de la început. Dar nu era acolo să admire arhitectura veche. Intră înăuntru lăsându-și buletinul la portar așa cum i se ceruse. Nu îi păsa de asta. Opri unul din studenții ce se plimbau mai calm pe coridorul de la parter.

- Unde îl găsesc pe Andrei, tipul din anul III?
- Dacă te referi la „Pletosul” e la etaj, prima ușă la stânga. Cred că are pauză.

Îi oferi tânărul informația necesară. Îi mulțumi politicos, dar imediat zâmbetul său dispăru de pe buze, cum se întoarse cu spatele. Cineva avea să sufere pentru ce îi făcuseră lui Adin...

15. Natură moartă

Unul din defectele lui Octavian era acela de a judeca oamenii după aparențe. Știa că nu este bine să-i catalogheze și să le pună etichete ca la niște sticle sau conserve, dar nu avea altceva care să-l ghideze decât această intuiție oarbă pe care o urmase în atâtea rânduri. Dățile în care judecase eronat erau destule pentru a-l face să nu repete greșeala. Dar oricât ar fi încercat, nu reușea să-și controleze acea capacitate de a favoriza sau de a detesta unele persoane numai la prima vedere.

Andrei zis „Pletosul” se număra printre cei defavorizați în ochii lui, cuprinzând și grupul în care se afla acel tânăr. Erau trei la număr. Depășit, însă nu intimidat, Tavi se sprijini calm de balustrada scării pe care le urcase până la etaj. Se părea că hainele de lux și accesoriile asemenea nu scuteau personajele ce se aventurau în discuții lipsite de importanță, de decență și respect față de ceilalți.

Reținu câteva detalii despre cel care urma să devină ținta sa. Andrei fiind un tip la fel de suplu ca și Adin, cu diferența că era înalt cu câțiva centimetri și era însoțit de cele două escorte. Ceilalți erau mai bine-făcuți, probabil pentru a contrasta cu feminitatea primului. Deveniseră forma ei brutală și hidoasă. Octavian râse în sinea sa văzându-se cercetat cu privirea de către Andrei, care se prefăcea a continua discuția cu ceilalți doi. Nici nu se gândise să deschidă o asemenea capcană și șansa îi surâdea mai curând decât ar fi crezut.

Urmări grupurile de studenți din jur, majoritatea fiind preocupați de discuții, schimburi de cursuri sau chiuluri. Nimeni nu băgase de seama prezența sa străină. Cu atât mai bine, își spuse deschizându-și fermoarul de la haină pentru a scoate o țigară. O rugămintă poate aduce multe...se întoarse din profil pentru a privi cum o parte din studenți intră la clase, lăsând în urmă coridoarele cu pereți verzi de culoarea oului clocit și geamuri crăpate ce scârțâiau sumbru. Și spre norocul lui, pe cei trei tineri, care nu plecaseră alături de grupul lor.

Lăsă vârful de la adidasul drept să lovească ușor cimentul întunecat, în semn de gândire și ezitare. Tactica nu-i lipsea, nici avântul ci numai momentul oportun. Vedea perindându-se în fața ochilor săi trupurile celor trei, ochii cuprinși de spaimă violentă și reacțiile viscerale necontrolate. Închise ochii pentru a relaxa mușchii încordați și a goni clipa de rătăcire. Privise destul cimentul, ce aducea cu el acea moarte a culorilor, răceala ce nu se transforma în nimic nici dacă era acoperită cu o altă culoare. Șoptea...natură moartă la nesfârșit.

Lovi țigara sa în palmă de trei ori, numărând obsesiv pașii până la cei trei. Tinerii îl fixară curioși, cel puțin cei doi. Andrei uitase să ascundă acea sclipire de moment pentru că nu bănuia că are de-a face cu un inamic.

— Aveți un foc, vă rog frumos?

Știa să fie și politicos. În special cu cei pe care nu îi putea suporta. Era modul lui de a-și ucide neplăcerea din întâlnirile neprevăzute cu astfel de oameni. Cuvintele frumoase așezau albul lângă negru, oferindu-i contrastul care îl căuta.

Descoperind diferența subtilă dintre vorbe și fapte, dintre voce și grai...Nici el nu era de piatră. Pentru că a fi de piatră înseamnă a te ascunde sub una, își spunea contemplând lent ochii celor trei, găsind urmele vagi ale slăbiciunilor ca niște produse expuse la târg. A te ascunde pentru el însemna a dori ceea ce nu poți avea...pentru că dacă ai fi avut, însemna moarte...inexistență...

— Da, sigur.

Se oferi cel cu părul lung, având o voce la fel de politicoasă inițiind astfel acel comportament disponibil, liber și tragic de prostesc. A agăța pe cineva din atâta lucru i se părea copilăresc și banal. Ca și prima alegere a unui măgar fără să-i verifichi dinții să vezi cât e de sănătos sau de bătrân. Andrei pica toate testele, tocmai pentru că voia el să le pice și pentru că ridica ștafeta cât mai sus posibil. Robert îl știa indulgent...aici era precum un tiran.

Tipul scoase din buzunarul său de la blugi o brichetă, având grijă între timp să ridice suficient de tricou pentru a-și arăta ca o damă la centură,

abdomenul. Tavi privi fără a simți sentimente enorme, numai o ușoară supărare datorită întâzierii cu care primea bricheta. Probabil tânărul nu excela nici la flirt și nici la promptitudine. Andrei zâmbi cald, însă ignoră acea imagine.

Știa că orice om, oricât de diabolic și de nemernic ar fi, este până una alta, prieten cu un altul, care ține la el. Poate doarme într-un pat cu o persoană pe care o iubește sau care își împarte mâncarea cu cineva. Uneori lipsa unei preocupări îi fac să-și arate cealaltă parte a monedei, partea care n-a fost netezită încă. Nici el nu era un exemplu mai bun, își spuse acceptând bricheta, zâmbitor.

— Arăți bine.

Îi spuse celuilalt șoptit, făcându-l să se lumineze și mai mult la față. Andrei lăsase garda jos cu o simplă minciună, rostită cu atâta simplitate. Oare cât ar fi putut să mintă și până unde? Se întrebă continuând să-l întrebe pe tânăr chestii minore despre el, ceea ce îl interesa prea puțin, dar care îl ținea pe ultimul prins în capcană.

Obiectul șantajului era încă în mâna sa, în caz că Andrei ar fi dat înapoi. Îi oferise un flirt de ocazie, lăsându-l să asculte din partea lui complimente pe care alții și le-ar fi dorit și poate că le-ar fi meritat. Uneori viața nu-ti oferea decât praful din silabe și fraze goale prinse în zâmbete false.

Se trăsesese aproape de tânărul cu părul lung, refuzând să-și aprindă încă țigara. Nu lua în seamă privirile celorlalți doi care chicoteau și rosteau obscenități de tot felul. Probabil le lipsea acea parte a caracterului care știe ce înseamnă intruziune și indecență. Alături de aceea era dispărută totalmente prudența. A te lăsa sub vraja oricui te pune în lumina slăbiciunii, iar a privi asta, te făcea complice.

În cele din urmă deschise bricheta, mulțumit că era în forma ei clasică și veche, transparentă cu acea rotiță ce azi o înlocuieră cu tot felul de butoane, accesoriizând obiectul pentru a-l face cât mai atrăgător. Păcat că nu găsiseră o metodă să le țină mereu în funcțiune fără a trebui încărcate. Frumusețea orbea...o știa prea bine. O simțea pe pielea lui de fiecare dată

când se uita la Adin. Ceva mai instigator la contemplare și inspirație nu ar fi crezut să întâlnească.

Și cel din fața sa deranjase feeria, limpezimea și aura jovială a lui Adin. Ținu bricheta ferm între mâinile sale, ducând-o lent spre țigara din gură, puțin umezită de pe buzele lui roz-palide. Andrei părea că îi urmărește mișcărilor, curios să-l audă vorbind iar. Avea pe chip acea anticipare plăcută. Tăcerea vorbea pentru unul, celălalt prefera să vorbească pentru sine. Aprinse țigara, trăgând primul fum, depărtând bricheta de el, spre Andrei. Tânărul nu observă flacăra aprinsă încă, era prea atent la propunerea lui Tavi de a se întâlni. Un strigăt înspăimântat din spate îl aduse înapoi cu picioarele pe pământ...și cu părul său lung, în flăcări.

— Părul! Părul!

Țipase imediat unul băieții care până atunci stătuseră drept martori, sărind în ajutorul celuilalt. Părul ars începuse să miroasă și Octavian se retrase cu doi pași în spate, privind calm în ochii plini de supărare, nervozitate și nelămurire ale lui Andrei. Tânărul pierduse deja jumătate din podoaba sa capilară, probabil odată cu asta și porecla de „Pletosul”, pentru că din părul său care înainte îi cădea pe umeri în jos, negru și ondulat, rămăsese o claiă răvășită și distrusă ce cu noroc îi ajungea la gât. Își stinsese părul cu mâinile cu o oarecare întârziere, datorită actului neașteptat.

— Tâmpitule!

Țipă unul dintre ceilalți, al doilea spectator, aventurându-se în proximitatea lui cu gândul de a-și răzbuna amicul. Rămase surprins de viteza de mișcare a lui Tavi când pumnul său se ridicase în aer să lovească. Nu păruse a vrea să se miște din loc decât în ultima clipă, când trecuse în dreapta sa.

— Nu am treabă cu voi. Ar fi bine să nu vă băgați.

Îi preveni lent, cu o voce amenințătoare, așteptându-se să fie încolțit.

— E amicul nostru!

Refuză celălalt, ca și primul, sărind la atac cu pumnii și picioarele. Nu se ferise a lovi, mai ales că toți trei de acum porniseră împotriva sa, cel mai

înverșunat fiind chiar Andrei. Fusese umilit, și căuta să-și recapete ceea ce nici nu avea...mândria.

Reușea să le facă față doborând unul, apărându-se de lovituri sau lovind doi și vărsându-și toată furia pe al treilea. Andrei scăpase cu cele mai puține vânătăi, ceilalți doi abia reușeau să respire. Era un adversar de temut, pentru că odată ce intra în luptă o făcea cu un scop. Spre deosebire de ei care erau luați prin surprindere, supuși îndoieli și grijilor. Încerca să se abțină din a-i băga direct în comă sau la spital.

Pumnul lui se opri în obrazul unuia dintre ei, întorcându-i trupul într-un cerc perfect. Dezorientarea din ochii acestuia pregăteau urmările unei asemenea lovituri, dacă pe Tavi îl zvâcneau puțin degetele lipite de podul palmei până la încordare, celălalt simțea acea viziune întunecată și slăbiciunea totală, căzând secerat pe cimentul rece. Un alt trup urma să i se alăture, Octavian profitând de neatenția adversarului pentru a-i servi un pumn între coaste. Nimic nu lua suflarea cuiva decât o lovitură în sub centură.

Andrei rămase privind transfigurat la trupurile ce se târau pe jos, tremurând pentru a alina durerea sau scuipând sânge. Cei doi arătau atât de rău încât păreau gata de a trage să moară.

- Domnule Dir- Ar fi vrut să strige dar faptul că Tavi zâmbea îl oprise. Numai un om nebun putea râde când alții suferă.
- Probabil mă crezi nebun.

Intui Octavian și fără prea mare greutate, se depărtă de trupurile căzute pe jos ce se chinuiau să se ridice. Se sprijini cu umărul drept de zid. Andrei constată că avea încă țigara în gură, fumând cu înverșunare. Nu răspunse, de acum știind că este doar o capcană.

- Am venit să te avertizez că data viitoare am să te scalpez dacă vă mai atingeți odată de el!

Ochii tânărului se măriră, realizând abia acum despre cine este vorba. Disprețul ce se vedea clar în acele pupile, nu putea fi ascuns cu nimic, dar cu atât mai mult îl mulțumea pe Tavi. Acțiunile unui om în asemenea clipe îi trădau următoarea mișcare, pentru că nu toți elaborau planuri care să nu fi

existat deja. Nici măcar el, care...venise a-și apăra colegul de cameră. Acționase diferit, ferindu-se pentru a nu fi prins. În esență planul reușise dar intenția era comună. Nici el nu credea, sau nu o simțea așa. Pentru că îi făcea mereu inima să bată și să-l lase agitat și neîmpăcat cu sine. Ce voia de la Adin? Stinse țigara.

— Travestitul ăla...

Îl trezi din meditație unul din cei doi căzuți jos, care izbutise să se sprijine de celălalt pentru a se ridica. Pașii făcuți spre amândoi îi erau repezi și cu o singură lovitură de picior îi trântise pe ambii la loc pe cimentul rece. Ceva din agonia lor jalnică îi aducea o mulțumire interioară ciudată. Nu pentru că s-ar fi hrănit cu durerea lor, ci pentru că acea parte din el care dorea să echilibreze balanța avea parte de acțiune și rezultat imediat.

Priveliștea patetică îl făcu să încrucișeze brațele și să frapeze prin răspunsul său calm:

— Adin.

Pentru o clipă tăcu imediat, refuzând că înțeleagă cum reușise să rostească numele tânărului cu atâta afecțiune. Rămase uimit de propriile sale gânduri, dar se ascunse sub masca rece și sadică.

— Dacă îi faceți ceva după „discuția” de azi, sunt în stare să vă bag în spital pe toți trei.

Îi privi pe rând, adresându-le tacit aceeași amenințare. Liniștea dovedea că este înțeles, deși se mai auzeau scrâșniri de dinți sau înjurături pe nerăsuflăte.

— Dacă scapă unul din voi o vorbă despre asta. Arată cu degetul în jos, semnalând cele petrecute. —Ajunge-ți unde vă stă cel mai bine. La doi metri sub pământ...Le spuse cu un surâs ciudat de satisfăcut. — Ah, și „Pletosule”, nu mai fi gelos pentru că Adin e mai frumos ca tine...

Atingând coarda cea mai sensibilă, dar și mărunțelul discordiei ce pornise probabil o rivalitate subiectivă între Andrei și Adin, tânărul roșise de furie

auzind ceea ce chiar el se temea să recunoască. Frumusețea sa pălea în comparație cu cea a lui Adin, oricât de feminin ar fi arătat el cu părul lung.

— Ai să plătești pentru asta.

Promise printre dinți, fixându-l pe Octavian cu hotărâre. Tânărul însă făcu semn din mână a indiferență și nepăsare. Să divulgi că ai să plătești cuiva, că ai să te răzbuni înseamnă a-ți descoperi singur planul. O greșeală prostească. Le întoarse spatele părăsind coridorul înapoi pe scările ce duceau la parterul Conservatorului.

Era cuprins de o liniște interioară stranie, o mulțumire cu starea și cu faptele. Era conștient că toate gândurile sale erau îndreptate către băiatul blond cu ochii albaștri. Le cuprindea bine-voitor pe toate în sinea sa, având senzația că locul lor era deja acolo. Înaintă hotărât să evite mijloacele de transport în comun acum că ieșise din clădire, și decise să pornească la o plimbare până înapoi la apartamentul în care își avea camera. Gândul de a sta alături de Adin nu-i dădea pace.

Refuza să creadă că ar fi ceva de o profunzime aparte, lăsându-se păcălit singur cu bună-știință că sunt numai griji minore pentru că avusese de-a face cu dușmanii lui Adin. Continuase tot drumul, oprindu-se de câteva ori pentru a sta pe bănci fumând câte o țigară, două.

Ajungând la blocul lor, intrând pe aleea care-l ducea la scara lor, reușise să cadă de acord că poate într-adevăr intervenise din nevoia de a-l ști bine pe Adin, din atașament sau atracție...Nu știa care dintre cele două. Îi era cu atât mai dificil să le spună pe nume cu cât își dădea seama și ce însemnau. Pentru el era acceptabil, pentru alții...era fără noimă faptul că cineva poate place o persoană de același sex. Asta dacă îl plăcea pe Adin, dorea să-și stabilească poziția aceasta cât mai curând. Atracție? Era sigur de ea. O știa în măduva oaselor pentru că nu era prima oară.

Urcase scările la fel de preocupat de constatări și concluzii. Poate că era o impresie izvorâtă din gândirea sa, ori o dorință de a duce mai departe actul de protecție. Dar oare, bucuria cu care intrase în casă cu gândul revederii tânărului, nu le contrazicea pe ambele?

— Te-ai întors!

Îl întâmpină Sandra venind din cameră în holul de la intrare doar pentru a-l vedea. Tavi zâmbi calm și se descălță, ignorând privirile insistente ale tinerei. Își simți haina trasă de pe umeri și se lăsă dezbrăcat.

— Ești îngândurat azi...S-a întâmplat ceva?

Octavian și-ar fi dorit să facă dispărută intuiția feminină. Cu atât mai greu îi era să refuze ajutorul fetei de a-i asculta păsul, care nici măcar nu era al lui, dar îl cuprindea și pe el în ecuație.

— Obosit. Am fost până la un coleg să-l ajut la un tablou și am lucrat cam mult. Adin ce face? Întrebă înainte ca Sandra să-i compătimească starea sau să-i ofere cine știe ce leac. Mirarea ei îl făcu să regrete întrebarea, care lăsa să-i scape puțin din preocupare. Acoperi imediat: —Robert a venit?

— Adin a mâncat acum o jumătate de oră și e în cameră pentru că nu se simte bine. I-am cusut rana la coapsă. S-a zgâriat rău de ceva ascuțit pe o scenă? Îi spuse Sandra oftând, părând nu tristă ci mai mult contrariată. — Robert a plecat la o tipă...Liza sau Eliza parcă. Își aminti tânăra, vag dar suficient de clar pentru Tavi. Acesta îi mulțumi imediat, lăsând la o parte grija pentru Robert, care plecase din nou la amanta sa fără a-i spune, sau a avea intenția să o facă. Oftă profund.

— Mă duc să dorm. Noapte bună.

O lăsă pe Sandra în hol, fără a mai întoarce capul pentru a vedea dacă se întoarce la ea în cameră sau se duce la baie; bucătărie eventual. Nu îl interesa.

Imediat ce trecuse de hol, intrând pe colț unde era ușa la camera lor, atenția sa se îndreptase către Adin. Îl găsi suit în patul său, răvășind din desenele sale, prin care umblase probabil în lipsa sa. Octavian intră tăcut înăuntru, închizând ușa fără să-și dea seama că Adin se va speria.

Prins în desenele tânărului, uitase de existența altor ființe umane, rămânând în gândul său doar el și creațiile lui Tavi, care îi grăiau fiecare câte ceva. Tresări brusc când auzi ușa închizându-se.

— Nu am vrut să te sperii...

Se scuză Octavian puțin nehotărât unde să stea. În pat era împrăștiate desenele sale, lângă ele era Adin. Pe celălalt pat era doar salteaua pentru că probabil tânărul băgase la spălat așternuturile pentru a ascunde urmele și sângele de pe ele. Îi promisese că le va spăla el.

- Scuze, a trebuit să le spăl. E vina mea, nu?
- Încetează să crezi că ar fi vina ta.

Insistă pe un ton autoritar, așezându-se pe fotoliul de lângă biblioteca lor. Își încrucișă palmele pe abdomen și închise ochii lăsându-și capul pe marginea de sus a fotoliului. Între timp Adin adunase cu grijă desenele pentru a i le pune la loc în bibliotecă, de unde le luase fără voia lui.

- Te-ai supărat că m-am uitat pe ele?

Privi Adin spre el, cu precauție, fixând când podeaua când pe tânărul din fața sa pe care nu-l văzuse din acea amiază. Seara se întorsese ciudat de calm și obosit. Roși cu gândul că poate își petrecuse ziua cu cineva apropiat, poate o fată. Probabil de el nu s-ar fi atins nimeni fără să nu se simtă straniu.

- Nu. Te poți uita când vrei.

Răspunsul îl primi entuziasmat, zâmbind larg, fericit că descoperea partea lui Octavian care mai mult ca sigur era cea mai apreciată. Talentul cu care își picta tablourile și dăruirea dovedeau rafinamentul ce îl ascundea prin asprimea caracterului.

- Mulțumesc!

Strânse la piept mapa tânărului, bucuros că nu mai este refuzat și tratat cu aroganță. Clipi însă răzgândit, pentru că nu era prima schimbare de atitudine. Ceva era diferit și nu înțelegea ce.

Își încrucișă picioarele pe covor, întorcându-se cu fața spre Tavi, privindu-i profilul. Admiră nasul lunguiet al acestuia, ridicat puțin în sus la vârf, având acel aer sofisticat. Colțul buzelor sale se relaxaseră. Regreta că acesta își ținea ochii închiși. Era curios să vadă cum lucesc a verde pur și amplu când fixează ceva în depărtare sau privește în gol. Octavian însă părea a fi obosit. Nu trebuia să vorbească. Marginile ochilor săi se coborau ușor,

pentru a sta apropiate de închidere. Somnul îl chema precum cântecele pe care le cânta Adin la vioară.

— Ți-e somn?

Întrebă tânărul trecând prin părul lui blond un creion căzut pe jos, scărpinând tâmpla dreaptă. Tavi deschise lent ochii, fără a-l privi însă. Era de ajuns că toate gândurile se umpluseră până la refuz de Adin, nu mai era nevoie să-l și vadă. L-ar fi dat peste cap, sau cel puțin așa credea. Dăduse din cap aprobator.

— Dacă vrei eu am să dorm pe salteaua mea, îmi iau un cearșaf și...
— Nu fi stupid. Îl întrerupse Tavi privindu-l vehement. —Ai nevoie de odihnă mai mult decât mine. Tu dormi în patul meu iar eu stau aici în fotoliu.

Adin lăsă capul în jos, dar cu o privire determinată. Nu voia să-l lase pe Tavi să sufere de lipsa odihnei din cauza lui. Realizase că Octavian devenise încă de la început subiectul său de interes, își vărsase furia și nervii pe acesta, certându-se doar pentru a se împăca. Îl voia lângă el sub orice formă, ca amic, ca iubit sau coleg de cameră. Nu-l interesa.

— Dormim amândoi!

Spuse cu hotărâre, Tavi privindu-l puțin uimit de subita alegere. Acum câteva zile nici nu se gândise că se vor putea acomoda unul cu celălalt.

— Piciule nu e o idee prea bună. O să te strivesc în somn...

Aproape accepta, mirat în sinea sa de decizia pripită. Nu obișnuia să facă un pas fără să-l calculeze, Adin însă schimba situația. Îl apucase de braț iar Tavi se ridicase la cea mai ușoară smucitură tocmai ca blondul să nu se forțeze. Gândul că s-ar forța sau că și-ar obosi corpul și așa firav, îl făcea să-i tolereze orice moft.

— Nu sunt pici!

Țipă acesta în urechea sa, cu scopul clar de a-i atrage și mai mult atenția, grăbindu-se să se bage în pat. Octavian îl opri.

— Stau eu la zid. E destul de frig lângă fereastră.

Îi trase pătura într-o parte, Adin conformându-se și făcându-i loc lângă el. Odată așezat, Tavi devenise din ce în ce mai somnoros. Bănuia că liniștea venise odată ce simțise trupul cald al lui Adin cuibărindu-se în brațele sale. Nici nu știa dacă îl trăsese primul în brațe, sau dacă Adin avusese inițiativa. Probabil că amândoi acționaseră deodată, întâlnindu-se la jumătatea drumului. Auzi glasul tânărului șoptindu-i „Noapte Bună”, și aprobă imediat cu zâmbetul pe buze. Era mulțumit.

16. Tridimensionalitate

Încerca de o oră să traseze cu pensula conturul unei imagini apropiate de ceea ce avea în minte. Reușise numai să strice pânza tabloului, ajungând să înjure de nenumărate ori. Câteodată își pierdea îndemânarea și abia reușea să recapete echilibrul mâinii pentru a nu-i tremura. Îi lipsea concentrarea în acea zi, decise lăsând pensula jos și împingând șevaletul la locul său între perete și bibliotecă. Se întoarse cu fața spre patul său, privind spre farfuria cu prăjituri aduse în dimineața aceea de Adin.

Nu era prima oară când tânărul blond făcea acest gest. Poate în semn de mulțumire că îl ajutase, sau în încercarea de a se înțelege bine unul cu celălalt. Octavian își șterse mâinile pe unul din prosoapele sale pe care le ținea lângă el atunci când picta. Totdeauna avusese o slăbiciune pentru dulciuri, și prima dată când gustase prăjiturile făcute de Adin rămăsese cu o impresie foarte bună. Tânărul era talentat la gătit, era frumos și atrăgător. Nu înțelegea de ce alții refuzau să-l privească așa cum îl vedea el. Spera în curând să-l poată și auzi cântând la vioară.

Gustă una din prăjituri, așezându-se pe pat pentru a o savura liniștit. Trecuse deja o săptămână și profesorul său nu îi mai făcuse nici o altă vizită, dar nici el nu frecventase cursul acestuia joia. Nu se puteau feri unul de celălalt la infinit, își spuse Octavian închizând pentru câteva clipe ochii, lingându-și degetele pe care rămăsese glazură de ciocolată. Omise pe moment că se gândea iar la Adin, ca în fiecare zi de când se întâmplase să-l vadă bătut și maltrat. Ciudat că lui îi rămăsese mintea la acea cămașă cu volane pe care o mai purtase și în alte dăți după evenimentul respectiv. Îl admirase pentru puterea de a merge mai departe fără a se lăsa doborât de aceste incidente, fie ele cât de dese în viață acestuia...Nu lăsase o clipă să se vadă că este trist sau că îl doare ceva. După bătaia primită se comportase la fel ca înainte, puțin mai atent cu el, dar având aceleași toane și mofturi.

Tavi deschise ochii și se ridică pe marginea patului, atunci când ușa de la intrare se deschise. Auzind tocurile Sandrei se lăsă dezamăgit la loc în pat.

Se așteptase să fie Adin. Tânărul plecase de dimineață pentru a se întâlni în oraș cu sora lui mai mică și încă nu se întorsese de mai bine de șase ore. Era pentru prima oară când se simțea atât de neputincios și de îngrijorat. Avea o formă de frustrare pe care nu o cunoscuse până atunci. Știa unde este Adin, dar nu se putea stăpâni să nu-l vrea înapoi în camera lor mai repede. Nici în pat nu își găsea o poziție favorabilă, care să-i calmeze nerăbdarea. Până la urmă renunță la a sta în cameră pentru a merge să o salute pe Sandra, gândindu-se că astfel va uita și nu îi va simți lipsa.

*

Tânărul cu părul blond își învârti plictisit câteva fire între degete, privind la lumea care trecea pe lângă el. De câteva minute își aștepta sora mai mică să vină să-l vadă și mașina nu mai sosea. Probabil șoferul făcea ca de obicei, exagera conducând deosebit de prudent. Știa că o face spre binele lor, fiind în slujba tatălui său de mai bine de 20 de ani, încă de pe timpul când mama lui trăia, dar asta nu însemna să nu fie punctual. Oftă resemnat.

Își sprijini spatele de zidul decojit de varul colorat al unui magazin, ferindu-și bluza pentru a nu se murdări. Zâmbi amintindu-și fascinația cu care îl examinase Octavian înainte de a pleca. Știa că bluza sa, despărțită în două bucăți, una scurtă ce-i stătea deasupra buricului și îi acoperea helanca semi-transparentă, atrăgea destule priviri. Sigur, majoritatea îl credeau a fi o fată cu pieptul plat și destul de simpatică pentru a semăna cu un băiat. Tavi însă îl știa mai bine decât ceilalți și părea că îl acceptă așa cum este. Era motivul pentru care în zilele ce trecuseră după acea bătaie fusese vesel și mai optimist.

Un strigăt îi întrerupse gândurile, și privi înspre partea din dreapta a trotuarului pentru a vedea mașina lor parcată la câțiva metri. Sora sa deja coborâse și alerga spre el. Îi sărise în brațe imediat, fără să-i pese că erau priviți și că se aflau în mijlocul străzii. O prinse bine pe fata de 12 ani,

încercând să nu se dezechilibreze pentru a face un spectacol și mai grandios decât acela de a se lua în brațe sub privirile oamenilor.

- Cami! Apostrofă imediat și fata se dezlipi de el, fericită să-l vadă după o lipsă de aproape două săptămâni. — Îmi șifonezi bluza. Își aranjă apoi hainele, privind spre Camelia cu grijă. Fata dădu din umeri și îi sări iar în brațe.
- Adi, am atâtea să-ți spun...Nici nu știu cu ce să încep. Îmi era așa dor de tine!
- Și mie îmi era dor de tine.

Zâmbi, apucând-o de ambele mâini. Fata îl trase spre locul unde era parcată mașina lor, vorbindu-i despre cât de plictisitor fusese pe drum până să ajungă în capitală, cât de aglomerat era prin centru și câți câini morți număraseră pe autostradă de la plecare până la sosire. Uneori se întreba cu cine semănase sora sa, mama lor fiind o femeie iubitoare și tandră, iar tatăl lor un bărbat cu capul pe umeri. Dădu din cap salutându-și șoferul, urcând în mașină.

- Hai să mergem să bem un suc, ceva.

Îl rugă fata care venise de acasă, din provincie pentru a-l vizita și se întorcea înapoi în aceeași zi. Adin acceptă imediat, știind o cofetărie unde putea sta fără a fi deranjați de fumători sau tineri teribiliști.

- Deși vreau să beau o bere...

Îi șopti fata, chicotindu-i la ureche și fiind destul de promptă în a opri protestul lui Adin ciupindu-l de burtă. Fratele ei se trase nervos departe de ea, privind-o încruntat.

- Tot maimuță ai rămas.

O tachină acesta, știind că se supără când folosește apelativul „maimuță” în locul numelui ei.

- Nu fi răutăcios. Voiam să-ți spun că te-ai îngrășat...

Tânărul o privi cu coada ochiului. Știa că spune asta numai pentru a-l provoca să vorbească. Era inutil să se certe, și se hotărî să o ignore privind

pe geamul fumuriu al mașinii. Tavi probabil la ora aceea încă nu se trezise pentru a găsi prăjiturile sale lăsate pe noptieră special pentru el. Zâmbi puțin gândindu-se că își formase rutina asta, de a-i face câte ceva dulce în fiecare dimineață, prefăcându-se că o ajută pe Sandra. În realitate le făcea pentru Octavian, într-un fel să-i mulțumească de ajutor, dar și dintr-un atașament ciudat.

— Adin? Pari îngândurat...

Sesiză sora sa, împingându-se cât mai aproape de el pentru a-i studia expresia feței. Tânărul încercă în zadar să se ferească din ochii ei, Camelia îl cunoștea mult prea bine.

— Îngândurat și roșu în obraji...

Rosti fata arătându-i obrazul stâng cu degetul. Adin o prinse de mână încercând să o strângă cu putere pentru a o face să înceteze. Nu voia să vorbească cu nimeni despre Octavian, deși simțea nevoia de a spune cuiva tot ce are pe suflet. Mai ales că nici el nu își prea dădea seama de sentimentele proprii.

— Unde vrei să mergem?

Schimbă subiectul pe un ton vehement, deși la privirea care o avea Camelia în clipa aceea, vocea sa era ca și nulă. Fata își dăduse seama că fratele ei mai mare ascunde ceva.

- La primul cafe-bar. Ți-am spus că vreau să beau o bere.

Repetă fata imitând vocea lui de mai înainte și privind către șoferul lor în caz că acesta s-ar opune sau ar spune ceva tatălui lor. Zâmbi mulțumită văzând că bărbatul îi face cu ochiul și aprobă lent din cap.

— Of...Bine.

Acceptă tânărul indicându-i șoferului strada spre un bar unde spera să nu fie prea multă lume. Îi părea bine să-și revadă sora, dar într-un fel se simțea enervat de insistența acesteia de a ieși în oraș. Ar fi vrut să se întoarcă cu ea acasă pentru a i-l prezenta pe Tavi. Dar acum, gândindu-se mai bine, poate că Octavian ar fi fost răutăcios iar.

Nici în bar nu scăpase de insistențele Cameliei. Fata se așezase cât mai aproape de geam, pentru a admira trecătorii, și nici nu apucase să stea bine pe scaunul de piele neagră că îl luase la întrebări pe tânăr:

— Unde te gândea în mașină? Sau, mai bine zis...la cine?

Îl privi cu coada ochiului, în timp ce scana cu ochii ei albastru-verzui restul sălii cu mese și scaune. Erau câțiva băieți în spate râzând în grup, și doi bărbați la masa apropiată de bar. Fiind amiază localul nu era atât de aglomerat.

— La nimeni...

Rosti cu rugămintă în voce pentru ca sora sa să nu mai insiste. Numai că obținea exact opusul, Camelia frecându-și bărbia cu mâna. Înainte de a spune ceva o oprise chelnerul care venise pentru a le lua comanda. Normal, fata ceruse berea pe care avusese de gând să o bea; Adin alegând sucul de portocale.

— Suc natural... Frățiorul meu se roșește, e mai bleg și are grijă de silueta sa. Deci: Trebuie să se fi îndrăgostit!

Concluzionă aceasta făcându-l să o privească amuțit pentru câteva clipe. Tânăra îi vântură șervețelul de pe masă prin fața ochilor.

— Adin. Sunt eu, Cami...

Tachină în glumă, tânărul încruntându-se imediat. Dezbătea în sine sa dacă să-i spună sau nu. Odată ce i-ar fi spus, Camelia cu siguranță ar fi vrut să-l vadă pe Tavi. Și nu știa dacă chiar se îndrăgostise de Octavian pentru a putea susține asta. Îl plăcea, dar nu știa cum să procedeze.

— E o poveste lungă.

Își întinse coatele pe masă, punându-și capul resemnat pe ele. Avea să-i povestească surorii sale de Tavi și nici nu știa cu ce să înceapă. Tresări puțin când simți mâinile ei peste ale sale.

— Hai, Adin. Cine e băiatul?

Întrebă aceasta făcându-l să stea drept pe scaun. Nu-i venea să creadă că sora sa își dăduse seama că este vorba despre un tip fără ca el să scoată o vorbă măcar. Privi masa rotundă, spre suprafața întunecată. Nu era un secret că îi plăcuseră băieții încă de la început...numai că nu se simțise atras de nimeni până la Tavi. Oftă pregătit să povestească totul.

17. Penumbre în Cord

Îi era dintr-o dată frig, și nu mai băga de seamă că Sandra îi vorbește. El singur ieșise din cameră pentru a uita de noua sa obsesie, Adin. Nu înțelegea de unde pornise această fascinație a sa pentru tânărul blond, acea dependență de existența lui. Oricum odată cu sosirea lui Adin, chiar dacă se calma, îi simțea prezența mult mai apăsătoare decât lipsa. Sandra ridicase puțin vocea pentru a-l face atent, însă nu izbutise asta decât câteva clipe. Octavian se ridică brusc de pe patul opus, punând punct discuției lor despre medicină și leacuri băbești. Nici nu își mai amintea cum deviasse subiectul de la un serial de televiziune până la medicamente. Oftă, încercând să fixeze cu privirea rătăcită covorul.

- Mă duc să dorm. Cred că m-am stresat prea mult la ultimul tablou.
- Aveți de lucru? Întrebă Sandra, nu numai din politețe, dar și curioasă să afle noul program. Tavi nu respecta orarul de la facultate, frecventând numai orele la materiile care îi plăceau și care i se păreau importante. Era selectiv în privința asta, chiar dacă știa că este în pericol de a pica unele examene.
- Pentru săptămâna viitoare, pe marți sau miercuri.

Auzi răspunsul lui în timp ce acesta ieșea pe ușă. Nu o lămurise decât că va fi la facultate marți sau miercuri. Probabil fie evita subiectul, fie nu își dădea seama de întrebare. Observase cum adesea privirea lui se fixează în gol în timpul discuțiilor, dar nu insistă să-i atragă atenția.

Își trase părul încurcat de pe ochi. Starea de frison și răceală a trupului nu îi trecuse. Era supra stimulat din toate punctele de vedere. Corpul îi era constant în stare de alertă, cerându-i certitudine și control. Cerându-i să acționeze mai mult decât atunci când lovea și lupta. Mintea nu înceta să creeze scenarii diverse, care să-l aibă pe Adin ca focus central.

Simțea pulsul său crescut și starea de anxietate îl făcea să tremure involuntar. Robert lipsea de data aceasta, pentru că de obicei el era singurul care stătea cu Tavi până îi trecea. Și prezența lui Robert era suportabilă pentru el oricât de bolnav ar fi fost. Ajuns în camera pe care o

împărțea cu Adin se trase spre pat, reușind să se arunce amorțit pe saltea. Nu mai simțea altceva decât bătăile rapizi și uneori întrerupte ale inimii împreună cu zgomotul astupat din urechile sale. Timpanele stăteau să-i explodeze.

Avea nu doar ghinionul de a se simți rău, dar și acela de a nu reuși să se odihnească din cauza asta. Gândurile ciudate care îi apăreau atunci când închidea ochii se învârteau iar în jurul lui Adin. Își trase perna de sub cap, acoperindu-se cu ea peste urechi. I se părea că îi aude vocea în cameră, deși știa clar că plecase. Lăsă greu capul pe brațul său stâng, reușind să adoarmă într-un final, așezat cu trunchiul pe pat și cu picioarele atârând pe margini.

*

Cu siguranță aceasta nu era ziua fericită a lui Adin. Era pe cale de a-i dezvălui surorii sale mai mici despre Tavi, în ciuda rezistențelor lui. Cedase atât de ușor această dată, când în general avea pretenția de a câștiga fiecare dispută. Cel puțin atunci când venea vorba de Tavi...ca și acum. Singura explicație pe care o putea găsi fără să pară absurd era nevoia de a spune cuiva ceea ce simte, pentru că în ultima săptămână simțise destule. Toate evenimentele, atenția lui Tavi erau suficiente să-l pună pe jar. Nu avusese parte de grija și preocuparea nimănui până atunci și simțea același lucru pentru Tavi. Poate mai mult, dar nu reușea să-i dea seama.

- Îl cheamă Octavian.

Începu lent, atrăgându-i atenția fetei de la băutura ei, spre el. Tânăra zâmbi victorioasă că își determinase fratele mai mare să-și dezvăluie secretul, dar și curioasă să asculte totul despre cele întâmplare.

Era un bun povestitor, pentru că reținea foarte bine amănuntele unui eveniment, avea memorie vizuală și descria detaliile privirilor sau a gesturilor. Camelia nu se plictisise o clipă ascultând ce avea fratele ei de spus. La început se indignase când Adin îi povestise de prima dată când îl

întâlnise pe Tavi. Ca și el la început, își formase o părere despre el eronată. Octavian era mai mult decât un tip arogant și blazat. Povestise pe rând cum se răzbunase pe el, căutând metode să-l supere. Camelia îl lăsase să spună fiecare întâmplare pe rând, fiind atât de convingător încât fata avea impresia că tot timpul privise și ascultase un spectacol gratuit, uitând de berea ei de pe masă.

Octavian începuse să i se pară un tip înconjurat de o aură misterioasă. Purtarea sa îl făcea să pară deosebit. Fata chiar se mirase de calmul acestuia atunci când venea vorba de Adin. Fratele ei mai mare exagerase cu acea competiție între ei, dar conta prea puțin sau deloc. Reușise să mențină o comunicare între ei doi. Se simțise puțin decepționată de trecutul neclar al acestuia. Adin îi povestise de confesiunea lui Robert din ziua în care Tavi plecase cu profesorul lor. Era destul de suspicioasă și în privința relației lui Tavi cu acel bărbat. Nu ar fi vrut ca fratele ei să sufere de pe urma cuiva, cu atât mai puțin a colegului său de cameră. Ceea ce o pusese iar pe gânduri era modul în care își schimbase atitudinea în acele ultimele zile, după spusele lui.

Tânărul blond omisese cu intenție întâmplările de la facultate. Nu avea de gând să-și spună păsul surorii sale pentru a o împovăra cu griji, fiind mult prea mică. Probabil s-ar fi speriat și ar fi spus totul tatălui lor. De acolo era numai un pas spre întoarcerea înapoi acasă...Acasă însemnând de acum departe de Tavi. Sora sa deși gândea matur pentru vârsta ei, nu putea nega sau ascunde că este numai un copil, poate ca și el. Nu se simțise niciodată îndeajuns de matur să renunțe la unele idei și capricii.

— Ar trebui să-i spui.

Concluzionă sora sa, sorbind lent din sticla de bere. Abia acum observa că nu îi adusese chelnerul o halbă, sau refuzase ea...nu își mai amintea exact. Îl bulversau cuvintele ei.

— Să-i spun?

Bâjbâi pe masă, căutându-și paharul cu suc, fixând-o neîncetat. Fata zâmbea cu hotărâre, întrerupând acel zâmbet determinat pentru o grimasă atunci când gustă berea care se încălzise între timp. Adin se abținu să nu

râdă. Sora sa semăna cu el când se trezea adormit în unele dimineți și nu reușea să-și dezlipească ochii, clipind un minut în continuu.

— Exact.

Răspunse fata cu același calm, de parcă totul s-ar fi rezolvat odată ce Adin recunoștea fățiș că îl place pe Tavi. Și în plus, îi lipsea avântul. Abia îi recunoscuse surorii sale că place un tip, dar să-și adune curajul să se confeseze tocmai lui i se părea deplasat.

— Cum să-i spun?!

Se răsti puțin spre Camelia, care ridicase sticla maronie de pe masă, învârtind-o în spirale orizontale întrerupte spre stânga și dreapta. Nu-i venea să creadă că poartă o asemenea discuție.

— Dacă va râde de mine și mă va lua peste picior?

— Ah, Adi uneori prea îți place să-ți plângi singur de milă. Își încrucișă tânăra brațele slabe, ce se asemănau cu ale fratelui ei, pe masa de plastic gros. Dacă râde de tine, te indignezi și începi să râzi de el că ti-a făcut avansuri. Fii mai inventiv, la urma urmei... este cuvântul tău împotriva cuvântului său. Și sunt sigură că odată ce afișezi nutrița ta de bebe fără suzetă câștigi toate voturile din jur.

Glumi Camelia văzându-și fratele schimbându-se la față de mai multe ori. Îi plăcea să-l înțepe cu remarci acide despre comportamentul lui copilăros, exagerat de dificil. Era greu să ai un frate precum Adin, dar era mai greu să te lipsești de el.

— Oricum, își vântură aceasta părul lung și blond, în același mod ca și Adin. — M-ai făcut curioasă așa că, am să trec sâmbăta asta să-l cunosc și eu pe Tavi. Și pe colegii tăi de apartament. Adăugă amuzată de expresia exasperată a lui, care probabil acum se răzgândeă că o implicase și pe ea în toată povestea.

Tânărul se abținuse de la orice alt comentariu. Știa că nu avea rost să se certe degeaba cu sora sa. Nu o putea opri să-l viziteze, pentru că dacă ar fi

Încercat, tânăra îl suna pe tatăl lor pentru a-l pârî. Cunoștea ciudatele ei metode, fiind nehotărât dacă le învățase el de la ea, sau invers.

Partea care îl înveselea era aceea că spusese fetei ce avea pe suflet și că fusese ascultat cu atenție. Probabil dacă ar fi fost oricine altcineva, nu ar fi avut parte de urechi atât de bune ca ale Cameliei. Rămase cu ochii fixați spre aceeași masă întunecată de sub brațele sale.

Viața sa începuse să se miște prea repede pentru a o putea ajunge din urmă. Sentimentele apărute din neant față de Tavi, chiar dacă stătuseră în tenebrele inimii lui încă de la început, îl contrariau. Până atunci toate visele sale se învârtiseră în jurul muzicii, a viorii, singura sa companie. Speranțele lui erau numai acelea de a nu fi iar pus la zid, arătat cu degetul și batjocorit. Asta nădăjduia de fiecare dată când pleca de acasă spre facultate.

Acum spera să nu aibă multe ore pentru a putea sta în compania lui Tavi, chiar dacă acesta era mai preocupat de pictat decât de el. Speră să-i poată fi aproape atunci când avea nevoie, de aceea îi lăsa prăjituri la micul dejun în fiecare dimineață. Lumea sa nu mai era cea de din afară, ci cea de lângă el...cea în care se afla Octavian. Camelia nu înțelegea decât o parte mărunță și nesemnificativă din ce simțea el. Pentru sora lui probabil era mai mult bucuria de a-l vedea prins în mrejele cuiva, asta pentru că ea era prea mică pentru asemenea trăiri. Nu însemna că nu și le putea imagina sau visa la ele.

— E trecut de cinci ceasul!

Exclamă fata, sperându-l cu strigătul ei. Fusese cât pe ce să verse restul de suc pe masă. Tânăra se amuzase pe seama lui, dar își ceruse totuși scuze.

— Hai să mergem. Și eu trebuie să ajung înapoi...

— Înapoi la Tavi?

Completă fata, clipind cu inocență prefăcută. Adin o ignoră cât timp plătise consumația lor, iar la întoarcere nu o găsisse deloc pe sora sa. Rămăsese singur în bar, cu portofelul în mână, privind cu stupiditate spre ușa barului. După ce își revenise din nimicul care putea fi descris drept starea sa, ieșise

din bar spre trotuarul unde parcase șoferul lor mașina. Acolo o regăsise pe Camelia, dar tânăra îi făcea cu mâna gata de plecare.

— Vin sâmbătă! Promise trimițându-i un sărut prin aer. Adin rămase nemișcat, făcându-i la rândul său cu mâna și trimițând un sărut spre ea. Poate că arăta stupid în clipa aceea, dar i s-ar fi părut și mai stupid să-și trateze sora cu indiferență numai pentru că nu s-ar fi convenit. Zâmbi gândindu-se că Tavi ar fi susținut același lucru.

*

Somnul adânc îl cuprinsese ca o mare întunecată din care lipseau visele frumoase și zgomotul din jur. Totul era pustietate pierdută în abis, nu avea nici început, dar nici sfârșit. Se simțea prins în răceala de nepătruns cu privirea fără a putea face un gest de revenire la realitate. Merita neantul, pentru că îl căutase tot timpul...în tablouri, în gânduri și în privirile sale. Era sub pielea sa, ca o cerneală neagră ce îi înlocuia sângele, era în organele sale aburite cu fumul gri și în mintea sa ce se oprea din claritate în clipe rătăcite. Aștepta să vadă până unde îl va duce cu încremenirea. Numai că se aștepta să se piardă mai departe, nu să fie zguduit și cutremurat. Își simți umărul scuturat cu putere. Abia reuși să deslușească persoana de lângă el și faptul că Adin îi striga îngrijorat numele.

— Tavi...ești bine? M-ai speriat, părea că nu te mai trezești.

Explică tânărul cu vocea plină de neliniște. Îi studie cu atenție chipul palid, reținând fiecare trăsătură care nu se găsea de obicei pe fața lui Tavi. Își mușcă îngrijorat buzele, fără să știe ce anume are. Părea a fi și mai absent acum cât era treaz, decât în somn.

— Sunt bine. Nu îți face probleme...

Rosti Octavian privind cu atenție în ochii săi albaștrii. Adin avea gene atât de lungi și pufoase fără a fi accentuate cu altceva. Le întrecea pe ale Sandrei, care se chinuia cu rimel și creion să și le evidențieze. Era de o naturalețe stranie, fără să poată pune la îndoială frumusețea lui.

— Robert s-a întors și el. E cu Sandra în bucătărie, pregătesc cina.

Se retrase tânărul de pe pat, încercând să-l înveselească cu un zâmbet cald. Îl molipsise imediat, Tavi zâmbindu-i la fel.

- Nu îmi e foame. Vreau să dorm.
- Ok. Te lase să te odihnești. Pare că ai nevoie.

Oftase așezându-se cu capul la loc pe pernă, ascultând la ușa care se închidea în urma lui Adin. Poate că negura începuse să se risipească. Poate că îi lipsea acea lumină care să-i ghideze calea în întuneric...Îi lipsea...Adin. Își spuse trecând cu degetele pe fruntea sa, depărtând unele șuvițe încurcate.

18. Armonie crepusculară

Avea acel sentiment ciudat de retrăire a clipei. Își oprise pentru moment ochii asupra unui obiect din sala de curs și începuseră să i se deruleze prin fața ochilor imagini rapide, flash-uri fără chip sau motiv anume. Nimic ce ar fi putut descrie în cuvinte, dar care îi bulversau liniștea interioară. Rar...așa rar, și totuși cu forță dezlănțuită. Nu le găsea înțelesul, nu exista poate unul...

Robert era atent la curs. Îl privea cu coada ochiului în timp ce își notau amândoi ce le dicta profesorul. Nu pricepea ce anume descrie, despre ce era vorba. Scria ca un robot cuvintele pe foaie fără a se grăbi să le deslușească sensul. Le păstra pentru mai târziu. Era mirat că Robert nu rămăsese în urmă cu scrisul. De obicei îl mai ruga să-i dicteze câte o frază uitată, sau să-i împrumute notițele în pauzele dintre citate.

Octavian își întoarse la loc capul spre colile sale și mâzgăli restul de cuvinte care le ascultase în timp ce mintea sa reflecta pierdută. Pagina avea aspect haotic privind din depărtare, de sus. Își amintea de copilăria sa, când ceruse caietul de română unui vecin mai mare din curiozitate. Nu pricepuse nimic din scrisul acestuia. Citise, dar nu înțelesese nimic. Ca și acum...

Profesorul său părea a vorbi atât de monoton și uniform încât până și basmele erau mai interesante. Refuza să se uite în ochii acestuia. De fiecare dată când o făcuse, bărbatul apăsa pe cuvinte, intenționat sau nu...deranjându-i lentoarea gândirii. Ordinea molcomă a amintirilor, ce mai nou îl cuprindeau în ele pe Adin.

În fiecare dimineață înainte de plecare, tânărul se schimba de haine de față cu el. Îi fusese imposibil să-și mute ochii în altă parte, numai să-i fi scos și să-i fi lăsat undeva. Nu văzuse multe, dar destule pentru a nota că era insuficient.

Pielea lucioasă a tânărului încă îi stătea pe retină, văzând-o și cu ochii închiși. Acum ar fi ghicit orice aluniță de pe spatele acestuia. La nimic

altceva nu acordase atâta atenție. Pentru început fusese curios să vadă dacă mai are urme de bătaie. Apoi... se pierduse în catifeaua pielii sale, rozul acela pur și îmbietor.

Până și mișcările exuberante ale tânărului îi deveniseră familiare încât să le învețe pe de rost. Să știe că mai întâi își dă jos bluza de pijama și o aranjează chitit pe patul său, se duce la baie pentru a face duș. La întoarcere are pe el numai o pereche de boxeri. Nu dormea între timp, nu ar fi putut dormi. El se schimba în baie, iar Adin cu el în cameră. Adin pleca primul... el spre rușinea proprie...se întorcea înapoi în baie. Nu ar fi reușit să se concentreze dacă nu scăpa de tensiunea acumulată cât tânărul își vânturase, poate plănuit, trupul prin fața sa. Talia subțire, cu coapsele carnoase și fundul perfect de rotund. Uitase și de intențiile lui nu prea bune, sau le dăduse de-o parte în acel trecut ce nu mai conta. Tânărul blond parcă ar fi fost o molie din care aștepta nerăbdător în fiecare dimineață să răsară un fluture.

Și niciodată nu-i înșela așteptările.

Întârziase cu proiectele la facultate, își aminti printre rânduri acum că ora se încheiase și profesorul nu mai dicta. Nu terminase nici tabloul început acum o săptămână. Era la fel de gol, lipsit de culoarea și de motiv. Poate ca și el...ce căuta motivul său în Adin.

Robert îi lăasă ultimele coli din curs. Fusese ferm convins că la sfârșit nu își va nota și va renunța să mai scrie. În ultima săptămână Tavi făcuse gestul des. Robert îl cunoștea destul de bine. Nu însă și bărbatul care le întrerupsese scurta comunicare.

— Dacă ai rămas în urmă am să-ți las eu cursul. Oricum trebuie să discutăm despre proiect.

Se oferi bărbatul cu ochii scăpărând a ceva necunoscut ambilor. Nervozitate să fi fost? Îl privise Tavi la rândul său, calm și întrebător. Robert nu știa dacă să plece sau să rămână. Indecizia sa îl neliniștea. Tavi îl rugase imediat să plece și să se ducă la restul cursurilor. Se uimise pe sine, îl uimise pe Robert la fel de mult. Nu bănuia că ar fi fost ceva între

profesor și studentul său. Deși era o enigmă pentru el, avea o mândrie ce întrecea demult pe cea a sângelui albastru.

Aprobase lent, privind către Tavi pentru a-l atenționa să nu facă vreo prostie, cum îi stătea în caracter de-altfel. Acesta îi zâmbise sigur pe el, potrivit-și gulerul de la pulover. Leșise din sala de curs cu inima îndoită, dar nu putea fi tot timpul lângă Octavian. Era în stare să-și poarte singur de grijă.

Acum că rămăseseră singur, zâmbetul lui Tavi dispăruse, buzele sale coborându-se în jos. Era modul său natural de a le avea îndreptate în jos, dar acum păreau prinse într-o grimasă de dezaprob. Profesorul său își vărsă imediat mânia pe banca lângă care stătea, pumnul său îndoind suprafața de plastic. Oricine ar fi tresărit din cauza zgomotului și a loviturii...el privise de la pumnul acestuia rămas înfipt în masă, până la fața contorsionată într-o expresie a nervozității.

— Ai încercat să mă ucizi!

Îi aminti profesorul de întâlnirea lor de acum câteva săptămâni, din care se alesese cu mașina avariata și cu o sperietură de moarte. Octavian i le provocase pe ambele. Dar arăta atât de liniștit, de parcă ar fi ascultat o listă de cumpărături în locul unui reproș atât de grav.

— Încercat.

Răspunse fără ocolișuri, pentru că negația l-ar fi făcut să piardă timpul. Nu avea chef de Codreanu și de cererile sale. Profesorul părea surprins de sinceritatea sa.

— De ce?

Întrebă acesta încercând să pară calm, dar gulerul cămășii sale albe nu îi ascundea pulsul accelerat și fruntea îi era îmbrobonată de transpirație.

— V-am spus că nu mă interesează oferta. Nici acum, nici atunci. Și îmi displace când un bărbat mai bătrân îmi face avansuri.

Pentru prima dată Octavian grăise asta. Auzindu-l vorbind cu fermitate bărbatul își retrase lent mâna amortită de pe bancă. O uitase de câteva

minute așa, rezemându-și toată greutatea în ea. Vorbele lui Tavi îl făceau să caute un punct de sprijin.

leși dintre scaunul său și bancă, acum că bărbatul își trăsese mâna din locul lovit. Nu îi plăceau minciunile, cel puțin nu când venea vorba să fie mințit, și nici când cineva îi irosea timpul. Mai avea și alte ore în afară de aceasta și deja acumulase suficiente absențe. Tuși nervos pentru a-i da de înțeles profesorului că este pe cale să plece.

— Sper că te-ai uitat pe acel dosar cu proiectul.

Pricepu bărbatul aluzia sa, imediat luând cuvântul de teamă că va pleca.

Nu arăta a fi prea răbdător din fire, sau cel puțin cu el nu era. Studentul își aranjă mapa în geanta sa neagră, ferind capsele maronii aflate pe margine. Acum că era cel care dă răspunsul, îi plătea cu aceeași monedă, trăgând de timp. Octavian nu era un simplu student, ci un adversar puternic în orice joc.

— M-am uitat, da.

Replică cu scârbă. Îi păsa prea puțin de acel proiect, care și acela îi fusese băgat pe gât. Nu nega faptul că în principiu era interesant, dar pe el nu îl interesau principiile și sistemele unor proiecte. Căuta liniștea, nu haosul și amalgamul de griji aduse odată cu acestea. Era mult prea comod ca să se preocupe cu altceva în afară de pictat. Arhitectura nu îl interesa și nici profesorul său la materia cu același nume.

— La sfârșitul acestei luni tu și colegul tău veți merge cu mine pe șantier. Vom face planuri pentru alte câteva case și vă voi lăsa să alegeți voi materialele.

Tânărul se închidea la fermoarul de la jacheta de piele între timp. Era deja noiembrie, dar iarna întârziase să apară, spre bucuria sa. Nu îi plăcea să poarte paltonul său gros, care deși era trei-sferturi, îl îngreuna la mers. Și nici geaca matlasată care ocupa aproape tot spațiul din dulap. Jacheta îi oferea buzunare multe și era comodă, mulându-se pe trupul său ca turnată.

— Este destul timp până atunci.

Ar fi vrut să adauge o urare cu moartea, dar se răzgândise. Nu pentru că i-ar fi fost teamă, ci pentru că ar fi prelungit discuția. Își privi profesorul în ochi și dădu din cap în semn de plecare.

— Nu te culca pe-o ureche, Octavian.

Îl auzi pe Codreanu vorbind în timp ce își aduna de la catedră caietul cu notițe și alte cărți folosite ca index ajutător pentru cursuri. Se întoarse numai cu profilul, clipind încruntat.

— Cât despre ce ai spus mai devreme, că nu accepti avansurile unui bărbat, ai timp destul să te răzgândești. Altfel, îți pot da destul timp de la examenul picat, până în toamnă.

Tânărul zâmbi fără să se simtă intimidat. Profesorul rostise cuvintele mai mult din orgoliu, și nimic altceva. Amândoi știau că Octavian ar fi putut provoca mult rău dacă afla că va pica la examenul de Arhitectură. Avea imaginație destulă și era suficient de inventiv pentru a se feri de această lovitură.

— Mă bucur că v-ați revenit după sperietura cu mașina...

O spuse ca pe o amenințare, dar și o subliniere fină pentru profesorul său. Oricând ar fi încercat să se mai atingă de el ar fi avut de suferit. Mulțumit că nu mai auzise și alte comentarii tânărul închisese ușa în urma sa.

Discuția îl adusese iar în fața unor convingeri ciudate, al negațiilor și trăirilor contradictorii. Numai Adin era în gândul său, deși declarase că nu acceptă avansurile bărbaților. Se deosebea de restul. Era un bărbat, într-adevăr. Dar situația era diferită. Adin era diferit. Feminin, atrăgător și cu o armă letală: seducția. Reușea să fie personificarea seducției, atât de ambivalentă pentru el. Uneori rece și îndepărtată, alteori caldă și apropiată. Ar fi vrut să ascundă undeva acel sentiment de vinovăție ce-l apăsa mai nou, pentru că nu știa dacă Adin simte la fel. Se simțea straniu să-și arate afecțiunea și să-i spună că îl place de teamă să nu-l îndepărteze și să strice prietenia ce începea să se lege între ei doi.

Nu voia să sacrifice ceva atât de frumos pentru nevoile sale trupești. Le putea satisface oricând, cu oricine altcineva...deși nu își dorea deloc acest lucru. Nu simțea nevoia să îmbrățișeze sau să sărute pe altcineva.

Mergea de câteva minute pe coridoarele goale ale Universității, căutând cu privirea clasa sa. Spera să nu fi început încă următoarea oră, pentru a avea timp să fie și el prezent. Spre liniștea sa interioară zări un grup din clasa sa, o bisericuță de fumători, retrași în dreptul unei ferestre. Aflase de la un alt coleg că Robert plecase acasă, că plecau toți acasă pentru că nu se făceau restul orelor. Nimic nou, doar era joi...Se apropia sfârșitul săptămânii și dispărea cheful...Dacă ar fi existat vreodată.

Își salută colegii și plecă în grabă, urmând același traseu de la ieșirea de pe holurile facultăților, în afară pe cele unsprezece trepte din fața Universității. Stația de autobuz era la câteva minute apropiere și la ora aceea bănuia că nu va fi foarte aglomerat. Îl bucurau asemenea zile, în care se putea întoarce acasă mai devreme, cu un autobuz unde să poată găsi loc liber pe scaun și să nu asculte râsete, voci ridicate, sau muzică de prost gust, ce răsuna uneori la playerele unora.

Se părea că ajunsese acasă cu numai câteva minute după Robert. Amândoi se priviseră amuzați în hol, unul în timp ce se ducea spre bucătărie să pregătească mâncarea, celălalt închizând ușa să intre.

— Nu facem restul orelor.

Îi spuse Robert intrând în bucătărie. Odată deschisă ușa zări pe Adin privindu-l și transmitându-i un salut scurt. Dădu din cap, regretând că erau toți patru acolo. Ar fi vrut să fie doar ei doi, chiar și pentru câteva clipe. Sandra era prezentă și ea, probabil de partea cealaltă a mesei, unde nu o putea zări din cauza ușii, dar îi auzise vocea. În nici o secundă recunoscuse sunetul unui scaun tras pe covor și Sandra îi apăruse conștientă în prag. Îl enerva. O salutase rapid.

— Dacă nu-mi spuneai tu, muream prost.

Răspunsese pentru Robert, făcând-o pe Sandra să lase indecisă privirea în jos. Număra secunde până ce aceasta avea să se întoarcă la loc pe

scaunul ei în bucătărie. Fata nu întârziase a pleca, lăsându-l să se descalțe și să se ducă la baie pentru a se spăla pe mâini.

Revenise destul de repede, pentru a asculta orice discuție la care ar fi participat Adin. Nu îl interesa subiectul, cât îl fascina glasul tânărului, modul în care vorbea, punând accent pe unele cuvinte, umezindu-și buzele uneori încât îl făcea să și le muște inconștient pe ale sale. Îl zărise aranjând farfuriile și furculițele la masă. Luase imediat loc pe scaunul său, privindu-l intens.

— Ce mâncăm?

Întrebă pentru a părea interesat de altceva și nu de mâinile acelea frumoase și fine ce se mișcau cu atâta dibăcie, lent sau mai rapid, în funcție de treaba pe care o avea de făcut tânărul.

Adin roși văzând privirea lui Tavi pierdută asupra lui. Întâlnirea cu sora sa mai mică îi insuflase acel curaj de care avea nevoie și încercase neapărat să-l seducă pe Octavian ci oarecum să-l impresioneze. Cu greu se stăpânea zi de zi să nu îi sară în brațe când era aproape, să nu ofteze încântat atunci când Tavi îi vorbea frumos, sau îl lăuda.

Îi mulțumea timid, sperând într-o zi în care să-și poată aduna curajul să-i spună ce simte, chiar și cu riscul de a fi refuzat. Uneori simțea că nu mai rezistă și că va exploda cu atâta încordare și abstenență. Îl dorea pe zi ce trecea mai mult, ca iubit, ca amic, lângă el. Nu conta.

— Piuré și salată.

Răspunse Robert, punând vasul de sticlă pe masă. Pasta moale de cartofi o împărțise în patru porții egale. Oprise ceva în plus bănuind că Tavi nu se va sătura din ce avea în farfurie. Și ghicise corect, pentru că la nici zece minute după ce terminase porția sa, Octavian întrebuse dacă mai poate mânca. Robert îi întinsese amuzat o altă farfurie. Îi plăceau mesele la care Tavi mânca cu poftă. Erau mai vesele, toți patru povestindu-și întâmplări din ziua lor, de la ore sau de pe drum la plecare sau întoarcere.

— Ce ai vorbit cu Codreanu?

Se opri din mestecat pentru a privi în ochii lui Tavi. Spera să nu fi făcut vreo greșeală, văzându-l stingherit de discuție. Se încruntă bănuitor, dându-și seama imediat că ascunde ceva. Nu era pentru prima oară când existau secrete între ei, toate erau ale lui Tavi...el nu putea tace când venea vorba să-i spună ce are pe suflet. Tânărul cu ochii verzi însă, ținea pentru el majoritatea evenimentelor din viața sa. Nu o prietenie bazată pe încredere, nu una pe adevăr sau reciprocitate...nici nu știa pe ce se baza prietenia lor, pe amintiri, pe motivație reciprocă? Lui Tavi îi plăcea să care toate poverile lui de unul singur.

— Îmi spui, sau mă lași să ghicesc despre ce este vorba?

Presă subiectul văzând că Tavi încearcă să-l ignore intenționat. Era clar enervat de discuția adusă nu doar în timpul mesei, ci și de față cu ceilalți doi. Robert uneori trecea limitele personale, lăsându-și chiar el de atâtea ori sentimentele expuse părerilor altora. Tavi nu făcea greșeala asta cu nimeni.

— Am discutat despre proiect și atât.

— Nu ai altă legătură cu el, nu?

Insistă Robert, spre neplăcerea lui Octavian, care simțea ochii lui Adin mărindu-se de uimire și o tristețe nemascată, iar Sandra scăpând furculița din mână.

— Normal că nu am alte legături cu el! Dacă mă cunoști atât de bine, de ce nu tragi și restul concluziilor?

Azvârli tânărul farfuria din care renunțase să mai mănânce, în dreptul lui Robert. Tânărul o prinse înainte de a aluneca de pe masă și să se spargă.

— Te cunosc mai bine decât te-ai cunoaște tu însuși...

Provocă Robert, cu o doză de regret în voce făcând ochii lui Tavi să scapere scânteii de furie. Sandra încercă să intervină între ei, pentru a calma cearta ce apăruse, dar fără sorți de izbândă. Odată pornit argumentul, Octavian nu avea să se lase așa ușor. Avea să-l facă pe Robert să regrete că deschisese gura.

— Cum așa?

Întrebă cu un calm prefăcut, ce urma să ascundă izbucnirea de pe urmă. Prietenul său mestecă agitat prin piuré, înfigând furculița de câteva ori, în acord cu fiecare cuvânt rostit.

— Săptămâna asta, zilele de luni și marți le-ai petrecut cu Diana. Ai plecat cu ea în pauze. Și să nu crezi că dacă nu am fost acolo n-am aflat cu cine pleci!

Octavian rămase puțin uimit de faptul că se aflase atât de repede despre întâlnirile cu colega lor de clasă. Încercase să fie afectuos și galant, însă la simpla atingere sau îmbrățișare scurtă vedea chipul lui Adin în fața sa. Nimic nu putea înlocui pasiunea sa pentru tânărul blond, decât chiar acesta. Și acum le putea pierde pe toate doar pentru că încercase să își lămurească sentimentele ieșind în oraș cu o fată.

Adin îi privea pe amândoi tăcut, în special pe Tavi. În sine se așteptase ca un tip ca el să aibă relații cu fete, ceea ce era și normal. Dar, nu putea nega că sperase ca strădaniile sale să nu fie în van. Acum afla că încercase degeaba să-l seducă pe Octavian, că nu avea nici o șansă. Își simțea ochii arzându-i din cauză că-și forța lacrimile să nu apară. Conștientiza că se trădase singur, că Tavi nu avea nici o vină...dar suferința venea de la sine. Probabil credea că nimeni nu-i observă zbuciumul interior, dar cel pe care îl plăcea, trecea fără ca nimeni să știe prin aceeași agitație. Robert nu se așteptase ca toate farfuriile să zboare ca niște mingi rotunde de pe masă. Mâncarea se împrăștiase peste tot. Zgomotul de cioburi îi era destul de clar, dar reacția... întârziată.

- Atunci de ce n-ai întreba-o și pe ea de ce am ieșit?!

— Tavi!

Robert țipase la el, dar deja ieșise din bucătărie.

— Îmi pare rău.

Abia auzi scuzele șoptite. Îi lăsase pe toți trei bulversați. Sandra îl privise pe Adin, care tremura privind când către vasele sparte când în hol către Robert rămas singur. Octavian plecase în cameră nervos și cu lacrimi în ochi, probabil cine știe cu ce gânduri, își spusese speriat că i s-ar putea întâmpla ceva rău.

— Mă duc după el!

Le strigă celor doi, ignorând urma de regret din ochii lui Robert. Știa că acesta ar fi vrut să se ducă personal după Tavi. Dar poate că era mai bine să o facă el, iar Sandra și cu Robert să se ocupe de farfuriile sparte din bucătărie. În clipa aceea numai numele lui Tavi îi stătea pe buze. Uitase că se simțise trădat și întristat de faptele tânărului.

Își îndreptă pașii spre camera lor, unde-l auzea pe Octavian făcând zgomot. Găsise lucrurile răvășite peste tot, pe tânăr trecând agitat dintr-un colț într-altul, căutându-și bricheta pentru a fuma. Spera ca țigările să-i calmeze nervii.

— Tavi?

Îi strigă numele ușor, pronunțând cu afecțiune fiecare literă, făcându-l pe tânăr să-și ferească privirea de a sa. Refuza să se uite la el, măcar în treacăt.

— Mi-e teamă să nu te rănesc și pe tine...

Se confesă, găsind în final o brichetă, pe sub cărțile de la facultate. O trase doborându-le de pe noptieră și ieși din cameră. Adin rămase privind spre ușă, dar cu hotărâre. Era determinat să nu-l lase să plece singur. Căută la rândul său cutia cu vioara sa prin cameră. O zări între noptieră și perete, trăgând-o imediat de acolo. Ieși în grabă din cameră, ajungând la timp pentru a-l zări pe Tavi ieșind pe ușa apartamentului. În bucătărie ceilalți doi erau ocupați cu curățenia.

Urmase o cursă în fugă pe scări în jos după el, imediat ce reușise să se încalțe. Deși era frig afară, renunțase a mai lua haina pe el pentru că ar fi pierdut timp prețios. Octavian plecase cu atâta hotărâre încât nici nu-l auzise în urma sa. Avea pașii mari iar el era nevoit să fugă pentru a putea ține ritmul.

Ajunsesse în dreptul său când tânărul încetinise pașii, având aerul unui tip dezolat, pierdut în melancolia proprie.

— De ce te ții după mine, Adin?

Vocea sa devenise tandră, încât ochii albaștrii ai blondului se aprinseseră de dorință. Acum nici gonit nu s-ar mai fi întors înapoi.

— Vreau să am grijă de tine...Ai spus același lucru în seara aceea..

Îl prinse de braț, trăgând de câteva ori până ce Octavian se întorsese cu fața spre el. Bucuros de victoria sa, lăsă cutia cu vioara jos, și îl prinse în brațe. Îl auzi pentru prima oară suspinând și își simțea sufletul strâns cu menghina la câtă suferință adunase probabil în el. Nu știa de unde atâta curaj de a sta lângă el. Dar simțind brațele acestuia trăgându-i trupul aproape, căutând alinarea, uita de toate și era împlinit.

— Sunt un idiot.

Râse ștergându-și lacrimile, lăsându-l și pe Adin să i le îndepărteze lent, punându-și cu grijă mâinile calde pe obrajii săi.

— Ești un idiot.

Aprobă Adin la rândul său știind că numai râsul îl poate vindeca. Numai căldura dintre ei putea liniști criza prin care trecea. Îl trase de braț îndemnându-l se meargă împreună. Tavi se lăsă plimbat, fără nega nevoia ce o simțea pentru prezența lui Adin. Conducându-l spre prima bancă, aflată spre una din aleile dintre blocurile din cartier, se așeză primul, aprinzându-și o țigară.

— Nici nu mai știu de la ce a început totul.

Confesă, Adin așezându-se lângă el. Reacționase atât de impulsiv și violent încât bănuia că latura aceasta a lui Octavian este una țintă adesea sub control. Probabil numai cu o minune Robert l-ar fi iertat, chit că fusese tocmai el cel care inițiasse conflictul.

— A spus ceva de o fată.

Își mușcă tânăru buzele, de gelozie și teamă că o adusesese iar în discuție. Râsul ironic al lui Octavian îl făcu să-l privească întrebător.

— Am ajutat-o cu proiectul. Se pare că e mai ușor să le rezolv altora proiectul decât să-l finisez pe al meu. Nu s-a întâmplat nimic între noi. Robert gândește în stilul robertian. M-am enervat pentru că

eram deja obosit. Codreanu m-a ținut în sală să-mi zică de proiect, dar nu îl suport. Nu era nevoie să-mi amintesc de el inclusiv la masă. La masă vreau doar să mănânc și să fiu lăsat în pace. Nu mi se pare că cer marea cu sarea.

Adin ascultase cu atenție, era prima dată când Tavi vorbea atât de mult. Părea că este în stare să spună ce are pe suflet, doar că nu i se oferiseră acele momente intime în care să poată face asta.

Se oprise, simțindu-se turuind fără intenție. Ceva parcă-i descătușase limba. Oftă gândindu-se că cel care îi captase interesul era lângă el. Adin îl ajuta, uitând de toate tâmpeniile pe care le făcuse. Tânărul se ridicase brusc de pe bancă, făcându-l să tresară de teamă că va pierde și amiciția lui.

- Voiam să deschid cutia, să cânt la vioară...
- Doar puțin. Ai ieșit fără geacă pe tine.

Îl liniști cu un zâmbet duios. Octavian aprobă încântat că-l va auzi pentru prima oară cântând la vioară. Ochii săi recăpătaseră iar acea sclipire vie de verde crud, lăsându-l pe Adin mai liniștit. Acum era sigur că va fi mai prudent în ceea ce face. Ridică vioara din cutie, proptind-o sub bărbia sa. Suportul de pe marginea ei o făcea ușor de susținut între umăr și bărbie. Zâmbi amuzat de fascinația cu care îl privea Tavi. Duse cu lentoare arcușul spre coardele viorii, atingându-le ferm, într-o melodie vioaie. Văzându-l pe tânăr că închide ochii, lăsându-se cu spatele pe bancă savurând cântecul, făcuse și el același lucru. Reușise să pună toate sentimentele sale în instrumentul care grația de la sine toată afecțiunea ce o simțea pentru Octavian. Cele patru coarde răsunau sub arcuș cum ar fi vrut el să fie alături de Tavi. Îmbrățișat, purtat mai lent sau mai rapid într-o melodie a dragostei. Ar fi vrut să știe unde se gândea tânărul în clipa aceea. Deschisese ochii din când în când pentru a-l observa.

Continuase să-i cânte încă o melodie deși frigul începuse să-l cuprindă pe sub hainele subțiri. Încerca să nu repete din puținele melodii pe care știa să le interpreteze. Nu mai văzuse vreodată un zâmbet mai mulțumit și mai împlinit pe buzele lui. Reușise să-i schimbe dispoziția...

Ignoraseră că după o vreme la ferestrele blocurilor se zăriseră spectatori spontani, care se bucurau de concertul gratuit. Nu încăpeau în lumea celor doi.

19. Reflexii ruginii

Zgomotul de coli răsfoite și de râset afundat îl trezise din somnul profund. Ca de fiecare dată, diminețile erau cele care îi ofereau odihna potrivită, nopțile nereușind decât să obțină mai mult o stare de veghe. Octavian își întoarse fața pentru a privi spre cel care îi deranja somnul. Ochii săi încețoșați de la somn distingeau silueta subțire a lui Adin printre gene. Celălalt stătea în patul său având răsfirate peste pătură și saltea schițele lui Tavi. Toate erau cercetate cu minuțiozitate, observă acesta trecându-și palma peste față, frecându-și mijlocul frunții cu degetul arătător și mijlociu. Se părea că Adin se atașase de acele desene și le privea aproape în fiecare zi, când avea timp suficient.

— Chiar atât de frumoase sunt?

Îl sperie pe tânăr, acesta scăpând din mână una din schițe, tresărind și scoțând un sunet chițăit, făcându-l pe Tavi să zâmbească. Se grăbi să le adune, cocoloșind în grabă pe câteva. Autorul lor părea și mai distrat, proptindu-se în cot pentru a privi scena mai de aproape.

— Scuze. Le strâng imediat.

Vociferă pripit, reușind să aranjeze colile. Până la terminare Octavian era deja dat jos din pat, împrăștiindu-le la loc.

— Nu ți-am zis să nu te uiți pe ele, te-am întrebat dacă ți se par frumoase.

Le aranjă cu grijă, fiind obișnuit să umble cu acele schițe, spre deosebire de Adin care încerca să nu le îndoiaie sau rupă, fără prea mult succes. Tânărul oftă eliberat, credea că va fi supărat odată ce va vedea că îi umblase în cealaltă mapă cu schițe. Avea șapte în total și Adin nu își putuse stăpâni curiozitatea să nu le vadă pe celelalte.

— Da. Toate îmi plac.

Răspunse timid, privind spre Tavi cu ochii săi albaștri, ce-l făceau pe celălalt să stea cu gura căscată. Își aminti după câteva secunde să clipească și să-și țină buzele apropiate. Zâmbi cald.

- Atunci te poți uita pe toate.
- Serious?!

Aprobă iar, pentru a-l asigura pe tânăr că poate privi ce desen vrea, cât timp dorește. Era prea puțin pe lângă frumoasele melodii cântate de acesta la vioară, sunete pe care nu le uitase. Nici în somn nu scăpase de ele, ritmul îl urmăse lipit de inima sa la fel cum se lipise și cel care cântase la vioară.

Adin încercase să descopere sensul acelor schițe, culorile vii exprimând ceea ce Octavian nu putea arăta în realitate... pofta de viață, ceva aflat în adâncul său, dar care nu putea ieși la lumină. În tablourile sale se vedea urma trecutului, prin tonuri sângerii, galbene sau verzi. Negrul în care se învăluise azi lipsea din ele cu desăvârșire, arătând într-adevăr puritatea pierdută a pictorului. Acolo se regăsea straniul sentiment al dragostei.

Schițele erau cuvintele nerostite, privirile trecătoare însă pline de subînțeles și lacrimile curse pe ascuns. Adin descifra fiecare linie trasată, fiecare atingere de pensulă, ochii săi recunoscând aceeași nevoie de siguranță, iubire și înțelegere pe care și-o dorea el. Fascinație era un cuvânt prea simplu pentru a-i descrie afinitatea cu care privea desenele, mai mult atracție nestăpânită ar fi fost corect. Știa că nu va fi vreodată mulțumit numai cu privitul schițelor. Trupul său cerea acele atingeri, tânjea după mâinile artistului, invidia schițele și disprețuia acele culori care reușeau să aprindă inima lui Octavian. Ar fi vrut să fie în locul lor.

Simți o greutate lăsându-se pe saltea lângă el, și își ridică privirea. Tavi se îmbrăcase deja, fiind gata probabil de plecare la facultate. Îl privi admirând tricoul roșu pe care îl purta, modul în care se mula pe umerii săi în jos, nici prea strâmt nici prea larg. Îi încadra forma trupului perfect, Adin simțindu-și obrații arzând numai din simpla privire.

- Trebuie să-mi cer scuze față de Robert.

Oftă Tavi jucându-se cu cureaua de la buzunarele pantalonilor săi largi. Abia acum Adin observase pantalonii gri, diferiți de cei negri pe care îi purta în mod obișnuit. Buzunarele erau câte două de fiecare parte a piciorului, și alte două sus, sub curea, de-o parte și cealaltă a închizătorii cu care se prindeau. Își trecu lent mâna peste cealaltă curea a tânărului, jucându-se cu capsele ce o prindeau de pantaloni. Tavi părea a accepta atingerea, deși era numai în joacă, în absența altora care puteau aduce semne de întrebare. Adin trase cureaua din capsă, dislocând-o.

— Poate sunteți ca perechea asta de capse și curele. Imposibil de separat.

Arătă adăugând la loc cureaua, apăsând peste capsă pentru a o face să intre, deși imediat se prinsese la loc. Tavi zâmbi văzându-i mâinile ezitante. Probabil încerca să pară la fel de sigur și seducător ca întotdeauna.

— Și eu sper să fie la fel.

Reveni la privirea sa caracteristică, unde tristețea și indiferența deveneau unicele care existau în acele clipe. Lipsa de optimism a tânărului începuse să-l frustreze, știind că prin orice ar trece cineva, nu are dreptul să se piardă atât de profund și întunecat.

— Acum du-te și cere-ți scuze.

Îl uimi pe Octavian, trântindu-i nu un îndemn ci mai mult o poruncă. Era a doua oară în acea dimineață când rămânea cu gura căscată și nu știa dacă îi stă bine sau nu. Se ridică de pe pat, mirat că primește ordine de la Adin.

— Poftim?

Întrebă în lipsa altor cuvinte care nu-i veneau în minte. Oricum le uitase pe toate văzând zâmbetul tânărului, care îi răvășea inima. Îl privea cu atâta optimism încât simțea că explodează pe dinăuntru. Împlinirea ce amenința să apară îl îndemna să iasă din cameră, înainte să nu facă un act greșit. Îi era teamă că nu se va putea stăpâni. Tânărul blond putea fi uneori atât de atrăgător, nu doar prin trupul său, ci prin modul de a gândi. Dovedea acea tărie de spirit pe care el nu o mai simțea, sau pe care o nega.

- Am zis să te duci să-ți ceri scuze acum, înainte de a pleca amândoi la facultate.
- Nu-mi da ordine mie...

Replică, dar ieșise demult pe ușa de la cameră, lăsându-l pe Adin să surâdă amuzat și mulțumit. Spera să nu fie numai în imaginația lui, dar Tavi chiar începuse să dea semne că poate fi influențat. Expiră aerul ce-l ținuse în plămâni atâta timp, revenind la preocuparea sa inițială...aceea de a găsi adevărata fațadă a lui Octavian. Acea ce ieșea la iveală prin desenele sale. Avea timp destul până după-amiaza când începea orele, mai ales că primise undă verde de la autor să privească tot ce pofteste.

Ieșise din cameră înainte ca Adin să observe zâmbetul de pe buzele sale. Trebuia să recunoască faptul că îi plăcea această nouă legătură între ei doi, fie ea și de amicitie. Abia acum își dădea seama că tânărul blond nu este atât de anost și încrezut precum și-l imaginase la început. Bătu la ușa camerei lui Robert primind un răspuns prompt. Intră cu același gând cu care plecase și odată ce deschisese ușa observase chipul trist al prietenului său cel mai bun. De fiecare dată când nemișcarea îi ținea pe amândoi în loc își amintea de prima zi în care se zăriseră. Amândoi ezitând să-și vorbească, amândoi provenind din lumi diferite, ce reușiseră să se îmbine într-o perfecțiune ce nu putea fi separată. Împărtășeau același respect unul pentru altul, o afecțiune ce știau că merge aproape de familiaritate.

- Robert, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri. Totuși a fost cam nepotrivit din partea ta.

Lăsase ochii săi asupra tânărului. Ochii căprui ai acestuia licăreau cu lacrimi ce păreau a fi reținute din răspuțeri. Robert își feri privirea pentru câteva clipe, lăsându-l pe Tavi într-o stare asemănătoare.

- Și mie îmi pare rău Octavian...Da, cam ai dreptate. Te-am provocat și nu era nevoie de asta.

Răspunse acesta în cele din urmă, când Tavi ajunsese la capătul răbdării, disperat că nu va fi iertat.

— Uită-te la mine! Forță privirea celuiilalt, știind că dintre ei doi este singurul în stare să-și exprime clar sentimentele. Numai cu Robert avea curajul să fie atât de deschis. — Ești cel mai bun prieten al meu. Nimeni pe lumea asta nu-ți va lua locul. Dacă ai ceva să-mi zici, fă-o discret.

Ignoră zâmbetul ironic ce se formase pe buzele celuiilalt. Robert avea dreptate în felul său. — Îmi pare rău, sper să poți uita. Știu că așa ceva nu se iartă ușor.

— Pe naiba să se ierte! Izbucni Robert lovind geanta pe care și-o lăsase pe noptieră, pregătită de plecarea la facultate. Tavi rămase pe loc, așteptând demult o asemenea discuție. Era și un semn bun, că Robert urma să se descarce. — Sunt de atâția ani alături de tine și m-am purtat ca un... Se opri înainte să rostească ceva.. Numai că tânărul enumerase deja câteva apelative în sinea sa apoi izbucnise în râs: Vreau să știu ce-i cu tine. Nu e ca și cum nu mi-ar păsa. De-aia întreb.

- Știu că nu mă destăinui des, asta pentru că nu se întâmplă nimic special de genul tău în viața mea. Pe colegă am ajutat-o cu proiectul și atât. Majoritatea colegilor sunt la fel de anxioși ca și tine pentru proiect. Codreanu îmi tot repetă de-ale lui așteptând să-i cedez. Evident că mai bine repet tot anul. Oftă trecându-și agitat mâna prin păr.

-Bine, dar dacă dățile viitoare nu ești sincer, am să-ți răspund la fel.

-Ok, doar dacă mă întrebi între patru ochi. Nu cu tot poporul de față.

-Da, da.

Robert se enerva destul de rar. Își aranjă iar pletele date cu fixativ și luă geanta de pe noptieră.

—Hai la facultate...

Îi spuse ceva mai liniștit și ușurat după discuția lor. Părea mulțumit totuși, își spuse Octavian urmându-l spre holul de la intrare. În bucătărie o auzi pe Sandra urându-le o zi bună, dar numai el răspunsese. Robert o ignorase știind că urarea nu i se adresa lui, ci mai mult lui Tavi.

— Azi e prima dimineață din săptămână când mergi la ore...

Îi spuse dintr-o dată Robert. Tavi oricum nu ar fi luat spusele lui ca pe un reproș. Tânărul își întoarse spatele pentru a nu i se vedea amuzamentul din privire.

— Să notăm undeva.

Răspunse Tavi pe același ton, văzând că pe parcurs amândoi încep să revină la atitudinea din trecut. Nimeni nu reușea să-i oprească din râs când aveau amândoi chef, sau să le întrerupă discuția.

Ieșiră pe ușă, Octavian primul, așteptându-l. Robert închisese atent cu cheia, toți patru ținând ușa închisă indiferent că erau acasă sau nu. Tavi coborî primul scările, ascultând în urma sa pașii prietenului său cel mai bun. Îi era dor de zilele în care erau ca azi, împreună fără a le păsa de orice altceva. Nu îi mai spusese că își lăsase acasă pixul și colile, pentru a nu-l enerva. Zâmbi calm, lăsându-l pe Robert să iasă primul din bloc și porni împreună cu acesta pe aleea cunoscută, spre stația de autobuz.

20. Indigo inocent

Urmărea cu privirea pe cel din fața sa de câteva minute. Tânărul trântea sertarele de la noptieră, răvășea așternutul căutând ceva ce numai el știa. Nu scosese o vorbă de când intrase în cameră și Octavian era nelămurit cu privire la agitația sa. Adin își șterse sudoarea de pe frunte, fie că avea, fie că nu avea. Trase mulțumit din mijlocul patului, de sub pătură, telefonul său mobil. Tavi nu știa ce marcă este, pentru că nu avusese timp să inspecteze și nici nu avea de gând să stea cu ochii pe un obiect atât de neînsemnat.

— Am uitat de Camelia! Ufff...

Se plânse întorcându-se brusc, făcându-l să-și mute rapid privirea de la spatele acestuia. Puțin lipsise să fie prins cu ochii vânturându-se asupra unor părți din trupul tânărului, care prezentau interes pentru el. Se prefăcu a reveni la tabloul aflat pe șevalet în timp ce Adin scria și expedia probabil un mesaj pentru sora sa. Avea pe el un tricou lejer și boxeri albi care lăsaus puțin loc pentru imaginație. Regreta că nu apucase să tragă mai multe ocheade.

Blondul pierduse dimineața întreagă odihnindu-se, abia acum, în timp ce făcea duș își amintise că trebuia să lase mesaj surorii sale pentru că nu știa la ce oră va ajunge. Tavi îi întorsese spatele, auzindu-l bombănind ceva ce numai el știa. Apăsă în grabă tastele, prescurtând unele cuvinte pentru a termina mesajul cât mai repede. Oftă când îl văzu gata expediat, permițându-și abia atunci să se îmbrace și să stea pe pat. Simțea hainele strângându-l puțin pe pielea umedă, dar ignoră senzația.

Octavian se oprise din pictat. Lăsă paleta pe unul din rafturile de la bibliotecă și se șterse de prosopul deja murdar care era așezat cu grijă pe patul său. Poate că era indicat să ia o pauză, putea citi puțin. Măcar să-și distragă atenția.

— La ce ora vine sora ta?

Întrebase curios, pentru că de ieri Adin vorbea numai despre asta. Abia reușise să adoarmă, tânărul ținându-l de vorbă până după cină, în camera

lor. Când reușise să închidă ochii avea deja vocea lui răsunându-i în urechi despre cât de minunat o să fie când va veni sora lui, despre ce o să pregătească de mâncare și detalii despre îmbrăcăminte. Unele părți din discuție nu îl deranjau, cum ar fi fost partea cu mâncarea, dar la haine atenția sa deja nu mai exista.

— Pe la prânz, după 12.

Îl privi Adin ridicându-și genunchii pentru a-și ține bărbia sprijinită pe ei. Patul oferea destul spațiu cât să se miște în voie. Octavian însă, deși avea spațiu, părea că este oprit în loc. Statornic și fixându-l cu o privire indescifrabilă. Ochii săi treceau dincolo de ai lui, privind în gol.

— S-a întâmplat ceva?

Îl făcu să clipească involuntar. Octavian își mută ochii spre tocul ușii. Uneori când lucrurile mergeau prea bine avea senzația aceea de gheară ce îl strânge și pentru câteva clipe avea inclusiv impresia că timpul se dilată. Ca de fiecare dată, se lăsa prins în acea stare, simțind acea intensitate. Uita de prezența celor din jur în asemenea clipe. Adin constatase întreruperea, însă nu bănuia motivele.

— Nimic, totul e bine. De ce?

Minți sperând că Adin nu își va da seama de momentele de confuzie interioară. Mulțumea în sine sa că avea destulă stăpânire și că moștenise paloarea aceea care ascundea în unele momente faptul că nu se simte așa grozav.

— Erai puțin cam distrat.

Dădu Adin din umeri, fără să insiste. Ar fi vrut să o facă. De câteva săptămâni reușise să își dea seama de momentele în care Tavi era supărat și nu recunoștea, sau în care avea nevoie de liniște, chiar dacă tânărul nu îi oferea asta. Îi plăcea sincer să-l țină ocupat cu prezența sa, pentru că îi acorda atenția pe care nu o primea de la nimeni, chiar și când nu avea chef de el.

— De trei zile lucrez la același tablou. E prima oară când se întâmplă. În general le termin în aceeași zi.

„Dacă nu aş fi eu prin preajmă” Continuă Adin în gândul său, ştiind că acesta ar fi terminat tabloul mai devreme dacă nu ar fi fost el să-l țină mereu de vorbă. Tânărul zâmbi întinzându-şi genunchii la loc pe pat, destinzând picioarele sale amortite.

— Ai încercat vreodată nuduri?

Îl văzu întorcând uimit privirea spre el. Nu trecuse nici o secundă de când rostise fraza, şi era pentru prima dată când îl vedea pe tânărul cu ochii verzi atât de roşu în obraji. Nuanţa i se părea potrivită pentru acesta, un roz pal nu prea aprins.

— Am văzut că îţi plac portretele, sau să schiţezi persoane.

Îşi apără intenţiile ascunse, însă mâinile deja atingeau nasturii de la cardiganul pe care-l purta peste tricou. Îi venea uşor să recunoască schimbarea din ochii şatenului, Octavian privind cu interes mişcărilor sale. Îi plăcea să-l vadă paralizat şi prins în loc, fără cuvinte.

Abia după ce cardiganul scăpase pe pat, îl văzuse reacţionând. Acum că era gata să dea jos şi tricoul pe care-l purta. Se oprise, degetele lui însă căutând să dea de înţeles că nu vor un alt final. Aveau o voinţă proprie, îşi spuse Tavi ai cărui ochi deveniseră înceţoşaţi de dorinţă.

— Mă gândeam că poate am norocul să îmi faci un nud...

Şi cu asta, tricoul de pe Adin căzuse jos la podea, împins cu indiferenţă de tânăr. Îşi întinse braţele lăsându-se uşor pe spate, expunându-şi pieptul gol sub privirile lacome ale şatenului, care îl fixa fără a sufla o vorbă. Avea maxilarul încleştat abţinându-se să nu dea semne că îi place ce vede, să nu cedeze impulsului. Se ridică brusc de pe pat, îndreptându-se spre şevalet.

— Stai pe pat, cu capul sus... privirea îndreptată spre geam. Te rog să nu râzi, poţi clipi când vrei.

Adin aprobă şi asculta fiecare indicaţie a acestuia. Octavian întorsese şevaletul aproape, începând probabil să schiţeze, pentru că îi vedea mâinile mişcându-se cu rapiditate. De cum sugerase asta, nu pierduse

oazia. Se așteptase ca tânărul să vrea un semi-nud. Pe el îl mulțumea orice avea legătură cu acesta.

Chipul lui Adin îi era suficient pentru a umple pagini de schițe sau a termina tabloul început. Chiar dacă îi lipsea concentrarea în unele momente, ochii săi blocându-se uneori involuntar asupra părților din trupul tânărului, reușise să aibă mai multă dăruire ca la alte tablouri. Acest lucru nu îl mira deloc, știind că atracția sa față de Adin nu era nimic nou.

Pielea tânărului, de un catifelat prăfuit, reușea să semene în tablou cu realitatea din fața ochilor săi. Își mușca buzele simțind imboldul de a atinge ceea ce vede, de a gusta și de a ține în brațe. Închise ochii încercând să revină la calmul interior care îl caracteriza, deși pulsul său creștea cu fiecare respirație a lui Adin. Pieptul acestuia se ridica și se cobora involuntar, mâinile erau relaxate sprijinind trupul său pe saltea. Picioarele depărtate la un unghi care să nu pară vulgar, dar care să lase la vedere faptul că tânărul nu era o fetișcană cu pieptul plat, ci un băiat de o frumusețe rară. Cu fiecare tușă corpul blondului se contura pe planșă, exteriorul și realitatea părând a se topi, inexistente. Detaliile îi captau atenția și gândurile, făcându-l să uite inclusiv locul în care se află.

— Tavi?

Rosti cu o voce senzuală, puțin șoptită și reținută, Octavian simțind fiori pe șira spinării, strângând pensula pentru a nu se da de gol. Era copleșit nu numai de vocea tânărului, ci mai ales de imaginea sa. Ar fi dat orice să-l poată atinge cum și-ar fi dorit, chiar și pentru un moment. Să-i simtă carnea, pielea fină și orice fir de păr sub degetele lui. Să le traseze, să le învețe pe de rost și să le guste.

— Hmm?

Nu îi păsa de incoerența răspunsurilor sale în acele clipe. Lumea dispăruse deplin în ochii lui rămânând numai Adin. Blondul avea capul întors spre el, cu buzele umezite și lucioase inclusiv cu acei ochi albaștrii care îi asemena cu zilele calde de vară. Simțea aceeași căldură în tot trupul numai privindu-l.

— Mai ai?

— Încă puțin, umbrele...

Arătă tânărul spre el, în locurile unde lumina de afară bătea spre umerii lui goi, de-o parte făcându-i albi ca laptele și de cealaltă gri și netezi. Explicase cum se schimbaseră locurile umbrelor de pe trupul lui de când începuse să picteze, dar Adin nu-l băgase în seamă. Își lăsase capul pe spate, gemând dezamăgit. Profita că Octavian nu-i vede zâmbetul. Îl auzise doborând pe jos câteva pensule. Se prefăcu însă a nu observa că el era cel care îi provoca neatenția.

— Dacă vrei continuăm altădată...

Interveni, făcându-l pe Tavi să se ridice de jos, pentru a aduna pensulele. Se bucurase că erau cele pe care nu le folosiseră încă la pictat și nici una nu era murdară de tempera. Covorul era intact.

— Eu sunt dispus oricând.

Dădu din umeri, ochii săi licărind la fel de frumos ca ai celuilalt. Tavi fixă la loc pensulele, trecând iar la pictat. Îl bulversaseră scurta întrerupere, dar se agăța de ce îi mai rămânea din demnitatea sa.

— Am să-l termin imediat. Nu te grăbi.

Adin îl privi pe sub gene, cu un aer deranjat. Nu îi convenea de fel revenirea lui Tavi, faptul că reușea să mențină calm când observa că pe dinăuntru clocotea. Ar fi vrut să-l facă să răbufnească, să cadă pradă tentației. Gândurile sale dispăruseră ca prin farmec atunci când Octavian întorsese tabloul spre el. Rămăsese fără aer pentru câteva clipe, uimit de realismul cu care pictase. Se vedea pe sine în acel tablou, dar totuși nu se recunoștea. Era la fel, dar diferit, văzut prin ochii tânărului. Ar fi vrut să fie și să se simtă măcar pe jumătate la fel de frumos și de perfect precum îl înfățișea tabloul. Clipi dezorientat...Oare Tavi, îl vedea la fel?

— Este...superb...Parcă e altcineva pictat aici.

Încercă să-și ascundă lacrimile ce apăruseră la colțurile ochilor săi. Nu se așteptase ca tabloul să-l înfățișeze într-un asemenea mod și să-l marcheze la fel de profund.

— Va fi al tău, după ce îl voi prezenta la facultate pentru notă.

Tavi oftă eliberat, văzând că Adin își ia grăbit la loc hainele pe el. Surâsul ce-i destindea buzele era atent cercetat de ochii albaștrii ai tânărului.

— De ce zâmbești?

Se închise între timp la cardigan, reușind în câteva minute scurte să se îmbrace, tot sub privirile lui Tavi. Acum îi plăceau din ce în ce mai mult aceste momente între ei, care erau pline de seducție și atracție, ținute însă sub secret de ambii.

— Am terminat totul în câteva ore.

Adin își trecu mâna prin păr, fără să înceteze a-l ademeni. Fiecare mișcare era dedicată să-l captiveze, să-l mențină aproape.

— Azi sunt generos...

Răspunse cu îngâmfarea obișnuită, zâmbetul lui Tavi devenind și mai larg. Îi plăcea să se prefacă a fi mai impunător decât ar fi reușit. Poate că era, dar cum voia el să fie, cum îi era pe plac.

Sunetul telefonului mobil le întrerupse conversație, Adin mutându-și atenția asupra mesajului care tocmai îl primise. Râse amuzat, strângând mobilul la piept. Ziua sa devenise mai frumoasă. Tavi îi pictase portretul și acum Camelia sosise, fiind jos la scara blocului.

— A venit Cami.

Îi spuse lui Octavian, care zâmbi mai mult de dragul zâmbetului său. Bucuria lui Adin putea fi molipsitoare uneori, fără să-și dea seama, o împrumuta. Tânărul se grăbi să plece, ferindu-se de șevaletul aflat în mijlocul camerei, alegând cu intenție să treacă pe lângă Tavi.

— Un pupic artistului.

Își motivă scurtul sărut pe obrazul pictorului, care își duse imediat degetele spre locul unde buzele lui Adin se opriseră. Electricitatea cu care se atinseseră îi străbătuse tot trupul, simțind fiecare parte încordându-se plăcut cu gândul la mai mult decât acel sărut pe obraz.

Adin ieșise mulțumit pe ușă, cu mâna la buzele sale, mușcându-și amuzat limba. Îl lăsase pe Tavi uimit cu atitudinea sa, destul de jovială și directă. Dacă ar fi continuat așa, bănuia că până la urmă Octavian nu va mai putea îndura să fie provocat și i-ar fi făcut la rândul său avansuri. Chiar era curios cum arăta un Tavi seducător. Cu vocea șoptită, tachinându-l la fel cum făcea el. Nu era prima dată când și-l imagina astfel, ca fiind cel care ia inițiativa între ei doi. Ar fi vrut să se întâmple asta cu adevărat, spera chiar și în acele clipe, ca de fiecare dată.

Trecu prin camera lui Robert și a Sandrei pentru a-i anunța că sosește sora lui. Tânăra i se păruse mai bucuroasă decât Robert. Fiind singura fată dintre ei trei, era într-un fel normal să reacționeze așa, își spuse lăsând-o să vină cu el jos pentru a o întâlni pe Camelia. Coborâse scările în grabă, voios și bine dispus. Sora lui era suportul moral de care avea nevoie, mai ales atunci când simțea nevoia să fie cu Tavi.

O zări așteptând în fața blocului, lângă mașina lor. Îi făcu semn șoferului, salutându-l. Camelia porni spre ei, cu același zâmbet care îl avea și fratele ei pe buze.

— Salut!

Se lăsă luată în brațe de Adin, care simțea nevoia unei îmbrățișări după ce stătuse atâta timp în preajma lui Octavian. Fata o salută în treacăt pe Sandra, care îi răspunse la salut. Toți trei erau prinși cu revederea și noutatea de a se întâlni, pentru Camelia și Sandra, fără a observa silueta care îi privea de la etaj.

Tavi trăsese puțin perdeaua la o parte, suficient să poată avea vedere la ce se întâmplă în fața blocului. Tot timpul îl privise pe Adin, cu capul sprijinit de geamul rece, tânjind după el. Ridicase capul atunci când o remarcase pe sora acestuia. Fata avea părul blond puțin mai închis la culoare ca al fratelui ei mai mare, dar la fel de încântător. Ochii lui erau însă opriți către silueta blondului, încercând să digere încă tot ce se întâmplase între ei.

21. Disimulări distorsionate

Deși mâncatul nu se număra printre favoritele sale moduri de a petrece timpul, Octavian începuse să se atașeze de felurile de mâncare sau prăjiturile, pregătite de Adin. Era dependent de gustul acestora, nu știa dacă tânărul are o rețetă specială, ori a învățat undeva să gătească atât de bine. Tocmai de aceea îi era atât de greu să se abțină și să nu mănânce decât odată cu ceilalți, să mestece fiecare bucată din tartă și să înghită lent, când ar fi vrut să guste din plin, cum o făcea de obicei, murdărindu-se fără să-i pese. Acum însă, trebuia să se poarte civilizată, sau cel puțin normal, pentru că sora lui Adin mânca cu ei la masă.

Fata stătea așezată lângă fratele ei, acum asemănarea dintre ei observându-se clar. Nu doar aceasta, dar și diferențele. Adin avea părul mai deschis, și forma obrazilor mai conturată. Constata fără să-și dea seama, comparând până și ochii celor doi, care inițial păreau avea aceeași culoare. Tavi privise atent pentru a observa acel verde din ochii fetei, Adin păstrând puritatea albastrului.

— Pot să privesc și eu tablourile tale?

Îl opri Camelia din mâncat, regretând că toate bucățile de tartă erau egal împărțite între ei și nu rămâne nici măcar una pe mai târziu. Aprobă lent din cap, înghițind bucata pe care o mușcase înainte. Discuțiile începuseră odată cu sosirea surorii lui Adin, fata interogându-i pe fiecare în parte, despre ocupații și pasiuni.

- Da, poți să te uiți. Adin le știe deja.

Ce nu pricepea însă, era interesul ei pentru a vedea neapărat tablourile lui. Robert avea și el destule care erau interesante și puteau fi numite opere demne de admirat și expus. Prietenului său nu îi lipsise niciodată talentul și imaginația, ci numai pasiunea și imboldul. Robert avea nevoie de indicații și de muncă alături de profesori sau de el. Octavian picta din dorința de a uni lumea lui interioară cu cea exterioară.

Dintre ei doi, el era singurul care punea pictatul pe loc superior, fiind o acțiune ajunsă în pragul obiceiului, ca un motiv al existenței. Mâna sa tânjea singură pentru a da naștere ideilor, fără ca el să se poată stăpâni. Nu credea că Robert se simte la fel, dar spera că există totuși un atașament. Prietenul lui părea preocupat de discuții cu Sandra, și nu se interesase prea mult de discuția lor.

Își răsfrânse din nou gândurile asupra lui Adin. Tânărul îi întinsese un pahar de suc și ochii săi se plimbaseră involuntar spre mâna acestuia. Unghiile roz-pale, aveau un luciu natural, erau mici și scurte. Degetele lungi păreau fine și Tavi știa cât de catifelate sunt falangele sau palmele tânărului. Reținuse fiecare clipă în care el și Adin petrecuseră momente mai delicate. Auzi pe cineva tușind întrerupt, realizând abia atunci că rămăsese cu ochii ațintiți la pahar, unde urma caldă de pe mâna lui Adin lăsase o pată imprimată pe suprafața de sticlă. Camelia se uita spre el destul de insistent, și nu își putea abține o încruntare de moment. Fata arăta de parcă ar fi știut ceva în plus.

— Îmi poți arăta acum tablourile?

Insistă aceasta primind o lovitură de cot din partea lui Adin, care se voia a fi un reproș. Știuse de la bun început că sora sa caută un moment oportun pentru a-l prinde pe Tavi singur.

Se așteptase ca acesta să ascundă tabloul pictat cu el. Era curios unde anume îl ținea, acum că sora sa intrase în camera lor. Verificase încercând să nu pară prea indiscret, câteva colțuri, care i se păruseră că ar putea ascunde acel tablou. Bănuia că nici tempera nu apucase să se usuce bine. Reținuse de la Octavian, că tempera în ulei se usucă cel mai greu, aceasta fiind exact ceea ce folosea la pictat. Nu era pentru prima oară când Tavi picta și lăsa tabloul la uscat o zi sau două. Deja mirosul de ulei de tempera devenise ceva plăcut pentru el, Octavian purtând câteodată aceeași miasmă dulce și pătrunzătoare.

Camelia avea fler în discuțiile cu Tavi, fata reușind nu numai odată să aducă zâmbete scurte pe buzele acestuia. Veselia domina în cameră, Adin recurgând în zadar la diferite metode pentru a-i distrage. Părea că se

înțelege mai bine cu Camelia decât cu el. Nu știa dacă să se bucure sau nu...

Era însă pentru prima dată când îl auzea pe Tavi întrebând despre ei și familia lor. Îl privea fascinat, la fel ca și Camelia, atunci când pentru prima oară de când îl cunoștea, povestea despre părinții lui. Ascultase fraza scurtă în care Tavi confesase a moșteni ochii tatălui său, precum și fizicul acestuia. Cu diferențe de înălțime și musculatură. Îl studiasse cu atenție, nu pentru prima oară. Acordând timp fiecărui detaliu, uneori regretând că stăteau pe pat, pentru că nu putea cerceta suficient. Profita că cei doi vorbeau în continuare.

— Adin seamănă cu mama.

Octavian întinsese momeala, lăsând o comparație să cadă drept punctul în jurul căruia să se învârtă discuția. Scopul fusese de la bun început să afle mai multe despre Adin și Camelia, familia lor.

Reținuse esențialul, ceea ce i se părea lui important. Câteva din detalii le aflate și de la Sandra, tânăra fiind un fel de glosar plin cu informații utile. Deși nu trecuse nici o lună, toți patru începeau să se aproprie și era o apropiere reciprocă.

— Unde este Sandra?

Căută Camelia cu privirea prin cameră, realizând abia acum că ajunsese acolo însoțită numai de Adin și Tavi. Nu își imaginase că Sandra va rămâne cu Robert, dar bănuia că au și alte lucruri de făcut în afară de a sta cu ea.

— Probabil la televizor cu Robert.

Chicoti Adin amuzat, pentru că cei doi colegi de cameră descoperiseră de curând că au aceeași pasiune pentru a privi un serial-dramă. Octavian zâmbise pe furiș. Din cauză că televizorul și calculatorul erau la ceilalți doi în cameră ei abia apucau să privească un film sau să joace jocuri, de la un timp de vreme fiind preocupați mai mult în a se cunoaște decât de respectivele aparate.

— Hai să vedem ce fac...

Se ridică de jos, poftindu-i pe ceilalți doi să facă la fel. Camelia îl urmă în spate, Adin pornind înaintea lor. Nu strica să înveselească atmosfera, pentru că tânărul nu intra într-o încăpere fără să nu fie primit cu zâmbete.

— Camelia! Vino la televizor.

O întâmpină Sandra, cu vocea bucuroasă, făcându-i loc lângă ea pe pat. Octavian trecu indiferent pe lângă ele, așezându-se cu spatele sprijinit de peretele de lângă ușă, cel care era liber.

Robert îl privise mirat din fața calculatorului. Adin era tot în fața ușii, nehotărât unde să se așeze. Aproape că-l amuza pe tânăr, fiind sigur că se simte ciudat că sora sa era acolo.

Ei trei nu proveneau din familii înstărite, diferența se observa nu doar prin hainele lor ci și prin modul lor simplu de a vedea unele lucruri. Nici Tavi nu era indiferent față de această deosebire. Chiar dacă reușeau să se înțeleagă, erau lucruri care îi făceau automat diferiți, pentru că proveneau din lumi diferite. Făcu o grimasă atunci când fumul de țigară îi veni sub nările nasului. Amicul său dădu din umeri nepăsător. Uneori nu-l suporta pentru comportamentul său atât de trivial și pentru că reușea să convingă pe oricine cu ideile sale.

— Trebuie neapărat să fumezi acum?

— Ce faci acolo?

Răspunse Tavi tot cu o întrebare, ignorându-i nemulțumirea. Doar ce își aprinsese țigara și nu avea de gând să o stingă decât după ce o fuma pe toată până la filtru. Refuza să recunoască mai nou că reușise să facă o comparație între țigări și anumite părți din trupul lui Adin. Pofta sa pentru tutun devenind automat apropiată de dependență, mai ales în prezența acestuia. Nu știa dacă degetele sale se duc involuntar de la vârful țigării spre capăt atunci când o lua din gură pentru a sufla fumul din cauza asta, sau nu îi venea să recunoască. Nu făcuse asemenea asociații până acum și nici lui Adin nu îi scăpase ciudatul său mod de a fuma. Ochii lui Tavi străluceau ca două flăcări în iad atunci când avea privirea îndreptată spre Adin.

— Termin referatele de scris.

Se plânse Robert, încetând să mai apese tastele pentru a-l privi pe Tavi. Bănuia că uitase că aveau săptămâna viitoare de predat un alt referat, dar nu își făcea prea multe griji în privința acestuia. Octavian era în stare să facă în trei ore ceea ce alții se chinuiau să obțină în două-trei zile.

— Avem referate?

Realiză abia acum Tavi, cu o voce exasperată. Ar fi dat orice să vină vacanța pentru a savura o pauză înainte de sesiunea din iarnă. Simțea nevoia de o pauză, mental și corporal. Leșirile prelungite sau interacțiunile forțate îi consumau energia și avea nevoie de pauze.

— Două. Am completat cu ce ai lăsat scris data trecută.

Îl anunță Robert stingând calculatorul, fără a-și ascunde mulțumirea din voce. Se ridică de pe scaun și își luă portofelul de pe noptieră.

— Trebuie să plec. Anunță, făcându-l să rămână cu țigara între buzele crăpate pentru că îl luase pe nepregătite. Îl fixa oarecum ciudat.

- Unde pleci?

Tonul prăpăstios era deja luat în considerare de către Robert. Ar fi dat orice să poată minți, să îi iasă cuvintele atât de simplu cum reușea el câteodată.

— La Eliza...

Șopti apropiindu-se de Tavi, rugându-l din priviri să nu se împotrivescă. Să nu o facă vocal, pentru că între ei deja existau argumente cu privire la durata acestei relații. Robert nu reușise să tragă linie în aventura sa cu acea femeie măritată. Octavian spera să nu aibă amândoi de suferit de pe urma unei eventuale despărțiri, pentru că el era singurul care trebuia să-și consoleze cel mai bun prieten.

Adin îl urmărea pe Tavi, văzând că privirea lui se schimbase. Era nervos căci avea pumnul stâng strâns la maxim. Părea afectat de ceva, bănuia că din cauza lui Robert.

— Cred că e timpul să plec și eu...

Intervenii Camelia, oprindu-i pe toți din discuții. Trecuse deja o jumătate de zi de când era acolo, și spera să poată ajunge acasă spre seară. Își văzuse fratele, care era mult mai vesel decât era el în general, ceea ce o făcea curioasă dar și mulțumită. Bănuia că Octavian are legătură cu luminozitatea din privirile lui Adin, dar nu era atât de indiscretă încât să întrebe. La un moment dat fratele ei ajungea să îi spună, își zise zâmbitoare, oprindu-se pentru a-l saluta pe Tavi. Acesta îi răspunse atent la salut, dar o lăsase să plece condusă de Adin și de Sandra, le fel cum sosise.

- L-am anunțat pe Sabin, care e prin apropiere și vine să mă ia.

Cami își liniștise fratele imediat. Se despărțiseră cu o îmbrățișare caldă și pupicii din zbor.

Iar șatenul se retrăsese înapoi în camera lor. Rămăsese cu o senzație de frison și amețală. Era extenuat și dorea să doarmă chiar dacă și-ar fi dorit să rămână treaz și să lucreze măcar la un referat. Încleștarea nu era deloc un semn bun, îți dădea seama că ignorase semnalele corpului lui iar acum plătea acel preț.

Abia când auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se la loc, se înveli cu pătura în încercarea de a se încălzi. Răceala din tot corpul îl ținea nemișcat, fără să fie în stare să se mute măcar în loc pentru a găsi o poziție mai bună. Sigur nu era un moment bun pentru el, își spuse privind cu ochii spre perdeaua de la fereastră. Strânse nervos din dinți, pentru că era atât de slab de data asta. Nu îi stătea în caracter să se plângă, să fie imobil și inactiv. Dar avea nevoie de liniștea aceasta, de calmul interior de care ducea lipsă. Până la moartea părinților săi viața sa fusese calmă, plină de bucuriile adolescenței.

De la tragicul accident însă, devenise un stufăriș plin de experiențe periculoase, de încercări duse la extrem și de accesele sale de violență. Ceva mult prea greu pentru un organism care era în dezvoltare, rațional recunoscând în sine sa că va avea nevoie de câteva zile de recuperare. Neplăcut să stea la pat, mai ales în perioada aceea când avea și referate de predat, dar era în stare să-și revină. Plus că îi plăcea să riște nu doar în

general, ci și la facultate. Nu ar fi fost printre primele examene la care s-ar fi dus numai cu câteva lecții citite. Și le promova întotdeauna, spre neplăcerea lui Robert care se chinuia să învețe înainte de sesiune.

Bănuia că va urma și o ceartă cu prietenul său. Măcar avea să o evite până a doua zi, pentru că se întorcea în dimineața următoare și pleca direct la facultate. Respiră profund de câteva ori, simțind cum îl fură somnul, deși se împotrivea. Era seară, probabil șase sau cinci, după cum arăta cerul de noiembrie. Dacă ar fi adormit la acea oră se trezea prea de dimineață și mai devreme decât îi plăcea. Ușa la cameră se deschise lent, atenția sa nefiind atât de precisă, dar mânerul începuse să se strice cu timpul și să scoată sunete distincte de arc forțat. Bănuia că este Adin, doar împărțeau amândoi aceeași cameră. Tresări simțind dintr-o dată buzele tânărului peste obrazul său stâng. Stătea în profil și lucrul acesta, dar și negura din cameră îl împiedicau să privească în ochii lui.

— Ești bine?

Întrebă Adin cu o voce șoptită, aproape sufocată cu îngrijorare. Constatase că pielea lui Tavi ardea atunci când buzele sale atinseseră obrazul palid al acestuia. Probabil avea temperatura ridicată.

— Mi-e frig...

Rosti obosit, simțind încă fiorii de la sărutul tânărului. Nu își imaginase vreodată că un sărut atât de scurt i se va părea insuficient și totuși atât de lung, însemnat.

— Arzi.

Explică Adin punându-și palma pe fruntea sa, mângâind cu tandrețe pentru a-i da firele de păr la o parte. Tavi își lăsă obrazul aproape de palma sa, întorcând cu greu capul spre tânăr. Adin îl privea tăcut. Își făcuse loc în pat alături de el.

— Nu simt decât frig.

Nu pentru mult timp însă. Brațele lui Adin îi încercuiseră gâtul, pentru a-l ține aproape. Simțise căldura din trupul tânărului cuprinzându-l ușor și plăcut, înțelegând vag că Adin era lângă el, în același pat, sub aceeași

pătură. I se părea însă corect sau firesc să fie așa, ori îi era greu să se împotrivescă până și în sinea sa. Îl trăsese mai aproape, reținând căldura care îl învăluia până ce închisese ochii relaxat ca niciodată.

22. Simfonia albastră²

Degete catifelate cercetau curioase mușchii spatelui său, masând și apăsând omoplații. Săruta cu lentoare gâtul descoperit al celuilalt, ascultând mulțumit fiecare geamăt și suspin ce venea dinspre buzele tânărului. Ezitase la început, dar buzele acelea îl invitau să fie sărutate cu pasiune, atinse lent, captivate de ale sale. Lumina ce cădea pe trupul de sub el îl ținea în suspans, așteptând mișcările celuilalt indefinite și surprinzătoare, pentru o aprobare. Pieptul ce se ridicase spre el ca o ofrandă i se părea un consimțământ suficient. Sărutase fiecare parte netedă, pielea dulce înfiorându-se sub buzele lui. Simțea că îi arde trupul când Adin îi pronunța numele. Se topea în brațele sale, abia mai putea scoate o vorbă. Nu voia să întrerupă tot ce i se întâmpla, căci era prea frumos.

Respirația i se îngreunase, întreruptă de senzația intensă de plăcere. Degetele sale strângeau așternutul, reacționând din impuls. Încerca să deschidă gura, pentru a forma cuvinte, pentru a striga numele celui care îl făcea să tresară. Deschise subit ochii dezamăgit că fragmentele acelea erau numai parte dintr-un vis și nu reale.

Oftă silențios, prinzând marginile pernei sale între degete. Diminețile îl prindeau adesea singur în cameră, dar de data aceasta un zgomot ce venea dinspre bibliotecă dovedea contrariul.

Coborâse lent ochii spre locul de unde proveneau acele zgomote în surdină, fie pentru că avea pătura trasă deasupra capului, fie Adin era atent. Bănuia pe tânărul blond că produce comoția și rămase fără respirație când îl zărise. Îl privi cum își ridică tricoul, trăgând cu mâinile încrucișate de marginea de jos a acestuia, spatele tânărului arcuindu-se puțin. Urmase cu privirea modul în care materialul trecuse de-a lungul pielii sale. Unghiile lui lăsaseră în grabă urme mici și roșii, când apucase tricoul.

² Simfonia albastră este compusă de George Gherwin, a fost tradusă la noi drept simfonie, dar în original este Rapsodia Albastră, are în jur de 16 minute și este compusă la pian solo.

Închise ochii, tremurând fără să-și dea seama. Încerca să nu tragă cu ochiul la tânărul care nu știa că este observat. Voința sa era despărțită în două, în a continua sau nu să privească. Își cuibărise la loc capul pe pernă, simțind iar acea căldură intensă cuprinzându-l încet, dar progresiv. Se deșteptă de-a binelea când recunoscă plânsetul distinct al tânărului, Adin încercând să ascundă subita ieșire și să nu îl trezească. Prea târziu însă, pentru că pătura căzuse pe jos într-o clipită, și forța cu care se ridicase din pat îl speriasse chiar și pe tânărul blond, luându-l pe nepregătite.

— De ce plângi?

Înaintă uitând de scurta ameteală ce o simțise la ridicarea din pat, privind încruntat spre tânărul care încerca să ascundă cu dificultate lacrimile. Ochii mari și albaștrii ai blondului nu clipeau deloc, fixându-l cu înfrigurare. Nu reușea să înțeleagă sentimentul pe care încerca să-l comunice, decât că era surprins, ca un vânat în bătaia puștii.

— M-ai speriat!

Reproșă subit, făcându-l să regrete că reacționase atât de impulsiv. Își dăduse seama că îl intimidase fără să vrea. Înghiți în sec încercând să găsească o scuză plauzibilă, doar că fusese oprit.

— Ieri seară ai părut diferit, mai distant. Te-ai simțit rău și nu ai zis nimic.

Adăugă cu vocea scăzută cu câteva octave, părând nesigur pe subiect. Apucase să-și acopere trunchiul cu un hanorac, strângând nasturii cu degetele, din cauza agitației. Octavian i se părea palid, deși stătea la fel de impunător ca întotdeauna în fața sa. Teama și îndoiala erau încă prezente, determinându-l să ia ultima decizie.

— Am părut?

- Ești bine, te simți rău? Poți vorbi cu mine, știi asta?

Pe buzele lui apărând un zâmbet forțat, care îi aduseseră la loc lacrimile. Nu voia să fie mințit, nu de către cel de care se îndrăgostise. Involuntar simțise mici fiori când degetul mare al lui Tavi îi ștersese cu grijă acele picături înaintă să-i cadă pe obraji.

— Îmi pare rău...E numai vina mea.

Oftă lăsând privirea în jos, acum că își ceruse scuze se simțea ușurat, dar și rușinat pentru că provocase atâtea probleme. Era suficient de întristat de viața sa, nu avea nevoie de alte griji. Ar fi vrut să-l ia în brațe, să-l strângă pentru a uita cât suferise. Îl întrista și mai tare faptul că nu-și putea exprima sentimentele.

— Nu e vina ta...eu...Eu îmi fac griji, pentru tine...

Octavian își ridică spre el capul, ascultând atent cuvintele sale. Adin se hotărâse că acela este momentul și nu avea de gând să dea înapoi. Timid sau bâlbâit, avea să-i destăinuiască totul.

— Îmi fac griji pentru tine...Reluă cu greu, simțindu-și obrajii înfierbântați datorită cuvintelor pe care urma să le rostească. - Pentru că, eu...

Asculta cu sufletul la gură. Îl fixa sperând să urmeze ceea ce bănuia el. Băgase de seamă cât se roșise Adin și își simțea genunchii moi. Aștepta ca un condamnat tăietura călăului, sau eliberarea. Poate că erau una și aceeași, în clipa aceea distingea numai ce avea în fața ochilor, mintea sa nu concepea altceva.

— Te plac foarte mult.

Auzise vorbele, fără să aibă timp să răspundă sau să facă altă mișcare. Sărutul lui Adin îl luase prin surprindere, mai mult decât subita mărturisire. Îi simțise buzele nesigure apăsând peste ale lui. În câteva clipe își revenise din șoc și răspunsese cu aceeași dorință la sărut. Părul blond i se părea mai fin, acum că îi atingeă tâmplele. Buzele erau reale satisfăcând pofta sa de a le săruta și temperându-i golul care îl avea în stomac. Adin era ridicat pe vârfuri și ținea cu ambele mâini de umeri săi, forțând o îmbrățișare stranie între ei. Încordarea începea însă să dispară odată ce mâinile sale se îndreptaseră cu îndrăzneală spre talia tânărului, trăgându-l aproape.

La simpla atingere a degetelor lui Tavi pe spatele său fremătase cuprins de dorință, căzând pătimaș sub atingerile acestuia. Își simțea inima

bătându-i cu repeziciune, încercând să-și supprime emoțiile și să fie atent la ce i se întâmplă.

Primul său sărut, atât de lung, ciudat de plăcut, ca și cum asta ar fi făcut și înainte, iar acum repetau numai. I se părea că vine de la sine, atât de insistent și copleșitor, eliminându-i toate temerile.

Octavian continuase să-l sărute. Se simțea amețit de plăcere și dorință, încât totul i se părea ireal, o continuare a visului său. În încercarea de a reveni la realitate întrerupse minunatul contact care îi învăluisese pe amândoi.

Adin îl scăpase din brațe, privindu-l dezamăgit de întrerupere, dar mai mult retras, pentru că urma ca să i se răspundă la confesiune. Lăsase rușinat privirea în jos, abia acum realizase că sărutase un bărbat, care poate că urma să-l respingă. Care poate o făcuse din milă, pentru că abia acum își găsisese curajul de a recunoaște ceea ce alții îi strigau că ar fi, homosexual. Dar nu plăcea pe nimeni altcineva decât pe Tavi. Nimeni nu îi făcea inima să se încleșteze plăcut și dureros în același timp. Numai cu el se simțea împlinit, avându-l alături cuvintele păreau de prisos. Dacă ar fi știut ce gândește în clipa aceea l-ar fi scutit de incertitudinea care nu-i dădea pace.

— E adevărat?

Încă era uimit de spusele tânărului. Inima sa bătea destul de ritmat, se putea alerta din cauza pulsului ridicat dacă nu ar fi știut cauza. Două cuvinte pe care nu visase vreodată să le audă, i le rostise fără reținere Adin.

— Ce să fie adevărat?

La rândul său, blondul nu înțelegea jocul de cuvinte, acest ocolit ciudat care îl ținea încordat. Rostise întrebarea cu vocea domoală, aproape îmbufnată, făcându-l pe Tavi să îl tragă de umeri.

— Ai spus că mă placi.

— Da. Am spus adevărul. Te plac în felul acesta.

Susținu iar aceleași cuvinte pe care i le spusese înainte pentru că deși își simțea inima golită și nesigură, nu putea da înapoi acum. Îi aștepta

hotărârea, oricare ar fi fost aceea, pentru că acum afla dacă acesta simte sau nu ceva pentru el.

Așteptase să audă iar acele cuvinte, care de acum aveau ecou în urechile sale precum o simfonie a amorului. Reduse din spațiul care îi ținea despărțiți și ridicase în bărbia lui Adin pentru a-l putea privi în ochi. Probabil arăta destul de ferm și serios, tânărul eschivându-se să se uite către el.

— Dacă e doar un vis, piciule... Când am să mă trezesc, îți rup fundul în bătaie.

Avusese timp să clipească dezorientat, buzele sale deschizându-se interogator dar tânărul șaten le prinsese într-un sărut frenetic, cu o forță ce-l făcuse să-și piardă respirația. Îl trăsese la el în brațe, Octavian mângâindu-l încet și insistent. Atingerile îi forțau pielea, erau puternice ca și cum tânărul ar fi vrut să se convingă de faptul că persoana pe care o sărută este reală.

Până atunci avusese ochii închiși, fiind mult mai interesat în noile senzații provocate de săruturile lui Tavi, fără a analiza prea mult modul lui de a acționa. Odată ce mintea sa revenise din aburii plăcerii deschisese larg ochii, uimit de constatarea pe care o făcea. Abia acum își dădea seama că asta visase Octavian și încerca să se convingă de acel vis devenit realitate.

Fusese dorit în tot acest timp și el nu avusese habar! Se lăsase în brațele tânărului cuprins de euforie. Chiar dacă sărutul pasional îl lăsa fără aer, nu avea de gând să se tragă din îmbrățișare. Renunță însă imediat ce îl mușcase de buza de jos, ușor la început, dar pe parcurs durerea devenind insuportabilă. Protestă, trăgându-se de lângă el:

— Au! Tavi, de ce faci asta?

Tresări subit când în loc de răspuns tânărul îl prinsese de mână.

— Așteptam să faci tu asta...Nu visez, nu?

— Nu! Sunt cât se poate de real.

Ridică vocea, fără să vrea însă. Își retrase mâna intimidat. Așteptarea îl făcea să reacționeze atât de descurajat, chiar și pentru el. Lăsă privirea în jos. Nici lui nu îi venea să creadă că îi confesase totul.

Iar acesta, era...sau părea interesat de el. Era al doilea sărut. Trebuia să însemne ceva, își spuse alergând cu privirea spre motivele șterse care abia se observau pe covor. Momentul cel mai frumos din viața sa urma să treacă din prezent spre trecut, poate la fel de neînsemnat ca acele desene care abia se zăreau pe carpetă. Nu știa dacă tăcerea lui Tavi este sau nu favorabilă.

— Adin.

Rosti venind aproape de el, pentru a-l putea ține de mână. Senzația plăcută și tandră îl lăsa moleșit de bucurie, dar îl stingherea temându-se că poate îi va da drumul dacă are mâinile prea calde și transpirate de emoție. Nu se întâmplase însă așa. Tânărul forțându-i mâna să se ridice la nivelul feței sale, și degetele lor să se unească lent. Închisese ochii atunci când îi strânsese degetele, apropiindu-le cu ale lui până la refuz.

— Și eu te plac.

Deschisese ochii încercând să clipească lacrimile de bucurie ce se adunaseră dintr-o dată în ei.

— Deci ții la mine?

— Mai mult decât ți-ai închipui...

Reuși tânărul să-i recunoască, fără a se sufoca de emoție sau a tremura de dorință. Abia acum cântărea tot ce se întâmplase între ei și nimic nu îl reținea în a ataca tânărul care părea pregătit de un nou sărut. Se aplecase pentru a întâmpina buzele care le căutaseră pe ale sale, pentru că nu se mai putea gândi la altceva. I se destăinuia sub atingeri, sub presiunea buzelor și a pasiunii forța unei iubiri pe care amândoi o ținuseră ascunsă.

Parfumul său distinct, ușor înțepător, aroma ușor sărată a buzelor și finețea pielii sau a părului său deveniseră raiul pentru el. Pletele blonde erau deja alintate de degetele sale, Adin trăgându-se zelos în brațele sale. Gemu surprins de atacul pasional al acestuia, dar se stăpânise imediat ce-l auzise plângând. Știa că într-un fel elibera din tensiunea acumulată, acum descărcându-se de tot ce ținuse închis în inima sa. Avea și el aceeași senzație, doar că se stăpânea.

— Adin, nu plânge.

Îl rugă așezându-se alături de el pe pat. Se lăsase strâns cu putere de brațele lui, prizându-se cu degetele de tricoul său.

— Nimeni nu mi-a spus asta până acum.

— Nici mie.

Octavian zâmbi amuzat. Nu avea motive să plângă, dar știa că le-ar fi găsit oricum. La cât se dovedea de încăpățânat îi era teamă că tot momentul urma să devină lacrimogen.

— Nu îmi place când plângi.

Mustă, gustând acele lacrimi pe buzele sale, Adin clipind intimidat de apropierea lor și de micile săruturi ce i se perindau pe obrajii încinși. Închisese pleoapele, acceptând sărutul care îl consola și dezmierda. Simțise respirația încinsă a lui Tavi peste buzele sale. Acesta își lipise fruntea de a sa, fără ca buzele lor să se unească.

— Nu am întâlnit pe nimeni atât de frumos ca tine.

Repetase aceeași frază în sinea sa de atâtea ori, de fiecare dată când avusese ocazia să-l admire. Acesta deschise ochii privind tăcut spre el. Surprinderea plăcută din ochii lui aduceau acea lumină în ei, mulțumindu-l. Sperase în sfârșit să regăsească acel licăr care să readucă liniștea.

— Tavi...

Șușoti, adus iar în pragul lacrimilor, buzele sale despărțite reținând suspine și cuvinte încurcate.

— Nu îmi spune nimic.

Îl îndemnă acesta punându-i degetul arătător deasupra buzelor.

— Lasă-mă să mă bucur de momentul ăsta și în felul meu

Adin tremurase cuprins de dorință. Aprobă și îl strânse în brațe. Tavi aștepta demult semnul său.

23. Tonuri calde-reci

Totdeauna împărtășise ideea că pereții unei încăperi vechi păstrează nu doar imaginea timpurilor trecute dar și realitatea prezentului mucegăit și mirositor. Umezeala ascunzându-se în aerul ușor încălzit din cauza persoanelor aflate înăuntru, dar distinct pentru locul plin de însemnătate. Zeci de mâini se formaseră în acel atelier de pictură, inclusiv el și Robert. Poate se număra printre puținele locuri în care inima sa se împlinea. Mirosul de ulei, de lemn uzat în diferite scopuri materiale sau plastice, gălăgia sau liniștea, modul în care lucrurile aveau parcă lumea lor inclusă în altă lume, dusă până la infinit îl mulțumea. Totul era asemănător dar distinct, plăcut până la neplăcerea de a pleca. Un refugiu nu numai într-o lume interioară, ci într-una împărtășită. Era singurul loc în care Octavian comunica. Nu doar pictând, ci fiind în strânsă legătură cu ceilalți colegi.

Robert trase scaunul aproape pentru a sta alături de el. Îi separa numai spătarul, cu marginile ondulate. Întotdeauna apropierea de Octavian îi aducea idei, dacă nu îl sâcâia până la obținea. Pânza tabloului său era aproape goală, ca o scenă pe care nu apăruseră încă actorii; spre deosebire de Tavi, care pictase deja jumătate din tablou. Inspirația și motivul erau ascunse adânc în inima sa, reieșind la lumină prin culorile vii. Picta pasiunea cu fiecare atingere a pensulei. Un artist desăvârșit pentru că își găsisese muza.

— Azi a ieșit un pastel mai viu ca de obicei.

Constată Robert mângâindu-și tâmpla stângă. În general folosea culorile cu grijă încât cele deschise să nu fie dominante. Avea un mod de a echilibra trecerea cald-rece din planșele sale.

Dădu din umeri ignorând remarca prietenului său. Constata încetineala cu care Robert picta, dar nu era prima oară când se împotmolea și nici ultima. Aveau amândoi astfel de momente.

— Mi se pare mai interesant așa...

Confesă uitându-se amuzat cu coada ochiului la Robert, care încerca să imite una din liniile orizontale trasate de el, ce forma un fel de suprafață lichidă. Poate că reușise să o asemuiască unei ape, dar nicidecum nu ar fi putut imita roșiaticul, portocaliul din asfințitul sau răsăritul pe care îl picta el.

— Ce romantic.

Râse, alegându-se cu o pată verde pe tabloul său, ce devenise imediat un obiect nou care camuflase intenția lui Tavi.

— Nu fi rău!

Îl apostrofă, acum că acesta prinsese gustul unei hârjoneli între ei încercând să strice, sau să modifice iar tabloul amicului său. Tânărul îi prinsese pensula înainte de a atinge pânza. Octavian rânjise la fel de mulțumit, știind că destinsese din atmosfera încordată dintre ei.

Robert se întorsese în acea dimineață și plecase cu el direct la facultate. Nu își rostiseră vreo vorbă pe drum. Tavi nu îi povestise că avusese febră, Robert nu îi confesase ce anume se petrecuse între el și amanta sa. Erau împreună, dar totuși separați în tăcere. Robert provocă:

— Știi că personajul negativ moare primul!

Socoti mișcarea, luându-și șevaletul cu tot cu tablou pentru a-l depărta de colegul său. Văzuse intenția clară din privirea sa, acea sclipire jucăușă.

— Eu nu cred în povești.

Desfăcu unul din noile sale tuburi de tempera și înainte ca Robert să se poată împotrivi, stoarse o cantitate considerabilă pe tabloul acestuia. Pasta albastră țâșnise cu boltă, aterizând și pe podea.

Oricum nimeni nu l-ar fi luat la rost, pentru că podeaua era deja zugrăvită și plină de urme de acest gen.

— Ești irecuperabil!

Dojeni Robert dând din cap, diluând pensula în ulei pentru a rectifica pata. Octavian zâmbi ajutându-l într-un final să termine.

Profesoara le dăduse timp numai două ore pentru o compoziție abstractă înainte de a preda tablourile care le avuseseră de pictat acasă. Desigur, tabloul lui Tavi era acoperit cu hârtie, ca și celelalte. Tocmai de aceea era puțin îngrijorat de reacția pe care urma să o aibă prietenul său cel mai bun la constatarea că portretul nu este al oricui, ci tocmai al colegului de cameră. Spera ca profesoara să le dea notă pe ele privindu-le separat.

Normal, nu se întâmplase așa...și până la urmă tabloul ajunsese să fie admirat de toată clasa. Mirarea din ochii lui Robert devenise amuzament, știind că el și Adin nu se înțeleg prea bine. Cel puțin conform ultimelor sale observații.

— Cum l-ai convins să pozeze?

Întrebă șoptit, în timp ce profesoara privea și restul tablourilor. Toate aveau câte ceva demn de remarcat, putând fi incluse drept creații originale, pentru că deja erau la finalul aceluia an și cunoștințele acumulate erau destule pentru ca majoritatea studenților să se descurce pe cont propriu.

— M-a lăsat să îi fac doar portretul. Restul am adăugat de la mine.

Minți, zâmbind malițios știind că Robert îl va crede imediat. Amicul său surâse amuzat, studiind cu atenție tabloul. Nu punea la îndoială spusele lui pentru că nu pentru prima oară asistase la tablouri sau desene reușite până la perfecțiune. Se mândrea la fel de mult cu talentul prietenului său, chiar dacă prin asta însemna să-l recunoască pe al său ca fiind inferior.

— Și dacă va vedea tabloul? A pozat cam ușuratic în el...

Arată spre portretul pentru care Adin acceptase să pozeze. Numai Tavi și cu el cunoșteau însă mica particularitate dintre ceea ce susținea lui Robert, și ceea ce știa în sinea sa.

— Crezi?

Nu se opuse, tânărul înclinând capul pentru ca ochii săi verzi să treacă peste opera finită. Zâmbi gândindu-se la iubitul său, la cât de mult se potrivea acel mic moment în care îi cucerise privirea, trupul ascuns sub cearceaful de pe pat, pe pânză.

- Evident.
- Mai degrabă ca un virgin disperat. Dar, nu te contrazic...

Comentă cu ironie amuzată, încercând să depărteze evidența și să nu dea de bănuț. Strădania sa nu era în van. Robert acceptând spusele sale. Deși metoda în care Tavi ascundea mica lor escapadă nu era cea mai corectă, nici el nu era genul care să adopte moduri corecte.

Pentru el în dragoste și război totul era permis, după celebra zicală și niciodată nu juca corect. Îi plăcea să aibă avantajul prin metode neconvenționale, chiar dacă însemna minciună sau înșelătorie. Avea o natură departe de a fi perfectă și nici nu încerca să schimbe asta, dacă în final obținea rezultatul dorit.

- Derbedeule!

Râse Robert știindu-l imun la insulte de acest gen. Remarca sa insidioasă îl salva din a continua să-i dea explicații prietenului său, Tavi bănuind că un altfel de răspuns ar fi fost luat drept straniu. Abordând subiectul la modul cel mai direct era un alibi puternic atunci când venea vorba de el.

Profitând de faptul că profesoara începuse să le dea notele, se retrase spre unul din scaunele de lângă fereastră. Îi plăcea că nu aveau perdele în atelier, dacă ar fi avut ar fi fost vai și amar de albul din ele cu atâta culoare folosită la pictat. Mici frânturi din noaptea trecută îi reveneau în memorie, la fel de vii ca atunci și gândul îi zbura inevitabil la blond. Lovi capătul pensulei pe care o ținea între degete pentru a justifica într-un fel lipsa sa.

Nu știa de ce aseamănă dragostea cu focul. Flăcări, combustie... focul îi cuprindea fiecare parte a pielii atunci când se gândea la Adin. Nu se mai simțea la fel de rătăcit ca înainte, tânărul aducând acel sens în inima sa pe care nu îl avusese niciodată. Respira pentru a fi cu el, clipea și aștepta numai pentru a se revedea. Restul devenise minuscul, insignifiant.

Zâmbetul ascuns la colțul buzelor sale dezvăluia puțin din ceea ce gândea. Spera totodată să poată termina orele mai devreme pentru a pleca să-l aștepte pe Adin. Îi promisese în acea dimineață; sigur, abia reușise să rostească acel „da” printre săruturi și mângâieri.

*

Sala de lectură a Conservatorului nu era niciodată plină, Adin venind destul de des pentru a-și căuta cărți la referate. Tocmai astăzi când se afla acolo cu gândul la alt gen de publicații sala era aproape neîncăpătoare. Bibliotecara deja îi oferise o foaie pe care să scrie cărțile și cotele lor atunci când le găsește, așa că era prea târziu pentru a pleca. Oftă resemnat, sperând că până va găsi ce anume căuta el măcar jumătate din studenții de acolo să plece. Era suficient de rușinat că venise special să citească reviste sau cărți pentru adulți. Octavian devenise pentru el o enigmă mult mai complicată acum că îl cunoscuse intim. Sigur, puținele cunoștințe pe care le avea el nu erau suficiente pentru a-l lămuri asupra lucrurilor.

Nu știuse până atunci că a face dragoste cu cineva implică atâtea sărutări, tandrețe și răbdare. Își imaginase niște haine căzând și restul petrecându-se rapid, ca o nevoie ce este satisfăcută pe moment. Actul pasional și plin de dragoste lăsase în urmă dependența lui de Octavian, atât de subit, atât de copleșitor. Fusesse destul de stânjenit pentru că se petrecuse totul pentru prima oară. Se încruntă dezamăgit, văzând numele cărților, dar nu și ceea ce căuta el. Erau pentru adulți, dar nu special pentru ce ar fi vrut. Renunță dezamăgit înapoiind timid hârtia necompletată pe biroul bibliotecarei, ieșind înainte ca aceasta să insiste în a-l ajuta.

Merse lent pe coridoarele ce duceau la sala unde avea următoarea oră. Liniștea din jur îi amintea de tăcerea lui Octavian. De sentimentele lui ținute în secret atâta timp, și abia acum realizând cât de norocos era pentru că îl avea alături. Poate dacă ar fi fost vorba de altcineva nu s-ar fi întâmplat la fel. Trase telefonul mobil din buzunarul de la blugii săi, cu gândul de a-l suna. Trecuseră deja șase ore numărate de când nu-i auzise vocea și nici nu-l văzuse. I se părea suficient cât îndurase și formă pe de rost numărul din zece cifre, așteptând încordat ca iubitul său să răspundă.

— Alo?

Vocea lui Tavi îi făcea inima să bată rapid, cuvintele să dispară pe moment din gândul său. I se părea relaxat la telefon, judecând cu bucurie că avusese o zi ușoară la facultate.

— Sunt eu.

Îi spuse încercând să nu îi tremure glasul. Înghiți în sec văzând că nu reușește să își stăpânească emoțiile. Se îndreptă spre una din ferestre, privind de la etaj în curtea facultății.

— Ai terminat orele?

Întrebă Octavian și auzi de partea cealaltă a firului foșnituri de haine și lucruri. Probabil iubitul său se pregătea să plece, își spuse.

— Da! Vii să ne întâlnim?

Răspunse cu entuziasm, uitând de timiditatea cu care începuse conversația. Chiar dacă chiulea la o oră, nu conta decât că urma să-l vadă pe Tavi. Se simțea incredibil de bine, merita să aștepte și lucrurile să decurgă firesc.

— Ajung în cincisprezece minute. Să nu pleci pe undeva pentru că nu mă descurc prin alte facultăți.

Îl rugase șatenul, deși nu se simțea chiar atât de neajutorat dar nici nu avea chef să umble ca bezmeticul după săli, catedre și studenți. Îi erau suficient trei ani în care făcuse tocmai asta.

— Te aștept jos, la intrare. Sunt câteva bănci fix în față.

Promise cu glasul mulțumit. Deja se vedea în brațele lui, sărutat și alintat la fel ca noaptea trecută. Închise telefonul odată ce încheiase convorbirea și renunță la a se mai întoarce în clasă. Câteva minute erau puține, până ce îl revedea iar pe Octavian și mai mult de atât, simțea nevoia să iasă afară în frig. Avea obraji în flăcări din cauza emoției și așteptării. Gerul l-ar fi răcorit puțin înainte ca acesta să apară.

24. Gama iubirii secrete

Traversă curtea facultății pentru a sta pe o bancă. Nu știa cât are de așteptat, chiar dacă Octavian îi spusese că ajunge în cincisprezece minute. Distanța dintre cele două universități era mare. Una în centru, iar cealaltă în partea opusă a orașului, ceea ce însemna că Tavi urma să ia un taxi până la el.

Ignoră blănille reci ale băncii și se așeză jos, privind printre gardul de fier forjat către strada principală. Traficul era la fel de haotic și aglomerat ca întotdeauna, partea bună însă ar fi fost că facultatea era pe o stradă puțin circulată. Astfel putea observa dacă un taxi se apropie sau dacă iubitul său apare venind pe jos. Cunoștea dintre detaliile pe care le aflase de la Robert, că acesta nu circulă decât cu autobuzul sau trenul, eventual taxi atunci când se grăbea. Într-un fel era amuzant să-l știe speriat de metrou, pentru că era reticent să circule sau să coboare în pasajele subterane. Probabil avea de-a face cu ziua în care acesta își pierduse ambii părinți, zgomotul și gălăgia amintind de acele clipe groaznice. Adin oftă îngândurat.

Ridică privirea spre poarta universității, zăbind un taxi intrând pe aleea din apropierea parcurii profesorilor. Se ridică ușor de pe bancă, privind cu inima strânsă și cu speranța că în acea mașină este cel așteptat. Zâmbi mulțumit atunci când se dovedește într-adevăr că iubitul său sosise deja. Tânărul coborâse grăbit din taxi, căutându-l cu privirea în timp ce își aprindea o țigară. Adin era mult prea captivat pentru a se mișca din loc. Oricum Octavian îl observase și se îndreptă spre el cu acel mers sigur și relaxat. Tânărul blond înghițise în sec.

Nu știa dacă se îmbrăcase cu intenție, dar hainele sale, chiar dacă erau groase dezvăluiau prin modul în care i se mulau pe trup, caracteristici ce făceau sângele lui Adin să-i clocotească prin vene. Reacționa fără să se poată controla.

Era îmbrăcat cu aceeași jachetă de piele ca de obicei. Ochii i se plimbau spre helanca neagră a iubitului său, cutele îi subliniau mușchii pieptului și

poate că în jos ascundea destule, dar știa foarte bine linia abdomenului plat. Spre deosebire de alte tricouri sau pulovere, aceasta era băgată în pantaloni, fără să acopere partea din față a taliei. Negrul îi venea atât de bine, concluziona privind cu interes maxim trupul celuiilalt, analizând fiecare parte de piele, pe sub haine. Pândea fiecare îndoire a pantalonilor cu fiecare pas al lui Tavi, cu ochii pe coapsele tânărului, care erau la fel de bine evidențiate ca și restul picioarelor acoperite de materialul negru de jeansi. Între pași ducea țigara la buze, uitându-se spre el. Abia acum îi trecea prin minte că poate este analizat în același mod și se roși, mutând ochii săi spre strada care devenise iar aglomerată. Auzi un salut scurt și abia atunci întoarse capul. Exact la timp pentru ca buzele sale să fie surprinse de un sărut dulce, foarte scurt. Octavian îl luase pe nepregătite. Urmase acele buze cu ochii între-deschiși, dezamăgit că durase atât de puțin acea clipă.

- Ai avut o zi bună la facultate?

Întrebă șatenul observându-se cu greu momentul de rătăcire din ochii săi. Trebuia să recunoască faptul că pe lângă o atracție spirituală profundă față de Adin, simțea și atracția trupească. Uitase să poarte o conversație politicoasă de parcă toate cuvintele sale rămăseseră pe buzele celuiilalt când îl sărutase. Dar măcar încerca.

- Da!

Zâmbi blondinul având acea sclipire veselă în ochii săi albaștrii. Chiar dacă răspunsul era scurt și nu îl lămuria pe Tavi cu multe, acceptase pentru că alte idei nu avea. Foșni între degetele sale colile pe care le avea în buzunarul de la jachetă, ascultând vocea ce venea de lângă el:

- Unde vrei să mergem?

- Oriunde!

Clipi apoi regretând că nu își controlase vocea, fiind prea entuziasmat. Octavian însă zâmbise la el, nu părea a fi afectat. Acel răspuns îi răsuna urât în urechi, dar Tavi ignorase modul său de a vorbi ridicat și subțiat. Amuzamentul trecuse repede, țigara la fel. O aruncase la coș, în timp ce ieșeau pe poarta Conservatorului. Nu îl ținea de mână, dar nici nu avea

pretenția. Prezența lui Tavi era suficientă pentru a-l mulțumi și nu putea nega că îi trebuie ceva timp să se acomodeze cu gândul că pentru prima oară are o relație. Privea în jos, observând cu veselie că pașii lor sunt sincronizați.

- Mergem la o cofetărie, mi-e poftă de ceva dulce. Apoi facem ce vrei tu.

Îi spuse, privindu-l printre genele sale întunecate. Îl picta, îl plăcea, îl admira, ar fi vrut să continue lista, pentru că nu îi găsea nici un defect. Până și acea mică șiretenie a lui o găsea atractivă, combinată cu inocența actuală probabil devenise arma letală care îi făcea inima să pulseze cu repeziciune. Spera să găsească momentul potrivit pentru a-i spune asta. Nu era pentru prima oară în acea zi când își punea problema. Îi era teamă să nu îl îndepărteze pe Adin cu ezitarea sa. Dar îi plăceau lucrurile făcute lent, la timpul lor.

Adin ezitase să vorbească, văzându-l atât de gânditor. Oricum cea mai apropiată cofetărie era la distanță mică, semnul observându-se din capătul străzii. În schimb tânărul blond profitase de bulevardul necirculat și băgase cu grijă mâna stângă în buzunarul de la jacheta lui Tavi. Liniștea i se părea mai ușor de suportat atunci când acesta îi prinsese mâna într-a sa, trăgându-l inevitabil mai aproape. Dezamăgirea că nu se țineau de mână trecuse repede. Tavi îl mângâiasse ușor pe spate profitând că poartă geaca lui verde mai scurtă. Era viclean, mângâierile acelea veneau cu pretextul că îi deschide ușa, însă mâna lui rămăsese câteva secunde pe talia lui. Adin nu se uitase în spate, se simțea bulversat de ideea că ar fi vrut să mai stea astfel și politețea de a nu bloca ușa.

Intrând în cofetărie se bucura de prezența lui în continuare.

Mesele joase îl avantajau pe el, pentru că era mai scund. Tavi însă nu prea era interesat de interiorul cofetăriei, ci numai de țigările pe care le scosese pe masă împreună cu bricheta. Scaunele erau sub formă de canapea și pielea moale făcea statul jos plăcut.

- E frumos aici.

Spunea doar de dragul conversației în speranța că nu se observă cât este de timorat. Primise un zâmbet scurt de la șaten. Era un detaliu minor, dar în sinea sa orice era legat de ei doi devenea special. Flacăra de la brichetă strălucise în ochii lui Octavian, admirând acel licăr care nu dispăruse nici după ce acesta închisese bricheta. Ignorase fumul pe care iubitul său îl suflase cu intenție spre el. Închisese ochii răsând.

- E o invitație?

Râsetul i se părea pătrunzător și foarte liniștit. Amândoi știau că printre metodele de flirt ale tinerilor se număra și acest mic truc. Tachinările continuaseră pe sub masă, picioarele lor luându-se ușor la harță. Nu îi displăcea însă atenția, relaxându-l pe parcurs fără să-și dea seama. Atenția pe care o primea era suficientă să se simtă în siguranță, lăsând la o parte timiditatea primei întâlniri.

- Da, dacă accepți.

Mută tânăra vaza cu florile de plastic din dreptul lor, pentru a-l putea privi în ochi. Adin întrerupsese contactul vizual, lăsându-și paltonul pe locul liber de pe canapeaua sa. În sinea sa era mulțumit să vadă ochii lui Tavi trecând peste trupul său, fără a ascunde acea admirație ce se regăsea în ei.

- Mai întâi vreau o înghețată.

Ocoli cu grijă subiectul, amintindu-și că are și alte pofte. Avea să le satisfacă pe rând, plus că îi plăcea enorm să-l lase în așteptare. Știa cât de răbdător putea fi, pentru că din noaptea petrecută cu el trăsesese câteva concluzii, dar asta nu însemna că îl va și scuti de suspans. Uneori era prea calm, profitând că are avantajul și nu ar fi vrut să îi dea impresia că cedează atât de ușor.

- În miez de noiembrie vrei înghețată?!

Se prefăcu a nu sesiza împotrivirea din vocea iubitului său. Își învârți agitat degetele prin păr, șuvițele rotindu-se în spirale mătăsoase. O mână îl întrerupse.

- E începutul lui noiembrie. Corectă cu atenție, ignorând modul intens în care îl asculta iubitul său. — Și de ce să mă opresc? Îți place?

Știa că tachinează, dar nu se putea abține. Își trecu mâna prin pletele sale blonde, ochii săi strălucind senzual spre Tavi, care respirase întrerupt, indecis asupra unui răspuns. Furase iar gândurile sale, numai cu un gest care ar fi părut simplu și comun. Adin avea talentul de a-i face sângele să clocotească în vene.

Nu îi răspunsese, dar îi prinsese mâna într-a lui. Ar fi vrut să o retragă atunci când observase că se aproprie cineva de masa lor, însă Octavian i-o strânsese și mai puternic făcându-l să se foiască și să lase capul în jos. Bănuia că este roșu la față, simțea cum îi ard urechile și gâtul. Nici prin gând nu-i dăduse să se expună, însă Tavi insista. Încercase să-și ascundă lacrimile din ochi și să-și dreagă vocea.

Chelnerița le adusese meniul și cei doi își spuneau alegerile, printre care și înghețata. Știa că nu ar fi fost bine să se împotrivescă cu mofturile iubitului său. Dar i se păreau amuzante și speciale nazurile și cum se opunea când ceva nu era pe placul lui. Stinsese țigara în scrumiera de pe masă, acum că trebuia să mănânce desertul. Mâinile lor se despărțiseră în mod natural.

- Ce ai făcut la facultate?

Întrebarea diferită de cea inițială, precum a sa, îl determina clar să-i dea detalii lui Adin. Admira roșeața din obrajii blondului, care între timp se răspândise către alte zone. Era frumos, și-ar fi dorit să-l atingă mai mult însă era suficient că Adin acceptase acea ținere de mână. Știa că forțează puțin nota însă trebuia să recunoască, era disperat să-l țină aproape. Să se asigure cumva că își dorește relația aceasta la fel de mult ca și el.

- În afară de momentele în care am pictat, a trebuit să prezentăm tablourile.

Răspunse cu oarecare indiferență în voce. La cât de mult îi plăcea să picteze, uneori avea momente de plictiseală sau lene. Ar fi lăsat cu plăcere

pensula, și pânza neterminată pentru a se relaxa, dormind sau pur și simplu privind cum trec norii pe cer. Sau mai nou, să-l privească pe Adin.

- Acel tablou în care m-ai pictat pe mine?

Adin îl privise și mai roșu în obraji, așteptând cu nerăbdare răspunsul. În acea zi își amintise vag faptul că Tavi trebuia să termine tabloul pentru a-l prezenta la facultate, dar nu realizase ce înseamnă decât după ce pozase deja. Actul devenise deja împărtășit cu alții, deși pentru ei doi nu își pierduse însemnătatea inițială. Artistul și muza rămâneau aceeași indiferent dacă cineva ar fi aflat sau nu.

- Da.

Înclină Tavi capul, admirând chipul blondului. Linia buzelor sale și lenta lor încrețire într-o parte demonstau că este puțin nehotărât. Oftă, aerul străbătând până la Adin, care îl privise curios.

- Măcar ai luat notă mare pe el?
- Nu știu.
- Cum nu știi?

Întrebă uimit, ochii săi albaștrii mărindu-se în intensitate cu mirarea din ei. Nu înțelegea prea multe din ce îi spunea, fie că ocolea subiectul, fie din experiența sa, era plictisit.

- Am plecat în timp ce se dădeau notele.

Sigur, numai Tavi putea face asta. Probabil Robert urma să-l certe când se înapoiau acasă. Sperase să poată avea o zi liniștită după întâlnirea lor. Se încruntă neștiind dacă să fie amuzat sau supărat. Își dăduse seama că Octavian plecase de la ore pentru a veni la el. Era bucuros, dar și supărat pe el. Îi răspunsese numai dând din cap a dezaprobare.

Comanda lor venise și se hotărâse să nu-și sâcâie iubitul cu acel chiul, când și el procedase aproape la fel. Se mulțumise să-i zâmbească împărțind fructele din cupa de înghețată, lăsându-le pentru final.

- Ai ceva prăjituri preferate?

Întrebă simțind înghețata topindu-se în gura sa, savurând gustul aromat. Îi plăceau aromele ușor înțepătoare și cea de cireșe era preferata sa. Octavian lăasă lingurița sa jos, gustând din cafeaua pe care o comandase. De obicei nu îi plăcea cafeaua după o anumită oră, dar acum profita că fuma, sau cel puțin după ce terminau amândoi de mâncat.

- Îmi plac prăjiturile cu glazură de ciocolată, ca asta.
- Am să-ți fac și eu.

Era bucuros să descopere un nou gen de desert care să-i placă lui Tavi. Până atunci îi pregătise atenții dulci și mici prăjituri pe care le făcea în grabă, atunci când avea timp. Nu adăuga ciocolată la ele, sau alte creme. Până și clătitele uita uneori să i le umple cu ceva. Șatenul nu refuzase însă nimic din ce îi pregătise, fiind sigur că iubitul său îl apreciază din plin.

- Ai mai pictat ceva special la facultate?

Întrepușe liniștea în care mâncau, observând că Tavi oricum mai are puțin și termină prăjitura. Înghețata sa era destul de rece și aștepta să se topească pentru a mânca iar.

- Depinde. Robert spune că am folosit culori mai vii ca de obicei. Galbenul era preponderent, definea și numele tabloului.
- Le dai nume?

Abia acum Adin realiza acest amănunt. La unele din schițele lui observase notițe pe spatele colilor, dar scrisul era prea mângălit pentru a-l putea citi. Își lăasă lingurița în cupa de înghețată, uitându-se cu atenție la iubitul său. Trecea cu vederea că afla tocmai acum acest detaliu, fiind mult mai interesat de numele ultimului tablou.

- Suicid blond. Așa se numește.

Clipi dezorientat. Titlul avea legătură cu el își spusese fără să înțeleagă aluzia. Buzele sale începeau să formeze întrebarea, dar Octavian răspunsese înainte:

- Pentru că e o melodie mișto de la INXS. Mi-a amintit de tine.

Uitase de înghețata care stătea să se topească. Cuvintele lui Tavi spuneau atâtea numai cu o frază simplă, ce încă răsuna în mintea sa. Îl copleșise de-a dreptul. Se străduia să-și ascundă fericirea pentru că în acele momente ar fi vrut să se ascundă în brațele sale. Știa melodia.

- Tavi...

Era conștient că vocea îi tremură, la fel și buzele. Lăsase capul în jos, rușinat și fericit în același timp. Începuse să se joace cu lingurița prin înghețată când simțise o mână prin păr. Tremurase simțind cum Tavi îi aranjează șuvițele care îi ascundeau ochii albaștrii. Îl privi curios. Abia acum afla cealaltă față ascunsă adânc, acel zid pe care pica de la sine. Încet și cu perseverență. Șatenul era tandru și atent, iar lui îi crescuse pulsul și nu avea habar cum să-i răspundă la atențiile primite.

Nu se plânse că mânca înghețata pe jumătate topită, după discuția sa cu Tavi, nici din cauza fumului de la țigara lui. Părea a pluti și simțind mâna iubitului său peste a sa uneori, îl făcea să-și dorească să rămână acolo numai ei doi. Știa cât pare de naiv dar nu se putea abține.

- Unde vrei să mergem acum?

Îl fixă cu privirea în timp ce ieșeau din cofetărie. Gustul dulce rămas pe buzele sale de la înghețată dispăruse cu un sărut tandru. Șatenul i-l furase profitând că este concentrat pe ce ar fi avut de făcut, iar el se grăbise să se uite în toate părțile timorat că poate cineva îi vede și le face observație. Își dusesse o mână la piept, încercând să-și păstreze calmul. Tavi era cât se poate de rebel.

- Ne plimbăm până acasă.

Îi displăceau plimbările, mai ales pe o vreme friguroasă. Un taxi ar fi fost mai indicat, însă dacă Tavi avea chef de plimbare nu putea să refuze. Ar fi mințit că nu își dorește să rămână singuri o vreme îndelungată. Admirase din profil cum acesta își trece degetele prin păr, trăgând de cele încurcate într-un mod amuzant.

- Ar trebui să folosești balsam.

Îl sfătui pornind înaintea lui pentru a-i da imboldul necesar. Tavi îl urmă renunțând la ideea inițială. Iubitul său avea metode de a-l ține aproape, ca un punct stabil în jurul căruia se mișca inevitabil.

- Balsam?
- Trăiești în junglă?! Tavi tăcuse. Știa că întrebarea e retorică și spera ca răspunsul să nu fie la fel de măgulitor. - Balsam, da.
- Credeam că numai pentru morți.
- Nu genul acela de balsam.

Se strâmbă Adin numai imaginându-și scena morbidă. Nu înțelegea cum de Octavian nu știa despre produsele cosmetice folosite pentru păr. Probabil acela era principalul motiv pentru care avea pletele atât de încurcate.

- Se folosește odată cu șamponul.
- Nu am încercat decât șampon.

Adin trecu din mers degetele sale peste firele lui Tavi, aranjând pe cele rebele după urechea acestuia. Normal, la următorii trei pași firele reveniseră la stadiul inițial. Oftase încurcat.

- Șamponul tău nu e bun.
- Îmi place cum miroase.
- Ai gusturi ciudate.

Era convins de asta acum. Tavi nu părea afectat de concluzia lui, continuând să meargă sigur înainte. Se întreba vag dacă iubitul său are idee pe unde sunt și dacă acela era drumul corect spre casă. Mai aveau de mers până la apartamentul unde erau cazați și nu ar fi vrut să se rătăcească. Oftă ușurat zărind strada centrală, pe unde venea el când avea timp la dispoziție.

- O să le spunem? Sandrei și lui Robert?

Își așază mâna înghețată în buzunarul de jacheta lui Tavi, tânărul prinzându-l imediat de mână, încălzindu-l. Se trase aproape, mergând amândoi lent, acum că se apropiau de casă.

- Nu azi. Vreau să le spunem, nu vreau să rămână secret relația noastră. Pe de altă parte, nu știu cum vor reacționa.

Confesă Tavi gândindu-se că cei doi nu îi vor accepta.

- Crezi că ar reacționa rău?

Adin îl strânse de mână, era dureros într-un fel să ascundă asemenea lucruri de teamă că vor fi respinși.

- Nu îmi pot imagina. Doar nu e ceva ce află în fiecare zi.

Recunosc, oprindu-se din mers pentru a-l trage în brațele sale. Adin îl îmbrățișă cu aceeași intensitate, afundându-și capul la pieptul său respirând parfumul dulce al acestuia.

- Va fi secretul nostru momentan.

Continuă iubitul său și Adin profită de faptul că se priveau pentru a-i prinde buzele într-un sărut scurt. Șopti apoi surâzând:

- Iubirea mea secretă.



